

Ziua micilor începători

Zac POONEN

ALFA SOFTWARE - 2013 ©

Toate drepturile rezervate Editurii Alfa Software & autorului.

*Editura Alfa Software este acreditată de Centrul Național ISBN - ISSN - CIP
din cadrul Bibliotecii Naționale a României
sub numărul 1048 / 24.09.2008*

Toate drepturile rezervate. Tipărit în România. Nici o parte din această lucrare nu poate fi reprodusă sub nicio formă, prin niciun mijloc mecanic sau electronic, sau stocată într-o bază de date fără acordul prealabil, în scris, al Editurii Alfa Software sau a autorului.

All rights reserved. Printed in Romania. No parts of this publication may be reproduced or distributed in any form or by any means, or stored in a data base or retrieval system, without the prior written permission of the Publisher or the author.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

POONEN, ZAC

Ziua micilor începuturi / Zac Poonen; trad.: Julia Ciupe -
Zalău: Alfa Software, 2013

ISBN 978-606-93214-6-1

I. Ciupe, Julia (trad.)

28

Editor: Constantin JOLDES
Consilier editorial: Adrian RUS

CUPRINS

PARTEA I-A.....	7
PREGĂTIREA PENTRU LUCRARE	7
CAPITOLUL 1	8
ASCULTÂND DE VOCEA LUI DUMNEZEU	8
CAPITOLUL 2	10
SIGURANȚA MĂNTUIRII	10
CAPITOLUL 3	13
UN AJUTOR ÎN VREME DE NEVOIE.....	13
CAPITOLUL 4	15
PAS CU PAS, SUPUNERE.....	15
CAPITOLUL 5	17
ACHITAREA DATORIILOR	17
CAPITOLUL 6	20
SĂ CUMPĂR SAU NU?	20
CAPITOLUL 7	22
BOTEZUL CU DUHUL SFÂNT.....	22
CAPITOLUL 8	24
O UȘĂ LARG DESCHISĂ	24
CAPITOLUL 9	26
RUGĂCIUNE ASCULTATĂ	26
CAPITOLUL 10	29
MĂRTURISIND CU ÎNDRĂZNEALĂ.....	29
CAPITOLUL 11	32
CHEMAT SĂ PĂRĂSESC MARINA	32
CAPITOLUL 12	35
CĂLĂUZIT DE DUMNEZEU	35
CAPITOLUL 13	38
IMPORTANȚA MICILOR DECIZII.....	38
CAPITOLUL 14	41
SĂ MĂ CĂSĂTORESC SAU NU?	41

CAPITOLUL 15	44
DUMNEZEU ALEGE UN PARTENER DE VIAȚĂ	44
CAPITOLUL 16	49
SALVAT DE LA MOARTE	49
CAPITOLUL 17	51
UN TIMP DE ZDROBIRE ȘI O NOUĂ POVARĂ	51
CAPITOLUL 18	54
DUMNEZEU MĂ ÎNDREAPTĂ SPRE O LUCRARE DE SCRIERE	54
CAPITOLUL 19	57
O NOUĂ LOCAȚIE ȘI O CASĂ	57
CAPITOLUL 20	61
RENUNȚÂND LA TOT CE AM	61
CAPITOLUL 21	64
CÂND AJUNGI COMPLET DOBORÂT	64
CAPITOLUL 22	67
O NOUĂ UNGERE CU PUTERE	67
CAPITOLUL 23	70
UMPLUT CU DUHUL ȘI VIAȚA DUPĂ ACEEA	70
CAPITOLUL 24	73
SFÂRȘITUL UNUI CAPITOL ȘI ÎNCEPUTUL ALTUIA.....	73
PARTEA A II-A.....	77
ZIDIND TRUPUL LUI HRISTOS	77
CAPITOLUL 25	78
BANII ȘI LUCRAREA DOMNULUI	78
CAPITOLUL 26	81
CÂND OAMENII TE VORBESC DE RĂU	81
CAPITOLUL 27	85
PREGĂTIRE PENTRU ZIDIREA BISERICII.....	85
CAPITOLUL 28	88
CÂTEVA CARACTERISTICI ALE NOII BISERICI.....	88
CAPITOLUL 29	92
AUTORITATE ASUPRA LUI SATAN.....	92
CAPITOLUL 30	95
INFLUENȚÂND GUVERNUL	95
CAPITOLUL 31	98
SCOATEREA DUHURILOR RELE	98
CAPITOLUL 32	101
ÎNCEPUTUL ÎNTÂLNIRILOR ȘI ÎNAINȚAREA LUCRĂRII	101

CAPITOLUL 33	105
UN LOC DE ÎNTĂLNIRE	105
CAPITOLUL 34	109
AJUNGÂND ÎN DIFERITE LOCURI	109
CAPITOLUL 35	113
ELIBERAREA OAMENILOR APĂSAȚI DE DIAVOLUL	113
CAPITOLUL 36	117
BINECUVÂNTĂRI CĂLĂTOARE	117
CAPITOLUL 37	121
PLANTAREA BISERICILOR IN ALTE ȚĂRI	121
CAPITOLUL 38	125
INDEPENDEȚA DE VEST	125
CAPITOLUL 39	130
VIAȚA DE ACASĂ.....	130
CAPITOLUL 40	134
MODUL MEU DE A PREDICA.....	134
CAPITOLUL 41	139
TIMPUL LUI DUMNEZEU ESTE CEL MAI BUN TIMP	139
CAPITOLUL 42	142
DUMNEZEU ADAUGĂ BISERICII	142
CAPITOLUL 43	147
DUMNEZEU SCOATE DIN BISERICĂ	147
CAPITOLUL 44	150
MODELUL DE LUCRARE A NOULUI LEGĂMÂNT	150
CAPITOLUL 45	155
MESAJUL NOULUI LEGĂMÂNT	155
CAPITOLUL 46	159
GREȘELI	159
CAPITOLUL 47	164
FACEȚI UCENICI DIN TOATE NEAMURILE	164
CAPITOLUL 48	168
PRIVIND ÎNAINTE	168

Textele biblice sunt scrise între ghilimele, cu caractere *italice* și sunt citate din versiunea *Dumitru Cornilescu*.
 Celelalte citate biblice, care nu sunt scrise cu caractere *italice*, sunt parafrazări contextuale utilizate de autor (Nota trad.)

Partea I-a

Pregătirea pentru lucrare

Capitolul 1

Ascultând de Vocea lui Dumnezeu

Ușile mari se învârt în balamale mici. Dumnezeu ne testează de multe ori și în multe feluri, înainte de a ne înmâna o lucrare importantă. Înainte să ne încredințeze lucruri mari, ne pune la încercare să vadă cât de credincioși îi suntem în lucrurile "mici" . Așa cum le-a cerut lui Adam și Eva, Dumnezeu vrea mai întâi de toate să ascultăm de Vocea Lui.

Una dintre cele mai timpurii amintiri legate de ascultarea vocii Domnului a fost momentul când aveam 15 ani, imediat după înrolarea în Academia Națională de Apărare (National Defence Academy) în Khadakvasla (orașul Pune), cu scopul de a deveni un ofițer de marină. Era anul 1955 și eu eram în vacanță în New Delhi, unde locuiau părinții mei. Într-o seară de duminică, m-am dus împreună cu fratele meu mai mic la biserică. După încheierea slujbei, pe la ora 20, așteptam amândoi autobuzul în stație ca să ne întoarcem acasă. Din senin, în mintea mea a apărut un gând: trebuie să mărturisesc cuiva despre Hristos. Auzisem vestea cea bună a evangheliei din nou în acea seară și simțeam că trebuie să o împărtășesc cu cineva înainte să merg la culcare. Nu eram sigur dacă acest imbold venea de la Domnul sau dacă era propriul meu gând. În orice caz se făcea târziu și trebuia să mă întorc acasă.

Am zărit în depărtare farurile unui autobuz care se îndrepta spre noi. I-am spus Domnului: "Dacă acesta NU este autobuzul în care trebuie să mă urc, atunci îl voi lua ca un semn de la Tine știind că trebuie să mărturisesc cuiva în seara aceasta; dar dacă este autobuzul nostru, voi

merge acasă.” Când a ajuns destul de aproape, am văzut că acel autobuz NU era cursa mea. Semnul pe care îl cerusem s-a împlinit. I-am spus frățiorului meu că trebuie să merg undeva și l-am rugat să plece singur acasă. M-am plimbat spre un parc din apropiere sperând să găsesc pe cineva, căruia să-mi fie ușor să-i mărturisesc – deoarece era prima dată când mă aventuram în a mărturisi despre Domnul într-un loc public, singur.

Am văzut un om bătrân care stătea pe o bancă în parc și m-am așezat lângă el. După ce am povestit câteva minute cu el în limba hindusă, am prins destul curaj să îi vorbesc despre lucrurile eterne. I-am spus de dragostea lui Dumnezeu pentru omenire, de jertfa lui Hristos și mesajul simplu al evangheliei pe care îl știam. M-a ascultat cu răbdare. Din moment ce Dumnezeu a pus acest îndem în mine, să mărturisesc cuiva în seara aceea, presupun că l-a avut pe acest om în planul Lui. Sper ca într-o zi să îl reîntâlnesc în rai. Aceea a fost prima mea evanghelizare făcută de unul singur într-un loc public. Dumnezeu m-a testat să vadă dacă mă supun îndemnurilor Duhului Său. Aceea a fost ”ziua micilor începuturi” (Zaharia 4:10). De atunci Dumnezeu mi-a dat oportunitatea să predic Cuvântul Său miilor de oameni, în multe părți ale lumii, dar totul a început de la un mic act de ascultare dintr-o duminică seara, în New Delhi.

Fii sensibil la vocea Duhului Sfânt. Doar când vei ajunge înaintea Domnului vei ști cât ai pierdut ori de câte ori nu ai dat ascultare acestei voci.

Cadet (septembrie 1955)

Capitolul 2

Siguranța mântuirii

Unii credincioși își amintesc perfect ziua și ora în care au fost născuți din nou. Eu nu pot să-mi amintesc. De fapt nici măcar nu știu în ce an m-am născut din nou. Asta nu înseamnă că nașterea din nou este un proces gradual. Nu este așa. Trecerea de la moarte la viață în Hristos are loc într-o clipită însă mulți oameni ca mine, născuți și crescuți în familii temătoare de Dumnezeu, nu pot să redea cu exactitate momentul în care a avut loc acea minune. Asta se întâmplă pentru că, mulți asemeni mie, îl roagă pe Domnul să vină în inimile lor de nenumărate ori, de aceea nu putem să ne dăm seama a câta oară s-a întâmplat cu-adevărat Acest lucru. Dacă îmi amintesc bine, prima dată când l-am rugat pe Domnul să vină în inima mea aveam 13 ani. Nu am știut dacă a intrat sau nu, deoarece nu am simțit și nici nu am

experimentat nimic când m-am rugat. Așa că am continuat să-i cer Domnului să intre în inima mea din nou și din nou - poate de peste o sută de ori, în următorii ani- dar, de fiecare dată, nu am simțit nimic, așa că nu știam dacă eram mântuit sau nu.

Cât timp am fost acasă, restricțiile impuse de părinții mei m-au ținut departe de multe forme de divertisment lumești (cinema etc.), dar, odată ce m-am înrolat în Academia Militară și în Marină (Indian Navy), am ajuns pe cont propriu și aceste restricții au dispărut. Încetul cu încetul am devenit un creștin lumesc, care mergea la biserică doar din obicei, nu dintr-o încredințare interioară.

Gustând din distracțiile lumii am învățat un lucru bun. Am descoperit că tot ce îmi oferea lumea era gol, sec și fără valoare, era ceva ce **nu** putea să mă satisfacă pe o durată lungă de timp. Într-o zi de iulie, 1959, stăteam în camera mea la baza navală din Cochin și mă gândeam la toate acestea. Citind din Biblie am dat peste versetul din Ioan 6:37 în care Isus spune că ”pe cel ce vine la Mine nu-l voi izgoni afară”. Citisem versetul acesta de multe ori înainte, dar în acea zi m-a străpuns cu putere și l-am crezut. Eu am venit la Domnul de multe ori. Dintr-o dată am realizat că dacă eu mi-am făcut partea și Isus a făcut partea Lui, m-a primit. În acel moment mi-am dat seama că necredința este cel mai mare păcat (Ioan 16:9). Eu îl făceam pe Dumnezeu mincinos prin faptul că nu credeam Cuvântul Său și asta era cea mai mare ofensă pe care putea cineva să o aducă Domnului, așa că după 6 ani de zbulcium, am crezut și eram sigur că am fost mântuit. Ce am învățat din această experiență? Două lucruri. În primul rând că atunci când nu ești sigur de mântuirea ta este foarte ușor să fii descurajat și să dai înapoi. În al doilea rând am învățat faptul că credința este un dar de la Dumnezeu. Aveam 19 ani când m-am convins cu adevărat

că sunt mântuit. Au trecut mai mult de 46 de ani de atunci, dar niciodată nu m-am mai îndoit de mântuirea mea. Am avut dubii legate de multe lucruri în acești ani, dar niciodată de salvarea mea. De când m-am ancorat în Cuvântul Domnului, corabia mea nu s-a mai abătut nici la stânga, nici la dreapta. Chiar dacă multe furtuni au trecut prin viața mea și uneori pânzele erau la pământ, ancora mea a rezistat. Cum aș putea să explic acest lucru? Pot doar să spun că Dumnezeu mi-a dat harul să "cred" Cuvântul Său în acea zi. Chiar și credința este un dar de la Domnul ca să nu ne putem mândri nici măcar cu credința noastră. Tot ce putem face este să-l slăvim pe Dumnezeu în umilință.

Împreună cu părinții mei (decembrie 1957)

Capitolul 3

Un ajutor în vreme de nevoie

În iulie 1959 locuiam în baza navală de la Coachin. Fusesem promovat la gradul de ofițer de marină. În aceeași lună am primit și siguranța mântuirii și am decis să trăiesc totalmente pentru Domnul. Într-o seară, doi colegi de-ai mei mi-au spus că se va rula un film bun la cinematograful bazei și mi-au propus să mergem împreună să îl vizionăm. Înainte mergeam des cu ei la cinema dar acum eram născut din nou și am decis să nu mai vizionez astfel de filme niciodată. Domnul îmi scosese și dorința aceasta, de a merge la cinema, din inimă. Totuși nu am avut curajul să spun colegilor mei că eram un creștin născut din nou, așa că am mers cu ei. În timp ce ne îndreptam spre sala de cinema inima mea plângea și îi spunea Domnului să mă salveze cumva din acea situație. Îndată ce am ajuns, am văzut un anunț afișat pe perete care spunea că rola de film nu a ajuns la timp, prin urmare programul din acea seara a fost anulat. Prietenii mei au fost foarte dezamăgiți dar eu eram bucuros. Eram plin de bucurie că Dumnezeu a făcut o minune pentru mine. Incidentul acesta mi-a întărit foarte mult credința și m-a ajutat să realizez faptul că Dumnezeu cu-adevărat este *"un ajutor care nu lipsește niciodată în nevoi"* (Psalmul 46:1). El a răspuns unei rugăciuni care era doar în inima mea și pe care nici măcar nu am rostit-o cu buzele. Atunci am experimentat pentru prima dată un răspuns la rugăciune într-un mod miraculos. Dumnezeu este un Tată care înfăptuiește minuni pentru copiii Lui. Biblia spune: *"Domnul să-ți fie desfătarea și El îți va da tot ce îți dorește inima"*. În acea zi Domnul fusese desfătarea mea și tot ce îmi doream era prezența Lui. Dorința inimii mele era să scap de filmul

acela și Dumnezeu a împlinit-o. Când am ajuns în cameră Dumnezeu mi-a spus că nu va face acest lucru pentru mine de două ori și că data viitoare vrea ca eu să spun "Nu!" colegilor – căci doar așa voi deveni puternic în Harul Său. Dacă Dumnezeu ar face asta pentru mine de fiecare dată, nu aş ajunge niciodată curajos și puternic spiritual. Următoarea dată când am fost invitat la film am răspuns cu îndrăzneală spunând că sunt creștin și că de acum înainte nu voi mai merge cu ei la cinema. Atunci am înțeles de ce Dumnezeu nu ne dă tot ce îi cerem în rugăciunile noastre: deoarece cerem minuni doar pentru a ne face viața mai ușoară. Dacă Dumnezeu ne-ar da tot ce îi cerem, am deveni niște creștini leneși și grași, nu puternici, plini de viață și îndrăzneală cum vrea El să fim de fapt. Dumnezeu ne va încuraja din când în când prin răspunsuri miraculoase la unele rugăciuni, dar nu la multe deodată ca nu cumva să rămânem slabi și lași. Odată ce am înțeles acest adevăr, am reușit să răspund multor din întrebările legate de rugăciune.

În acești 46 de ani, Dumnezeu mi-a dat răspus TUTUROR rugăciunile mele, da, sută la sută din rugăciunile mele au primit răspuns. Te surprinde acest lucru? Dă-mi voie să explic. La fel cum semaforul din trafic are trei culori, și Dumnezeu mi-a spus câteodată "Da" (Verde), altădată "Așteaptă" (Portocaliu) sau "Nu" (Roșu), dar mi-a răspuns fiecărei rugăciuni, în parte. Dacă te supui acestor culori din trafic ești în siguranță. Am găsit și eu această siguranță atunci când am acceptat răspunsul lui Dumnezeu – oricare ar fi fost acela.

1958-1959

Capitolul 4

Pas cu pas, supunere

În toți acești ani am descoperit faptul că Dumnezeu ne conduce pas cu pas. Promisiunea Lui este: *"Când vei umbla, pasul nu-ți va fi stânjenit"* (Proverbe 4:12). Un stâlp de nor i-a condus pe israeliți zi de zi, așa cum ne conduce pe noi Duhul Sfânt azi.

Imediat după ce am primit siguranța mântuirii, mi s-a spus că următorul pas este botezul în apă. Eu fusesem creștinizat în biserica Ortodoxă Siriană ca nou-născut, într-o ceremonie pe care ei o numesc botez. Știam că existau creștini autentici și de-o parte și de alta a gardului teologic – adică atât între cei care erau botezați de mici, ca și mine, cât și între cei botezați ca și credincioși, la maturitate. Așa că m-am decis să cercetez Cuvântul Domnului, să văd ce spune în legătură cu acest subiect.

Am descoperit o serie de adevăruri: în primul rând, nu se menționează nicăieri în Noul Testament ceva despre botezul copiilor. Sunt locuri în care scrie că toată familia a fost botezată, dar nu se spune dacă în acea familie existau și copii, și nu putem clădi o doctrină pe tăcerea Bibliei. Ioan Botezătorul a botezat doar adulți. Chiar și Isus a fost botezat abia la maturitate. Isus boteza adulții iar peste copii doar își punea mâinile (îi binecuvânta). (În ciuda actui fapt, multe biserici fac exact opusul: îi botează pe copilași, și peste adulți doar pun mâinile (confirmare)!). Când Dumnezeu mi-a șters trecutul, a inclus și botezul meu nescriptural, de când eram copil. Primul pas de supunere pe care l-a făcut fiecare credincios în Faptele Apostolilor a fost botezul în apă.

Toate acestea m-au convins că trebuie să fiu botezat, dar câțiva dintre credincioșii care practicau botezul copiilor mi-au spus că nevoia de predicare a evangheliei în bisericile Ortodoxe era mult mai mare decât cea din adunările celorlalți creștini, și că dacă cumva voi face botezul, voi fi exclus din biserica Ortodoxă, pierzând astfel multe oportunități de evanghelizare a necredincioșilor de acolo. Acesta mi s-a părut un argument convingător – așa că am decis să nu mă botez.

Optsprezece luni am gândit așa și, de fiecare dată când îngenuncheam, simțeam că Dumnezeu îmi spunea: "Dacă tu nu Mă ascuți, Eu de ce să te ascult pe tine?". În aceste optsprezece luni NU am avut nici un progres spiritual, fapt care începea să mă deranjeze. Într-un final i-am spus Domnului că mă voi supune Lui, chiar dacă voi fi dat afară din toate bisericile din lume, așa că în ianuarie 1961 am încheiat și legământul în apa botezului. După aceea creșterea mea spirituală a luat avânt. Mi-am dat seama că nu am cum să fiu o binecuvântare pentru alții

dacă nu împlinesc poruncile Domnului. Am decis să împlinesc întotdeauna Cuvântul lui Dumnezeu în fiecare aspect – mare sau mic – orice ar spune oamenii sau bisericile. Ce mult pierdem, din punct de vedere spiritual, când alegem să ascultăm de argumentele oamenilor și nu ne supunem Cuvântului lui Dumnezeu. De la acel prim pas al supunerii, de acum 43 de ani, Dumnezeu mi-a mai arătat mulți astfel de pași, dar, doar câte unul, pe rând, nu toți odată. Cuvântul lui Dumnezeu este ”o *candelă pentru picioarele noastre*” (Psalmul 119:105) aceasta însemnând că ne descoperă doar următorul pas, nu tot drumul pe care îl avem înaintea. Este ca și cum am umbla pe un drum întunecat ținând în mână o făclie; vedem doar o mică porțiune din cale, cât să facem următorul pas. Ca să vedem mai mult din drum trebuie să înaintăm. Dacă nu făceam acel prim pas de supunere, poate că Dumnezeu nu mi-ar mai fi arătat nici un semn al voci Lui în toată viața mea –și mi-aș fi irosit zilele pe pământ, chiar dacă aș fi ajuns în cer.

Dacă Dumnezeu ți-a arătat acum, într-un mod clar, un anumit pas de supunere, fă-l imediat, ca să nu ratezi voia Domnului pentru viața ta. Supunerea este un proces care se face pas cu pas.

Capitolul 5

Achitarea datoriilor

La începutul anului 1961, imediat după botez, Domnul mi-a arătat următorul pas care trebuia să-l fac în umblarea mea cu El. Vina mea (sau datoria mea) față de Dumnezeu a fost rezolvată în întregime. Acum era momentul să-mi achit datoriile față de oameni, de

asemenea în întregime. Mi-am amintit că în trecut înșelasem statul cu niște bani. Isus a spus *”dați Cezarului ce este al Cezarului”* pentru ca apoi să putem da *”lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu”* (Matei 22:21). Altfel, pur și simplu îi vom da lui Dumnezeu banii furați de la *”Cezar”*. Așa că am calculat cât trebuia să returnez statului. Oscilam între două sume – una cu 20% mai mare decât celălaltă, din care, conform naturii mele umane am ales suma mai mică. Într-una din zile, am citit în Numeri 5:6,7 că Dumnezeu le-a poruncit israeliților să mai adauge a cincea parte din ceea ce datorau (20% atunci când făceau despăgubiri pentru furt. Dumnezeu, prin cuvântul acesta, a vorbit clar și direct inimii mele : Achită suma mai mare! Aceasta însemna de patru ori salariul meu lunar, așa că am început să economisesc cât mai mult, lună de lună, ca să îmi achit datoria cât mai repede.

Când reușisem într-un final să adun suma propusă, m-am confruntat cu o altă problemă. Statul nu avea un departament special unde oamenii cinstiți să poată să facă restituiri și să-și achite datoriile, așa că am mers la gară și am cumpărat bilete de tren spre celălalt capăt al Indiei (de toți banii pe care trebuia să îi returnez), apoi am rupt biletele. În acest fel am fost sigur că banii ajung în cușorul statului. Contul meu bancar era gol acum, dar inima mea era plină – plină de bucuria Domnului.

Când Zacheu a decis să dea înapoi banii celor pe care i-a nedreptățit, Isus i-a zis: *”Astăzi a intrat mântuirea în casa aceasta – pentru că Fiul Omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut”* (Luca 19:9,10). La fel tuturor oamenilor, Zacheu era pierdut în iubirea de bani, dar Isus l-a salvat de aceasta. Și eu eram pierdut în iubirea de bani și Isus m-a salvat. *”Căci iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor”*

(1 Timotei 6:10), și Domnul vrea ca să scăpăm de ea. Doar atunci El va putea să spună și în dreptul nostru că *"mântuirea a intrat în casă"*. El este unicul care poate tăia din rădăcini acest rău din inimile noastre, dar va face acest lucru doar pentru cei ce Îl roagă.

Datoriile nu sunt doar financiare. Am putea datora scuze cuiva. Când eram tânăr, obișnuiam să colecționez timbre, și o dată furasem un timbru (aproape fără nici o valoare) din colecția unui prieten. Domnul mi-a amintit de acest lucru și mi-a spus să mărturisesc acest păcat (comis în urmă cu 10 ani) și să-i cer iertare acelei persoane. A fost mai greu pentru mine decât să dau banii înapoi statului, deoarece implica să mă smeresc înaintea altei persoane. Totuși am decis să-i scriu o scrisoare, cerându-mi iertare. Din nou, bucuria Domnului mi-a umplut inima. Există însă unele cazuri în care este imposibil să îndreptăm răul cauzat. În aceste situații nu trebuie să-i dăm voie lui Satan să ne hărțuiască, ci trebuie să acceptăm iertarea Domnului și să stăm liniștiți. Dumnezeu ne va arăta lucrurile care trebuie îndreptate și, când aceasta se va întâmpla, va fi un test prin care să vadă dacă ne smerim și ne supunem voii Lui imediat, oricare ar fi prețul.

Dacă nu aș fi ascultat de Dumnezeu imediat, în aceste două situații, aș fi târât un lanț în urma mea timp de patruzeci și trei de ani. Aș fi pierdut chemarea Domnului pentru viața mea și Dumnezeu nu mi-ar mai fi dat lucrarea aceasta. Ce regret mare aș fi avut în rai...

Dumnezeu vrea ca noi, copiii Lui, să fim liberi de orice datorie față de oameni. Există în viața ta o datorie din trecut nerezolvată? Rezolv-o imediat! Dacă nu vrei să îți pierzi chemarea în viața aceasta și să ai multe regrete în veșnicie. Acum a sosit timpul pentru supunere totală! Ușile mari se învârt în balamale mici.

Capitolul 6

Să cumpăr sau nu?

În 1961, când lucram la baza navală din Bombay, am văzut în vitrina unui magazin de instrumente muzicale un acordeon. M-am gândit să-l cumpăr și să învăț să cânt la el. Știam că, fiind un copil al lui Dumnezeu, trebuia să caut voia Lui în toate lucrurile – mici sau mari; așa că m-am rugat și am căutat voia Domnului. Dar nu știam cum să descopăr care este voia Lui în astfel de situații, deci i-am cerut un semn. I-am spus așa: dacă prețul acordeonului se încadrează într-o anumită sumă atunci voi ști că este voia Ta să-l cumpăr iar dacă costă mai mult înseamnă că nu vrei ca eu să-l iau. Din moment ce eram foarte entuziasmat de acel acordeon, am sperat cu tot dinadinsul ca prețul să fie mai mic decât cifra stabilită, însă acordeonul costa cu puțin peste prețul la care m-am gândit. Începusem să iau în considerare următorii factori: în primul rând aveam destui bani la mine; în al doilea rând statul a interzis importarea acordeoanelor, ceea ce însemna că probabil era ultimul acordeon disponibil din Bombay; și în al treilea rând aveam de gând să-l folosesc doar la întâlnirile creștine. Chiar așa, toți acești factori păleau înaintea faptului că semnul pe care îl cerusem de la Domnul nu s-a împlinit. Am decis să nu cumpăr acordeonul și am ieșit din magazin. Am fost dezamăgit că nu îl cumpărasem dar fericit că am ascultat de Domnul.

Câteva zile mai târziu, mărturiseam unui coleg despre Hristos. El mi-a pus o întrebare, la care nu am știut răspunde. Mi-a fost rușine că eu, ca și creștin, nu cunoșteam răspunsul la o întrebare din Biblie. M-am

întors în camera mea și am decis să studiez Cuvântul de la început la sfârșit, astfel încât să pot răspunde la orice întrebare din Scriptură.

De când promisem siguranța mântuirii, din anul 1959, aveam o dorință de a citi zilnic Cuvântul lui Dumnezeu. La început am vrut să citesc Biblia în întregime, repede. Am reușit să fac asta în șase luni. Nu înțelesesem multe, dar credința mea era întărită de tot ce citeam. Totuși nu studiam în adâncime Cuvântul. Acum, pasiunea mea era să studiez Cuvântul Lui Dumnezeu. Începusem să stau ore în șir cu Biblia, zi și noapte, în timpul meu liber. Mi-am strâns niște bani și am cumpărat o Concordanță (*Young's Concordance*) ca să studiez apariția anumitor cuvinte în Biblie. Într-un timp scurt, eu, care nu știam aproape nimic din Biblie, începeam să înțeleg adevăruri profunde. De-abia atunci am înțeles de ce Dumnezeu nu a vrut să cumpăr acel acordeon. Dacă îl cumpăram, mi-aș fi petrecut timpul învățând să cânt din ce în ce mai bine. Pentru că, așa cum știi toți muzicienii, nu atingi niciodată perfecțiunea atunci când cânți la un instrument. Este o căutare fără sfârșit. Aș fi devenit sclavul acordeonului.

E interesant, deorece, șase ani mai târziu, am cumpărat un acordeon de la cineva, dar ajunseseam atât de devotat Cuvântului, încât instrumentul acela nu mai putea să pună stăpânire pe mine, ci eu îl stăpâneam. Nu am devenit muzician, pentru că Dumnezeu avea ceva mai bun pregătit pentru mine, ceea ce nu știam în anul 1961. Astăzi sunt atât de mulțumitor pentru faptul că nu sunt muzician ci învățător și că mi-am petrecut viața studiind Biblia, nu muzica. Sunt destui creștini muzicieni buni, dar nu mulți învățători care au ungeri de sus. Ușile mari se învârt în balamale mici.

Capitolul 7

Botezul cu Duhul Sfânt

La începutul anului 1963 am fost trimis din nou la baza navală din Cochin. De mai mult de doi ani, studiasem Scriptura în mod serios, dobândind astfel multe cunoștințe biblice, destul de multe încât să predic în biserică. Totuși, simțeam o mare lipsă de putere în lucrarea mea. În biserică în care mergeam, se studia Biblia, dar în același mod în care am studia o carte de istorie, doar la nivel intelectual! Mesajele pe care le auzeam la întâlniri erau grele și plictisitoare, fără prospețimea și focul Duhului Sfânt.

Cândva, Isus le-a spus saducheilor că nu cunoșteau nici Scripturile, nici puterea lui Dumnezeu (Matei 22:29). Eu cunoșteam într-o anumită măsură Scripturile, dar în mod cert nu cunoșteam puterea lui Dumnezeu. Isus le-a spus ucenicilor că vor primi putere doar atunci când vor fi botezați cu Duhul Sfânt (Fapte 1:5,8). Curând am aflat că bisericile creștine tratează diferit acest subiect. Unii spuneau că orice creștin născut din nou este automat botezat cu Duhul, atunci când se produce această naștere din nou chiar dacă nu și-a dat seama. Alții spuneau că un creștin trebuie să-L caute pe Domnul într-un mod specific pentru botezul cu Duhul Sfânt. Eram confuz. Dar am văzut că Isus însuși a fost uns cu Duhul, înainte să-și înceapă lucrarea (Fapte 10:38). Cu atât mai mult eu aveam nevoie de acest lucru. Isus a mai spus că oricine crede în El poate să aibă râuri de apă vie care să țâșnească din inima lui; însă din mine ieșea doar câte o picătură. Am realizat că ceva lipsea, așa că am decis să caut puterea

lui Dumnezeu, lăsând deoparte orice argument teologic despre Duhul Sfânt. Îmi doream râuri de apă vie.

Am vizitat o adunare care puna accentul pe lucrarea Duhului Sfânt, să văd dacă m-ar putea ajuta cumva. Oamenii erau foarte zeloși, dar am rămas dezamăgit când am văzut ce se petrecea în mijlocul lor. Făceau multă gălăgie și erau foarte emoționali, dar nu vorbeau deloc despre biruința asupra păcatului sau despre caracterul lui Hristos (ceea ce dorește Duhul Sfânt să creeze în noi, în primul rând). Pe deasupra, mulți dintre păstorii lor păreau să fie mari iubitori de bani! Unul dintre ei mi-a spus să repet cuvântul "Aleluia", din nou și din nou, dacă vreau să fiu botezat cu Duhul! Am refuzat să fac asta, deoarece știam că nu așa au fost botezați apostolii. După tot ce am văzut, am realizat că nu aveau plinătatea Duhului, pe care o căutam eu. Totuși, această contrafacere m-a făcut să înțeleg că produsul adevărat este foarte valoros, pentru că oamenii falsifică doar lucruri valoroase! I-am spus Domnului că nu îmi doresc ce am văzut în acel grup, ci vreau să primesc botezul autentic cu Duhul Sfânt, la fel cum au primit și apostolii în ziua Cinzecimii; aceasta era rugăciunea mea zilnică. Am văzut în Scriptură cum Isus a fost uns cu Duhul Sfânt când a ales să fie botezat în apă, ceea ce înseamnă că a ales calea renunțării la Sine. Domnul mi-a arătat în acel moment legătura strânsă dintre viața umplută cu Duhul și calea crucii. Mi-a spus că dacă voi alege de fiecare dată calea crucii, voi avea și puterea Lui peste mine întotdeauna. Atunci Dumnezeu m-a umplut cu Duhul Său cel Sfânt. Nu a fost nici o manifestare fizică, exterioară, dar ulterior, am găsit prospețime, libertate și îndrăzneală în lucrarea mea. Am început să experimentez darul profeției – să sfătuiesc, să încurajez și să provoc și pe alții la adevăraa umplere cu Duhul Sfânt (1Corinteni 14:3). Îl iubeam pe Isus cu mai mult zel și

căutam să-I slujesc cu toată inima. Calea crucii devenise prețioasă pentru mine. Aveam o dorință arzătoare să-i aduc și pe alții la Hristos. Nu am vorbit în alte limbi atunci, aceasta a venit doar unsprezece ani mai târziu. Ce experimentasem eu era doar începutul. De atunci am fost umplut cu Duhul din nou și din nou și din nou. (Citim în Faptele Apostolilor despre trei dăți în care Petru a fost umplut cu Duhul). Un pahar, o fântână și un râu pot fi pline toate, însă capacitatea lor diferă. Pe măsură ce capacitatea noastră crește, avem nevoie să fim reumpluți. Capacitatea mea în acel moment a fost doar de măsura unui pahar, dar era plin de dădea peste el! Odată cu anii, paharul s-a transformat în râu.

Capitolul 8

O ușă larg deschisă

Mulți tineri au impresia că frații mai în vârstă îi opresc sau nu le dau voie să aibă o lucrare în biserică; dar dreptul acesta nu-l primim de la oameni, ci de la Domnul. Dacă Dumnezeu hotărăște să-ți dea ungera Lui și să-ți încredințeze o anumită slujbă, nici un om nu poate să împiedice ca scopul lui Dumnezeu pentru viața ta să se împlinească. Chiar El îți va deschide ușa potrivită, la timpul potrivit. Nu va trebui să te zbați tu, sau să tot mergi pe la oameni cerându-le o lucrare. Nu vei avea de ce să te plângi niciodată, cum că cineva te-ar opri sau ți-ar pune piedici. Domnul Isus are cheile oricărei uși de lucrare (Apocalipsa 3:7,8) și El poate să le deschidă pentru noi, exact cum se deschid ușile acelea automate, imediat după ce te apropii de ele. Nu trebuie să facem nimic pentru a deschide aceste uși! Unul din motivele

pentru care Dumnezeu nu le dă o lucrare tinerilor, este faptul că ei caută în primul rând lucrarea, nu pe Dumnezeu, ei vor onoarea pentru ei însuși.

În 1963 aveam vârsta de 23 de ani și eram convertit de patru ani. Prezbiterii bisericii mele nu îmi dădeau voie să vorbesc la adunare, pentru că mă considerau tânăr și neexperimentat, așa că mergeam să vizitez creștinii neînsemnați și pe cei nou veniți la credință din locuri îndepărtate (unde nimeni nu dorea să meargă) și țineam studii biblice cu trei sau patru persoane în casă, săptămânal. Astfel am învățat să predic Cuvântul lui Dumnezeu.

În August 1963 veneam din marină și am decis să fac o vizită bisericii "Hebron" din Hyderabad pentru a avea părtașie cu oamenii lui Dumnezeu de acolo. Aceasta era biserica principală a fratelui Bakht Singh, cel mai cunoscut conducător de biserică din India; dar în acea dimineață nu a fost prezent. Un frate mai în vârstă m-a rugat să am eu mesajul principal la acea întâlnire. Vorbisem la una din bisericile lor din Madras și probabil auzise de vreo binecuvântare rezultată în urma acelei predici. Dar biserica din Hyderabad era mult mai mare, avea peste o mie de membri; niciodată nu mai vorbisem unei mulțimi atât de mari.

Când i-am cerut Domnului un cuvânt, am simțit imboldul să vorbesc despre sacrificiile vieții. Așa că, în acea dimineață, am vorbit despre "*jertfele care ne costă ceva*" bazat pe cuvintele lui David din 2 Samuel 24:24. Mesajul a primit o ungere specială și peste oamenii din biserică s-a revărsat un duh de pocăință și trezire. Am fost uimit de ce am văzut. Când fratele acela mai în vârstă a văzut cum lucrase Domnul, a anunțat imediat alte două întâlniri, în care eu trebuia să predic, una în seara aceea și alta în seara următoare. Până și culoarul a fost plin în fiecare seară, ceea ce era neobișnuit la întâlnirile de peste

săptămână. Ungerea lui Dumnezeu a fost prezentă la ambele slujbe. Am fost uimit să văd cum Dumnezeu mișca inimile oamenilor. Nicăieri nu mai văzusem o astfel de trezire spirituală.

Am mers la Madras în ziua următoare, unde m-am întâlnit cu fratele Bakht Singh care mi-a spus că a auzit de trezirea spirituală și m-a întrebat de ce nu am rămas în Hyderabad să continuu cu întâlnirile. Eram tânăr, neobișnuit cu trezirile și nu știam ce aș mai fi putut face. Totuși, această experiență m-a încurajat să cred că Dumnezeu vrea să mă folosească în lucrarea Lui. Odată cu răspândirea veștii despre trezire multe uși s-au deschis pentru mine în multe adunări.

Nu am mers la Hyderabad în căutarea unei lucrări, ci Îl doream doar pe Dumnezeu. Însă El avea un plan să mă folosescă în slujba Lui și a știut când am fost pregătit. La timpul potrivit – timpul hotărât de El – a deschis o ușă de lucrare pentru mine, fără ca eu să fac vreun efort. Nimeni nu poate să oprească planul Lui Dumnezeu pentru viața ta, dacă te încrezi în El.

Capitolul 9

Rugăciune ascultată

Lucram în baza navală din Cochin și îmi doream să particip la o conferință despre viața spirituală (se numea "Adunarea Sfântă"), găzduită de "Hebron Fellowship" ("Părtășia de la Hebron") din Hyderabad (biserica principală a fratelui Bakht Singh), în luna octombrie 1963. Chiar dacă inițial obținusem un permis de plecare pe întreaga perioadă a conferinței, o săptămână mai târziu am aflat că trebuie să țin locul unui ofițer de

marină care trebuia să plece în luna octombrie la Mysore pentru o prezentare. Permisul de plecare mi-a fost anulat, așa că mi-am luat gândul de la conferința din biserica Hebron.

Într-o dimineață de 12 octombrie aveam un timp de liniște și îmi citeam porția zilnică din 2 Samuel capitolul 2. Primul verset zicea astfel: *”David l-a întrebat pe Domnul: Să mă sui în vreuna din cetățile lui Iuda? Domnul i-a răspuns: Suie-te.”* Mă întrebam dacă prin versetul acesta Domnul îmi spunea să merg la conferință sau poate căutam, într-un fel, să satisfac dorința inimii mele (cum se mai întâmplase în trecut). M-am rugat și apoi am citit în continuare. Versetul spunea astfel: *”David a zis: Unde să mă sui? Și Domnul a răspuns: La Hebron.”* Am fost surprins să găsesc mențiunea aceasta. Poate Domnul cu-adevărat dorea ca eu să particip la *”Părtășia de la Hebron”*. M-am rugat zicând: *”Doamne, dacă anularea permisului meu a fost după voia Ta, accept bucuros, dar dacă Satan vrea să mă oprească din a merge la conferință, mă împotrivesc lui cu putere, în numele Tău.”* Știam că Domnul ne îndeamnă să ne rugăm și cu alți credincioși atunci când trecem prin situații dificile (Matei 18:19), așa că am făcut și acest lucru.

După două zile ceva extraordinar s-a întâmplat; sosise un ordin de la Sediul Marinei (Naval Headquarters) care anunța că regimentul nostru nu mai trebuia să participe la prezentarea din Mysore. Așa mi-am recuperat și permisul de plecare. Am fost uimit să văd cum Dumnezeu schimbă lucruri așa de mari, ca să ajute pe unul dintre copiii Lui, mic și neînsemnat.

La aceste conferințe, de obicei, fratele Bakht Singh avea mesajul principal. De 15 ani, nimeni altcineva nu a mai predicat seara (atunci erau adunați cei mai mulți oameni). Nu a lăsat această lucrare importantă nici măcar

în mâinile colucrătorilor lui mai în vârstă dar într-una din seri m-a rugat să predic eu. Aveam doar 23 de ani și acolo erau peste 5000 de oameni. Dumnezeu mi-a dat ungerea Lui și libertate să predic Cuvântul Lui.(Puteți citi acel mesaj pe website-ul meu : <http://poonen.org/zac>).

Neobișnuita libertate, ungerea care mi-a fost dată la întâlnire și reacția oamenilor m-a încurajat mult. Chiar și Bakht Singh a văzut acest lucru și m-a chemat să vorbesc împreună cu el la alte întâlniri publice și în multe alte locuri. Am înțeles că Dumnezeu m-a uns ca slujitor al Cuvântului Lui. Eram tânăr și aveam nevoie de această confirmare de la Dumnezeu. M-a ajutat mult să știu exact ce am de făcut atunci când, 7 luni mai târziu, El m-a chemat să renunț la marină și să-I slujesc în totalitate. Din această experiență am mai învățat că există o putere nemaipomenită în rugăciunea făcută cu credință și în rugăciunea împreună cu alții. Autoritatea lui Hristos coboară să susțină pe copiii Lui atunci când ei se roagă împreună în unitate și credință. Acesta a fost un eveniment important din viața mea. Dacă nu ar fi fost anulată participarea unității noastre la prezentarea din octombrie 1963, eu nu aș fi mers la acea conferință creștină. Nu aș fi primit siguranța că Dumnezeu m-a pregătit pentru o lucrare mai mare, în plus, dacă nu aveam obiceiul să mă rog și să ascult de Domnul pe baza Cuvântului, poate niciodată nu m-aș fi rugat ca El să-mi schimbe circumstanțele. Aș fi ratat planul lui Dumnezeu pentru mine. Poate aș fi fost doar un simplu amiral de marină, dacă nu deschidea Dumnezeu în mod miraculos această ușă a oportunității de a fi un slujitor al celui mai mare Dumnezeu. Ușile mari se învârt în balamale mici.

Capitolul 10

Mărturisind cu îndrăzneală

În anul 1964 lucram la baza navală din Cochin. Cunoșteam destul de bine Cuvântul și, pe măsură ce descopeream adevăruri binecuvântate, doream să le împărtășesc și oamenilor din biserica de care aparțineam, însă, de când fusem tânăr, nu am prea avut oportunitatea să predic acolo; așa că am decis să predic pe stradă, unde nu aveam nevoie de permisiunea nimănui. De două ori pe săptămână, când ieșeam de la lucru, săream peste masa de prânz, stăteam două-trei ore în rugăciune, iar apoi predicam pe străzi cam două ore. Mai luam un frate cu mine să traducă predica în limba malayalam. Stăteam la un colț de stradă și începeam prin a cânta un refren. Când se adunau cinci, zece oameni, le predicam evanghelia timp de cinci minute. Împărțeam câteva broșuri și Biblii, după care ne mutam în alt loc și o luam de la capăt.

Obișnuiam să predic departe de baza navală, unde oamenii nu mă cunoșteau, deoarece nu aveam îndrăzneală să vorbesc celor care mă cunoșteau, dar îi ceream Domnului să îmi dea această îndrăzneală. Răspunsul Domnului avea două părți. Cunoșteam deja o anumită măsură din ungera Duhului Sfânt (despre care am vorbit în capitolul anterior), dar am realizat că am nevoie să fiu umplut cu Duhul din nou, ca să devin îndrăzneț (așa cum au avut nevoie și apostolii, chiar și după Ziua Cinzecimii – vezi Fapte 4:31). În al doilea rând, Dumnezeu mi-a descoperit ce înseamnă autoritatea totală a lui Hristos. Această revelație mi-a fost dată când citeam prin Geneza 41:44, unde Faraon îi spunea lui Iosif :”*fără*

tine nimeni nu va ridica mâna sau piciorul". În situația aceea, Iosif îl închipuia pe Isus. Ceea ce am înțeles eu din acest verset, este că nimeni nu poate să ridice mâna sau să vorbească împotriva mea, sau să mă rănească, fără permisiunea lui Hristos. Dacă oamenii îmi ziceau "diavol" pe stradă, știam că acest lucru a fost permis de Dumnezeu. Revelația aceasta m-a ajutat mult mai încolo, când m-am confruntat cu unele opoziții în lucrarea mea. Atunci am înțeles de ce Isus le-a spus apostolilor că El are "toată puterea în cer și pe pământ" **înainte** să-i trimită să facă ucenici din toate neamurile (Matei 28:18-20). Am fost convins că autoritatea lui Hristos va fi cu mine, susținându-mă, oriunde aș predica. Ungerea Duhului Sfânt și siguranța autorității Lui mi-au dat curajul să predic chiar lângă baza navală. Superiorii și subordonații mei, toți m-au văzut acolo, dar lucrul acesta nu mă mai deranja.

Domnul mi-a mai spus să scriu două versete pe scuterul meu, așa că am scris: "FII GATA SĂ TE ÎNTĂLNEȘTI CU DUMNEZEUL TĂU" pe-o parte, și "HRISTOS A MURIT PENTRU PĂCATELE NOASTRE" pe cealaltă parte, cu litere mari. Când comandantul meu a văzut versetele mi-a dat ordin să le șterg în 24 de ore. I-am răspuns, cu respect, că Dumnezeu îmi spusese să le scriu. În ziua următoare, când a văzut că versetele erau tot acolo m-a dus în fața căpitanului bazei. (Acesta este primul pas către tribunalul militar, pentru nerespectarea ordinelor). În același fel respectuos, i-am răspuns și căpitanului. Acesta m-a tratat cu milă și nu m-a trimis în fața tribunalului militar, dar mi-a interzis să mai intru cu scuterul în baza navală, prin urmare, îmi lăsam scuterul în afara bazei, la casa unui prieten, iar pentru deplasarea în interior, foloseam o bicicletă.

Am fost dezamăgit la început, crezând că diavolul a câștigat teren oprindu-mă din a proclama evanghelia

tuturor colegilor mei prin acele versete, dar Dumnezeu a inversat lucrurile – cum face întotdeauna. Când oamenii de la bază mă vedeau pe bicicletă erau curioși să știe ce s-a întâmplat și mă întrebau care este cauza acestui lucru. În acest fel, versetele de pe scuterul meu s-au răspândit mult mai repede prin bază decât dacă le-ar fi văzuta fișate. Unii dintre colegii mei ofițeri, cu care m-am întâlnit după mulți ani, mi-au spus că încă nu a uitat acele versete. În felul acesta, Domnul a distrus planul lui Satan și m-a făcut un creștin mai îndrăzneț, liber de orice opinii ale oamenilor. Această îndrăzneală m-a ajutat mult în lucrarea mea.

Ungerea Duhului și autoritatea lui Hristos au fost puterea și sprijinul meu ori de câte ori mă ridicam să predic, în orice parte a lumii, dar aceste adevăruri le-am descoperit pe stăzile Ernakulam-ului, în urmă cu mai mult de 40 de ani.

Iulie 1964

Capitolul 11

Chemat să părăsesc marina

În dimineața de 6 mai 1964 eram în vacanță și tocmai terminasem de predicat la câteva întâlniri speciale, într-un orașel de lângă Bangalore, împreună cu fratele Bakht Singh. Luam trenul de acolo spre Bangalore cu câțiva din colucrătorii lui. În timp ce meditam la porția mea zilnică de scriptură (Isaia 49), am simțit că Dumnezeu mă cheamă să îmi las slujba, ca să Îi slujesc Lui cu normă întreagă. Mă gândisem de ceva vreme la acest lucru și Îi spuseseam Domnului, în iulie 1959 (când am primit siguranța mântuirii) că sunt dispus să-mi dau demisia oricând pentru El, dar am decis că voi pleca, doar dacă voi avea această chemare din partea Domnului.

Renunșasem deja la toate ambițiile mele de a călători pe mare, de a vedea lumea, de a câștiga mulți bani și de a deveni Amiralul Marinei Indiene; totuși trebuia să știu dacă Dumnezeu dorea ca eu să Îi slujesc cu normă întreagă. Dumnezeu îmi binecuvânta lucrarea în orice loc în care mergeam să predic Cuvântul Său și în inima mea creștea o dorința de a împărtăși Cuvântul lui Dumnezeu în toată India. Cu acest gând în minte, am citit Isaia 49 în acea dimineață. Domnul mi-a vorbit prin acest

capitol, spunându-mi că m-a chemat încă din pântecul mamei mele să fiu robul Lui (versetul 1,5) și că mi-a făcut limba ca o sabie ascuțită (v.2). Nu m-am gândit prea mult la următoarele promisiuni – că El va duce mântuirea prin mine până la marginile pământului (v.6), că mulți oameni din țările nordice, vestice și din China vor auzi Cuvântul Lui (v.12) și că Dumnezeu va lupta împotriva vrășmașilor mei și toți fiii mei vor fi mântuiți (v.25). Văd acum, după patruzeci de ani, că Dumnezeu a împlinit toate aceste promisiuni, dar în acea zi (6 mai 1964), am văzut un singur lucru în Isaia 49 – Dumnezeu mă chema la o slujbă cu normă întreagă. În acel moment am decis să părăsesc Marina. După câteva minute, fratele Bakht Singh, care era cu noi în tren, a venit la mine și m-a întrebat: ”Când vei pleca din Marină?”. Am fost surprins când am auzit întrebarea, deoarece nu vorbisem cu nimeni despre acel gând. Îl respectam mult pe fratele Bakht Singh, pentru că era singurul pe care îl consideram cu adevărat omul lui Dumnezeu. Cuvintele lui au fost o confirmare din partea Domnului pentru mine, care m-a asigurat că ceea ce auzisem mai devreme în inima mea era într-adevăr vocea lui Dumnezeu. Sunt bucuros că am auzit *ÎNTÂI* vocea Domnului, înainte ca El să-mi confirme prin slujitorul Lui – la fel cum Pavel și Barnaba au primit confirmarea lucrării lor prin alți proroci, doar *DUPĂ* ce au auzit chemarea lui Dumnezeu în mod direct (Fapte 13:2).

În zilele care au urmat Dumnezeu a confirmat chemarea Lui pentru mine din nou – prin alt verset din Scriptură, când Domnul îi spune lui Petru să iasă din corabie și să umble pe apă (Matei 14:29). La fel mă chema și pe mine Domnul să ies din ”barca” în care lucram și să trăiesc o viață de credință (”umblarea pe ape”) – să privesc doar la El, pentru toate nevoile mele.

Mi-am prezentat demisia autorităților navale, declarând că Domnul Isus Hristos m-a chemat în slujba Lui. Pentru cei de la Sediul Naval, acest lucru nu avea nici un sens, așa că mi-au respins aplicația imediat. Nu știam ce e de făcut, dar Domnul mi-a adus aminte ce a făcut Moise când Faraon nu îi lăsa pe israeliți să plece ca să slujească lui Dumnezeu: Moise s-a întors la Faraon din nou. Așa că am trimis din nou demisia, dând același motiv și explicând în detaliu totul. Ofițerii începători, așa ca mine, aveau obligația să lucreze în cadrul Marinei pentru cel puțin douăzeci de ani, înainte să poată demisiona, datorită banilor investiți de Defence Ministry (Ministrul Apărării) pentru antrenamentul și formarea acestora. Aplicația mi-a fost respinsă din nou. Am continuat să mă rog și, după ce au trecut câteva luni, am aplicat iarăși. Ca printr-o minune, în mai 1966, Marina mi-a dat voie să plec. Fusese cu adevărat o minune, fiindcă eram singurul ofițer-cadet din istoria Marinei Indiene căruia i s-a permis să demisioneze pe baza unor astfel de motive. Lucrul acesta a devenit pentru mine o confirmare a chemării lui Dumnezeu. Faptul că Dumnezeu m-a asigurat într-un mod clar că sunt chemat în slujba Lui, m-a ținut tare în multe încercări prin care am trecut pe calea aceasta, de aceea le spun mereu credincioșilor să nu își ia responsabilitatea unei slujbe cu normă întreagă decât dacă au primit o chemare clară din partea lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu te cheamă El se va îngriji de tine, te va susține în lucrarea Lui până la sfârșitul vieții tale. Cea mai satisfăcătoare experiență pentru mine a fost să-L slujesc pe Domnul deja de peste 38 de ani.

*Premiul pentru: "Cel mai bun cadet" (mai 1958)
Primul pas spre a deveni amiral.*

Capitolul 12

Călăuzit de Dumnezeu

În mai 1966, am părăsit marina pentru a-i sluji Domnului în întregime. Eram necăsătorit și am decis să mă mut în Vellore (Tamilnadu) , de unde să pot călători prin împrejurimi făcând lucrarea Domnului. În luna octombrie 1967, am fost invitat să vorbesc într-o tabără pentru studenți și absolvenți, organizată de Evangelical Graduates Fellowship (Părtășia Absolvenților Evanghelici), în Ahmedabad. Așa că am luat trenul și am ajuns dimineața devreme în Ahmedabad, după o călătorie

de două zile. De îndată ce am ajuns acolo, chiar în prima zi de tabără, am primit o telegramă din partea tatălui meu (care trăia în Vellore), care spunea că a fost diagnosticat cu cancer, de doctorii Spitalului CMC Vellore (CMC Hospital Vellore) și că trebuia să intre de urgență în operație. Fiindcă eu eram cel mai mare băiat (și singurul care mă aflam în India, dintre cei trei fii ai lui), m-a rugat să mă întorc cât pot de repede, pentru a putea fi cu el în timpul operației.

Mă gândeam ce să fac. Din moment ce mai era încă un predicator în tabără, gazdele mi-ar fi înțeles situația și mi-ar fi permis să plec, dacă i-aș fi rugat – chiar dacă ar fi însemnat o mare povară pentru celălalt vorbitor. Voiam să știu dacă ceea ce se întâmpla era planul Satanei de a mă împiedica să vorbesc în acea tabără, așa că am apelat din nou la Domnul.

Aveam obiceiul să citesc Scriptura, capitol cu capitol, în fiecare dimineață. În ziua aceea citisem din Deuteronom capitolul 1, unde versetele 3 și 7 spuneau astfel: ” **...în luna a unsprezecea, în ziua întâi a lunii**” *Dumnezeu a zis: ”Întoarceți-vă și plecați; duceți-vă... ”*. Mă gândeam că poate, prin aceste versete, Dumnezeu îmi spunea când trebuie să mă întorc. Nu obișnuiam să îmi ghidez viața după versete din Scriptură scoase din context, deoarece știam că este un lucru periculos, dar totodată, știam că în unele situații deosebite, Dumnezeu își călăuzește slujitorii în acest fel. Așa că m-am rugat și am căutat voia Domnului. În timp ce mă rugam, simțeam în inima mea o siguranță și o pace crescândă, ceea ce m-a făcut să cred că acesta era îndemnul Domnului. M-am dus la gară și mi-am rezervat un bilet pentru întoarcerea acasă, pentru prima zi din luna a unsprezecea (noiembrie) – era penultima zi de tabără. Aceasta însemna că voi rămâne în Ahmedabad pe întreaga perioadă a taberei, mai puțin la întâlnirea de

dimineață, din ultima zi; așa că i-am trimis o telegramă tatălui meu rugându-l să-și amâne operația până în prima săptămână din noiembrie, fiindcă doar atunci mă voi întoarce. [Dați-mi voie să vă avertizez: să nu citiți fiecare verset din Biblie ca pe o călăuzire spectaculoasă. Dumnezeu mi-a dat o astfel de călăuzire printr-un verset, de două sau trei ori în toți cei 46 de ani de credință.]

Am vorbit la diverse conferințe în tabără, care au avut loc pe tot parcursul săptămânii - și binecuvântarea Domnului s-a revărsat peste noi. Chiar și după 30 de ani, am întâlnit oameni care mi-au spus cât de binecuvântați și provocați au fost de mesajele mele din acea tabără. Am plecat din Ahmedabad în întâi noiembrie, și am ajuns în Vellore după două zile.

Când tatăl meu a primit telegrama și a realizat că nu mă voi întoarce decât peste o săptămână, a decis ca în acest timp, să își refacă analizele, cerând părerea unui alt doctor. Așa că și-a trimis radiologiile altui doctor (mai bun) pentru o a doua opinie. Acest medic i-a spus tatălui meu cu certitudine, că nu are cancer și că nu este nevoie de nicio operație; prin urmare, tatăl meu a fost slăvit de masa de operație. După acest incident, a mai trăit încă 15 ani fără să fi avut cancer.

Dacă m-aș fi întors în Vellore de îndată ce primisem acea telegramă, tatăl meu înaintat în vârstă, ar fi trecut printr-o operație fără rost. Cine știe ce complicații ar fi avut, la vârsta lui; și tinerii din tabără nu ar fi auzit ce voia Domnul să le spună prin mine. Este bine să căutăm voia lui Dumnezeu chiar și în cele mai mici aspecte ale vieții – fiindcă e probabil ca pe acele balamale mici, să se învârtă niște uși mari.

Capitolul 13

Importanța micilor decizii

Chiar și deciziile mici pe care le luăm în timpul tinereții noastre sunt importante, deoarece unele dintre ele ne pot îndepărta total de voia lui Dumnezeu pentru viața noastră, într-un final. De aceea nu trebuie să ne grăbim atunci când luăm decizii, ci întotdeauna să căutăm voia Domnului, cu răbdare, înainte de a ne hotărî asupra vreunui lucru.

După ce am părăsit marina, nu am știut cum să încep să fac lucrarea Domnului; nu știam de unde să încep, nici măcar unde să locuiesc; până când, un frate mai în vârstă (pe care îl cunoșteam) m-a invitat să petrec un timp cu el, în biserica lui, așteptând răspunsul Domnului. Am mers deci în adunarea lui. Acolo am stat cam o lună în rugăciune, ținând și unele perioade de post. Chiar și în urma aceluia timp de rugăciune nu eram sigur ce aveam de făcut, dar inima mea era plină de pace, deoarece eram sigur că Domnul îmi va arăta planul lui pentru viața mea, la momentul potrivit. Așa că am continuat să trăiesc de la o zi la alta, fără să îmi fac griji pentru ziua de mâine. Am înțeles că Dumnezeu îngăduie momente de incertitudine în viețile noastre pentru a ne testa motivațiile și pentru a ne învăța răbdarea. Așadar timpul petrecut în post și rugăciune s-a dovedit a fi foarte folositor, iar Dumnezeu m-a ocrotit, ajutându-mă să nu greșesc în deciziile pe care le-am luat în săptămânile și anii care au urmat.

Având încredere că Domnul, El mă va învăța Cuvântul Său

Cineva mi-a sugerat în vremea aceea să mă înscriu într-un colegiu biblic/teologic ca să am o diplomă, deoarece m-ar pregăti mai bine pentru lucrare și astfel aș

avea mai multe oportunități de slujire. Nu aveam nimic împotriva școlilor biblice, dar știam că:

- (1) *În Vechiul Testament:* Nici un profet nu a mers vreodată la școala biblică, chiar dacă existau astfel de școli în Israel.
- (2) *În Noul Testament:* Isus nu și-a trimis ucenicii la școala biblică, chiar dacă Gamaliel avea o astfel de școală în Ierusalim în acele vremuri.
- (3) *În zilele noastre:* 99% din oamenii lui Dumnezeu au slujbe legate de lumea aceasta și nu ar putea merge vreodată la o școală biblică.

Am simțit că trebuia să fiu un exemplu pentru acești 99% de oameni ai lui Dumnezeu, demonstrând că se poate face lucrarea Domnului într-un mod eficient fără să mergi la vreo școală biblică. Am decis deci să nu mă înscriu la nicio școală, ci să am credință că Duhul Sfânt mă va învăța Cuvântul și căile Lui, așa cum i-a învățat și pe ucenici în trecut. Un colegiu teologic din Canada mi-a oferit atunci un loc, cu bursă întreagă și toate taxele de zbor plătite, doar să studiez acolo. Aceasta ar fi fost o ofertă tentantă pentru mulți creștini, dar nu și pentru mine, deci am refuzat. Un alt prieten de-al meu a ocupat acel loc, și până la urmă s-a mutat definitiv în Canada. Dumnezeu m-a salvat de această soartă și de a nu face voia Lui. Sunt mulțumitor că nu am mers la nicio școală biblică – căci Dumnezeu mi-a dat revelații extraordinare din Cuvântul Său, pe care nu le-aș fi primit dacă mintea mea ar fi fost antrenată să gândească în felul în care școlile acestea își educă studenții să gândească. Bărbații și femeile ale căror viață și scrieri m-au influențat, au fost, de asemenea, oameni care nu au frecventat nicio școală teologică – Madam Guyon, Charles Finney, D.L.Moody, Jessie Penn-Lewis, Watchman Nee, A.W.Tozer, Sadhu Sundar Singh, Bakht Singh etc.

Având încredere că Domnul se va îngriji de nevoile mele pământești

Un alt adevăr pe care l-am descoperit din Cuvântul lui Dumnezeu, a fost acela că Isus și apostolii nu și-au expus niciodată nevoile pământești în fața vreunui om – nici nevoile personale, nici cele legate de lucrarea lor. Aceștia se încredeau doar în Tatăl lor din cer, pentru orice nevoie. Mi-am dat toate economiile (strânse în cei 8 ani petrecuți în marină) pentru lucrarea Domnului și credincioșilor săraci; atunci când am părăsit marina contul meu bancar era gol și nu aveam alte economii. Însă credeam că dacă Marina Indiană s-a îngrijit de toate nevoile mele pământești atunci când le slujeam, cu atât mai mult Tatăl meu cel ceresc va fi credincios cât timp îi voi sluji. În acest fel m-am decis să nu îmi afișez nevoile în fața lumii ci să apelez doar la Tatăl meu ceresc, care știe exact cum și când să dea. Obişnuiam să primesc unele daruri de la credincioși; se aduna cam 15% din cât aveam salariu în marină, dar am învățat să trăiesc simplu așa încât nu am dus lipsă de nimic.

Într-o zi, președintele unei organizații mari din vest, care deținea un post de radio creștin cu acoperire în toată India, mi-a propus să devin directorul acelei organizații. Mi-au oferit un salariu foarte bun, plus achitarea chiriei, mașină și telefon gratuit și alte beneficii suplimentare. Apreciam mult lucrarea organizației, dar dacă mă alăturam lor, ar fi trebuit să mă ocup în primul rând de munca administrativă și de promovarea lucrării în diferite biserici. Dumnezeu însă, m-a chemat să predic Cuvântul Lui, nu să stau la un birou și să fac administrație. Ce ofertă tentantă... Dumnezeu probabil că mă testa să vadă ce aleg – o viață confortabilă sau voia Sa perfectă. Am refuzat această ofertă și am continuat să mă încred în Domnul pentru împlinirea nevoilor mele. Nu aș

fi renunțat la chemarea mea pentru niciun beneficiu sau profit financiar.

De aproape 40 de ani, Domnul s-a îngrijit de toate nevoile mele și ale familiei mele – de nenumărate ori și-a dovedit credincioșia.

Tinerii sunt deseori tentați să facă compromisuri care trec peste principiile Cuvântului lui Dumnezeu – mai ales când văd pe slujitorii mai în vârstă procedând astfel; dar tădăcă te încrezi în Domnul și rămâi la principiile Cuvântului Său vei vedea cum Dumnezeu va face multe minuni pentru tine. Îl vei cunoaște mai bine pe Dumnezeu și lucrarea ta de asemenea va fi îmbogățită. Deci, aș vrea să încurajez pe fiecare tânăr sau tânără, să nu se compromită niciodată trecând peste principiile Cuvântului lui Dumnezeu, oricare ar fi prețul.

Capitolul 14

Să mă căsătoresc sau nu?

Pe vremea când încă lucram la baza navală din Cochin (în 1963), într-una din zile, când meditam la Cuvântul lui Dumnezeu, am ajuns la Ieremia 16:2 unde scria astfel: *”Să nu-ți iei nevastă și să n-ai în locul acesta nici fii nici fiice”*. Când citeam Biblia, uneori găseam versete care îmi săreau în ochii și mă afectau profund. Acesta era un astfel de verset. După ce m-am rugat, am simțit că era într-adevăr un cuvânt din partea Domnului pentru mine. Așa că am decis să nu mă căsătoresc niciodată, pentru a-i putea sluji Domnului. Eram deja activ în lucrarea Domnului și în același timp, încântat de gândul că îmi voi petrece toată viața *„în devotament total pentru Domnul”*, fără să-mi distragă atenția lucrurile

legate de căsătorie (cum sunt menționate în 1 Corinteni 7:32-35).

Tânăr fiind, la 24 de ani, aveam și eu dorințe normale, pe care le au toți tinerii la vârsta aceasta dar, din moment ce primisem acel cuvânt de la Domnul, m-am oprit din a privi surorile tinere ca pe niște potențiale parteneri de viață. Am întâlnit multe surori frumoase prin locurile în care călătoream, dar nu m-am gândit la ele în felul acela nici măcar pentru un moment, deoarece nu vroiam să mă abat de la chemarea Domnului pentru viața mea. Când vorbeam la întâlniri, priveam doar la frați, nici măcar nu îmi întorceam privirea spre surori!

Datorită faptului că aveam un salariu mare ca și ofițer de marină, am primit multe propuneri de căsătorie, cu toate că eram foarte tânăr. Le-am refuzat pe toate, fără să stau pe gânduri. Le spuneam tuturor că Dumnezeu m-a chemat să îmi trăiesc viața fără să fiu căsătorit. Am spus acest lucru și în biserica din care făceam parte, pentru ca toate surorile tinere (și părinții lor) să știe care era chemarea mea. Apoi am putut să vorbesc mai liniștit cu ele, fără să mă tem că le-aș putea da idei. Pe deasupra, am fost scăpat de multe ispite datorită aceluși cuvânt din partea Domnului. Așa m-a păstrat Dumnezeu în tinerețea mea, neclintit în devotamentul meu pentru El, petrecându-mi tot timpul liber în rugăciune și meditând la Cuvântul lui Dumnezeu.

În mai, 1966, părăsisem marina pentru a-i sluji Domnului cu normă întreagă. Pentru că nu mai aveam niciun venit și lucram printre oamenii săraci din satele Indiei, eram sigur că nimeni niciodată nu mă va mai vrea de soț sau de ginere. În același timp, începuse să-mi cadă părul și deveneam cu fiecare lună ce trecea, mai chel. Acesta era un alt avantaj, care, credeam că mă va descalifica total în ochii tinerelor surori! Dar, în ciuda

tuturor acestor lucruri, în călătoriile mele din următoarele 12, 15 luni, când vorbeam la întâlniri sau la conferințe, unii părinți, care își doreau un ”*slujitor înzestrat al Domnului*” pentru fata lor, mă ocheau – chiar dacă eram chel!! Deci trebuia mereu să am grijă. De asemenea auzisem de unii predicatori care au căzut în imoralitate - și știam că aveam aceeași carne și fire ca ei. Mi-am dat seama că un tânăr necăsătorit, care Îl slujește pe Domnul în întregime, are de înfruntat multe pericole. Din nou am căutat voia Domnului în rugăciune și simțeam că Domnul dorea să iau în considerare căsnicia. Dar lucrul acesta se contrazicea cu ceea ce mi-a spus Domnul în urmă cu 4 ani, din Ieremia 16:2.

Am recitat Ieremia 16:2 – din nou și din nou. Dintr-o dată, am văzut ceva în acel verset ce nu văzusem înainte. Porunca Domnului zicea clar ”în locul acesta” să nu te căsătorești – când eram în marină. Aceasta m-a eliberat de frica de a încalca voia Domnului dacă m-aș căsători. Atunci m-am întrebat de ce Dumnezeu a îngăduit să înțeleg în felul acesta versetul, timp de patru ani...

Am găsit două motive:

1. Domnul vroia să cred că întradevăr voi fi singur toată viața mea – ca să nu îmi aleg o fată în timpul carierei de ofițer. Nu a vrut să am alte gânduri, ci doar să mă concentrez asupra Cuvântului Său. El plănuia, ca în viitor să-mi dea o lucrare de învățare, ceea ce eu nu știam atunci; și a vrut să-mi construiesc o bază solidă de cunoștințe în tinerețe, fiindcă știa că odată cu căsnicia, nu voi mai avea mult timp liber pentru a studia Biblia.

2. Domnul m-a testat să vadă dacă eram dispus să renunț la căsătorie de dragul Său – la fel cum l-a testat și pe Avraam, să vadă dacă îl va sacrifica pe Isaac. După patru ani de testare, când Dumnezeu a văzut că sunt

dispus să fac acest lucru, mi-a înapoiat acest "Isaac", spunându-mi să iau în considerare și căsătoria.

Ce privilegiu să fii călăuzit de Domnul, pas cu pas, la fel cum au fost îndrumați și profeții și sfinții din vechime.

Capitolul 15

Dumnezeu alege un partener de viață

De tânăr, am pus căsătoria pe altarul lui Dumnezeu; însă El mi-a dat-o înapoi la timpul potrivit, dăruindu-mi cea mai bună soție. Mă bucur că l-am lăsat pe Dumnezeu să aleagă – fiindcă am primit cea mai minunată fată.

Văzusem atâtea căsătorii eșuate și atâtea soții cicălitoare, ca niște piedici în lucrarea soțului, încât, mi-a fost frică că și eu (într-un moment de slăbiciune) aș putea alege fata nepotrivită. Obișnuiam să mă rog Domnului cu disperare, spunându-i să trimită un cutremur (dacă este necesar) în timpul nunții mele, în caz că din greșeală am ales fata care nu era și alegerea Lui pentru mine. În cultura indiană creștină din anii 60, nu era permis ca fetele să vorbească cu bieiții decât într-un mod formal, deci nu era ușor să ajungi să cunoști cu-adevărat o fată. Așa că m-am rugat ca Dumnezeu însuși să îmi dea informațiile necesare cu privire la fata la care mă gândeam, ca să pot "*deosebi voia Lui desăvârșită*" (Romani 12:2).

În mijlocul anului 1967 (când aveam 27 de ani și jumătate), fratele Bakht Singh mi-a vorbit despre o fată pe nume „Annie” care tocmai absolvise școala Christian Medical College (Facultatea Creștină de Medicină) din

Vellore – mi-a spus să mă rog în privința ei. Nu mi-a păsat de faptul că era medic, dar am rămas impresionat când am auzit de implicarea ei în lucrarea Domnului – în biserică, între colegii de la facultate și chiar în închisoarea de femei, unde mergea să vorbească deținuților despre Isus. Tot în aceeași perioadă, doi membri din echipa E.U. (Evangelical Union) (Uniunea Evanghelică), au venit la mine (separat unul de celălalt) și mi-au sugerat aceeași "Annie". M-am rugat ca Dumnezeu să îmi spună mai multe despre ea, ca să știu dacă această fată era cu-adevărat aleasă de El. Din moment ce în inima mea aveam primul rând povara de a le vorbi oamenilor săraci din satele Indiei, îmi doream alături pe cineva care să aibă aceeași dragoste și grijă față de săraci.

Annie – slujindu-le săracilor

Am aflat apoi că Annie a decis să lucreze printre leproși, într-un spital din nordul Indiei. De la vârsta de 16 ani, a vizitat spitalul în fiecare an, făcând voluntariat. (Înainte de asta, nici o altă femeie-medic nu lucrase în acel spital). Rudele lui Annie o avertizau spunându-i că dacă va lucra cu leproșii, șansele ei de a găsi un soț bun

vor fi mici. Ceea ce considerau ei a fi un dezavantaj, pe mine m-a convins de dragostea lui Annie pentru săraci.

Într-o zi, s-a întâmplat să aud o conversație între doi frați din biserica din Vellore: Vorbeau despre o soră, "Annie", care, cu toate că era medic, a stat lângă patul unei surori sărace și bolnave (din biserică), îngrijându-se de ea multe nopți la rând, în salonul oamenilor săraci din spitalul din Vellore. Acei frați nu știau că eu mă gândeam la aceeași "Annie", ca la o potențială soție! Dumnezeu în suveranitatea Lui, a rânduit lucrurile în așa fel încât să aud conversația aceea, și să fiu din nou convins de procuparea lui Annie pentru cei săraci.

Mai târziu am aflat că și Annie a citit aceleași cărți creștine și biografii misionare pe care le-am citit eu. Înțelesese calea crucii – în felul în care am înțeles și eu. Amândoi aveam aceeași pasiune de a-I sluji Domnului printre oamenii săraci. Așteptam doar o ultimă confirmare din partea Domnului, pe care am găsit-o în scriptură, în timp ce îmi citeam porția zilnică, în Ezechiel 44:15,22 : „*se vor apropia de Mine să-Mi slujească... și vor lua de nevastă numai fecioare din sămânța casei lui Israel;*” Acest verset m-a convins - și inima mea se lega de a ei.

Dumnezeu a pregătit într-un mod minunat această fată, departe de mine, timp de 24 de ani, ca într-un final să mi-o dăruiască. La fel cum a pregătit partenera perfectă pentru Adam și mie mi-a dăruit o fată cu care mă potriveau perfect. Am văzut că Dumnezeu nu ține seama de limitațiile culturii indiene, ci El este același Dumnezeu iubitor care i-a adus împreună pe bărbat și femeie, în Eden.

Annie m-a auzit predicând de câteva ori, deci știa că Dumnezeu m-a chemat să-I slujesc. În afară de asta, nu știa mai nimic despre mine; așa că i-am spus sincer că nu am niciun venit, dar mă încred în Domnul, pentru

toate nevoile mele. I-am mai spus că nu știam exact care va fi lucrarea mea; dar aveam pe inimă o povară de a le sluji săracilor și studenților, oameni care aveau foarte puțini bani ca să mă susțină. Nu aveam economii, iar pensia tatălui meu era foarte mică. I-am ilustrat o viață cu multe probleme financiare și greutăți, dar în același timp umplută cu bucuria de a-I sluji Domnului. I-am spus să caute voia Domnului și să nu se grăbească în a lua o decizie. Între timp, primise cereri de la niște doctori sus-puși. S-a rugat, căutând să facă voia Domnului și a fost sigură că eu am fost ales de Domnul pentru ea - le-a spus acest lucru și părinților.

Părinții ei s-au împotrivit imediat acestei cereri în căsătorie, datorită faptului că nu aveam niciun venit! Poate au crezut că vreau să mă căsătoresc cu Annie doar pentru banii pe care i-ar putea câștiga ca medic. Ei nu știau că eu mă încredeam în Domnul pentru împlinirea nevoilor mele și nu în salariul lui Annie. (Annie nu a câștigat niciun ban în cei 37 de ani de căsătorie, deoarece a oferit ajutor medical la mii de oameni săraci, pe gratis).

Am decis să respectăm voia părinților ei și să așteptăm până când mă vor accepta – și am continuat să ne rugăm. În șase luni, Dumnezeu ne-a răspuns rugăciunii și tatăl lui Annie a acceptat căsătoria. După încă patru luni, am fost căsătoriți. Fratele Bakht Singh a condus programul nunții noastre, în Vellore, în data de 19 iunie 1968 și a rostit următoarea proorocie: „ *Ei sunt uniți pentru binecuvântarea multor oameni, din multe țări. Lumina lui Dumnezeu va străluci prin unitatea lor în multe părți ale lumii.* ”

Nu am acordat multă atenție acelor cuvinte și chiar le uitasem complet, până când, după 30 de ani, am vizionat caseta video de la nunta noastră. Dintr-o dată am realizat că profeția a fost împlinită.

În ultimii 37 de ani, am întâlnit multe femei în călătoriile mele prin lume, dar până acum nu am cunoscut vreo femeie mai potrivită pentru mine decât Annie – cea aleasă de Dumnezeu.

Alegerea lui Dumnezeu este desăvârșită pentru cei care Îl pun pe primul loc în toate lucrurile! Toată slava să fie dată numelui Lui!

Nunta condusă de fratele Bakht Singh în Vellore (19 iunie 1968)

Zac și Annie – iunie 1968

Capitolul 16

Salvat de la moarte

"El ne-a izbăvit de moarte și ne va mai izbăvi încă" (2 Corinteni 1:10)

În toată viața noastră, cu siguranță au existat momente în care am fost salvați de la moarte prin intervenția lui Dumnezeu. Chiar și eu am trecut prin astfel de situații. Dumnezeu ne salvează cu un scop.

Primul incident care îmi vine în minte a avut loc în anul 1951, când aveam doar 12 ani. Într-o seară, stăteam cu părinții mei afară, în curte și pe masă era o lampă de noapte. Dintr-o dată lampa s-a stins, cu toate că în casă curentul funcționa. M-am gândit că poate există o întrerupere de curent în cablul lămpii. Prostuț fiind, am mers de-a lungul cablului, cu mâinile pe fir, căutând întreruperea. În momentul în care am atins partea stricată cu degetele, curentul a trecut prin corpul meu, aruncându-mă pe iarbă, cu firul încă lipit de degete. Am țipat. Când a văzut mama ce mi s-a întâmplat, a fost inspirată să oprească imediat sursa de electricitate principală. În felul acesta am fost salvat. Pe vremea aceea, nu eram născut din nou. Dacă aș fi murit, cu siguranță aș fi ajuns în iad.

Al doilea incident la care mă gândesc s-a întâmplat în perioada când încă eram în marină. Fusesem numit ofițer executiv al unui dragor de mine în Bombay, în timpul războiului cu Pakistan, anul 1965. Flota noastră plănuise să bombardeze portul Karachi. Nava mea trebuia să meargă înaintea navelor mari din flotă și să dea la o parte minele explozive puse de dușmani, pentru a-și proteja portul. Doar așa ar fi putut flota noastră să înainteze. Era simplu pentru noi să dăm minele la o parte, deoarece aveam echipamentul și experiența

necesară pentru slujba aceasta, dar în același timp, vasul nostru ar fi fost o țintă ușoară pentru raza extinsă de acțiune a armelor din Karachi care ar fi tras spre flota noastră. În mod cert vasul nostru s-ar fi scufundat. Acesta era prețul care trebuia plătit pentru ca restul flotei să poate bombarda portul. Războiul începuse de două săptămâni și noi eram pregătiți să pornim spre Karachi, când deodată, a fost declarat un armistițiu - și războiul a luat sfârșit. Astfel, viața mea a fost salvată. Dacă războiul ar fi continuat doar *încă câteva zile*, aș fi murit la marginea portului Karachi. Însă Dumnezeu a avut un plan cu mine, chiar înainte de facerea lumii - și în acel plan eu *nu trebuia să mor atunci*. El a oprit acel război pentru binele meu. Dumnezeu ar face orice pentru copiii Lui.

A treia experiență de acest fel s-a întâmplat în august 1993. Eram în Bangalore, mă întorceam de la piață pe moped și trebuia să trec un pasaj de nivel al unei căi ferate (cam la 700 metri distanță de casa mea). După ce trecuseam de prima linie, cantonierul a coborât bariera (fără să mă vadă). Bariera m-a lovit direct pe piept și pe mâini, aruncându-mă de pe moped pe calea ferată, unde m-am lovit la cap. Am zăcut acolo inconștient. (Mai târziu am aflat că, cantonierul nu era cel obișnuit, ci doar un înlocuitor nepriceput). Nici acum nu știu cât timp am stat acolo, pe calea ferată. Cineva m-a ridicat și doar atunci mi-am revenit. Când am ajuns la spital, mi-au spus că aveam o crăpătură în craniu de lățimea unui fir de păr și un umăr dislocat. În rest, eram bine. Atunci i-am spus Domnului: *”Doamne, încă nu Ți-am mulțumit îndeajuns pentru jertfa de la calvar. Mai dă-mi câțiva ani să îți arăt recunoștința mea, slujindu-ți.”* Mi-am ținut brațul într-un bandaj câteva săptămâni, după care mi-am revenit total. Din acea zi până acum, Domnul mi-a dat

12 ani de sănătate perfectă, ca să Îi slujesc și să-mi arăt recunoștința pentru mântuirea dată în dar.

Pe lângă aceste incidente, au mai fost multe situații, când mergeam cu scuterul în Bangalore, din care Dumnezeu m-a salvat – odată când s-a rupt cablul de frână, sau altă dată când am fost aruncat de pe scuter din cauza unor șoferi neatenți. De 43 de ani conduc mașini și scutere, dar prin mila Domnului, niciodată nu am fost rănit grav și nici nu am ranit pe alții.

Aceste evenimente îmi amintesc mereu că aș fi fost mort azi, dacă întâmplările de mai sus ar fi decurs altfel. M-am întrebat mereu de ce mi-a salvat Dumnezeu viața. Pentru ca să trăiesc doar pentru El, nu pentru mine. Aceste amintiri m-au ajutat atunci și mă ajută acum să fiu devotat Domnului, trăind numai și numai pentru El.

Toți ar trebui să ne amintim de astfel de momente, în care Dumnezeu ne-a salvat de la moarte sigură, și să ne întrebăm ce scop ne-a cruțat viețile. Astfel de amintiri ne vor ajuta să ne rededicăm viețile în întregime Domnului.

Capitolul 17

Un timp de zdrobire și o nouă povară

Când am părăsit marina, credeam că pentru tot restul vieții voi sluji în adunările fratelui Bakht Singh; dar Dumnezeu nu ne arată dintr-o dată tot viitorul – chiar și pe mine mă așteptau unele surprize;

În anul 1969, un tânăr (din adunarea fratelui Bakht Singh) m-a întrebat ce se va întâmpla cu toate aceste adunări, când va muri Bakht Singh. I-am spus că probabil toate adunările se vor împrăștia și vor fi divizate, din moment ce doar Bakht Singh putea să le țină unite.

Nu ar fi trebuit să răspund în grabă și să vorbesc așa ușor despre munca unui lucrător a lui Dumnezeu. Totuși, aveam doar 30 de ani și eram foarte nechibzuit. Câțiva din co-lucrătorii fratelui Bakht Singh au auzit despre comentariul meu și l-au anunțat imediat pe fratele Bakht Singh – care a rămas fost foarte supărat. Îndată, le-a spus co-lucrătorilor să nu îmi dea voie să mai vorbesc în vreo adunare. În urma acestui lucru, nu am mai fost bine-primit nici măcar în adunarea unde vorbisem cândva la conferință. Prin vorbirea mea grabnică, am pierdut o ușă deschisă de lucrare. M-am căit de ceea ce făcusem, prin urmare aveam voie să stau pe ultimul rând din adunarea din Vellore, dar fără să mai iau cuvântul vreodată acolo. În vremea aceea, Dumnezeu îmi spunea să nu mă simt jignit de această disciplină, ci să îmi țin gura închisă. Mi-a spus să respect bătrânii adunării, să nu-i critic ci să păstrez o atitudine bună față de ei, tot timpul; și așa am făcut, însă eram confuz, deoarece nu știam încotro se îndreaptă lucrarea mea. Toate planurile care le făcusem când am părăsit marina în urmă cu 3 ani, erau năruite. Eram căsătorit doar de un an și împreună cu soția mea ne întrebam ce ar trebui să facem.

Timp de 3 ani am stat pe ultimul rând din adunarea din Vellore, cu o atitudine bună față de bătrânii de acolo. Mulți oameni nu înțelegeau de ce eram pus sub disciplină – iar eu nu căutam să le explic, doar îmi țineam gura închisă. Acei ani au fost anii în care Dumnezeu m-a zdrobit și m-a testat să vadă dacă mă mulțumesc doar cu El, sau dacă vreau o lucrare publică, cum avusesem până atunci. În toată viața mea de creștin, nu mi-am dorit să am decât un singur lucru – pe Domnul, și eram gata să dovedesc acest lucru. În acei ani de tăcere, profitam de orice oportunitate să le mărturisesc studenților de la Facultatea de Medicină din Vellore. În timp ce făceam această lucrare, am realizat că era o mare nevoie de cărți

creștine scrise special pentru studenții indieni. Majoritatea cărților erau scrise de oameni din vest, nu dintr-o perspectivă indiană. De asemenea, erau prea scumpe pentru studenții din India. Nu aveam vreo ambiție să scriu cărți, pentru că știam că nu sunt scriitor; dar pe inima mea era această povară pentru studenți. Am decis să scriu pe hârtie tot ce împărtășisem cu ei la întâlnirile noastre, ca mesajul să poată ajunge la toți, pentru a putea fi studiat individual.

Datorită faptului că nu eram chemat să predic nicăieri, aveam mult timp la dispoziție. Am început să pun pe hârtie, întâi, o serie de patru mesaje, discutate cu studenții de la Colegiul Medical Creștin, Vellore. Mi-a trebuit mult timp să scriu acele 60-70 de pagini – și să le corectez, să le rescriu – la o mașină de scris veche, pe care o aveam din marină. După multe luni, am finalizat lucrarea. Am citit și recitat manuscrisul de multe ori - și realizasem că Dumnezeu mă ajutase, într-adevăr, să transpun povara din inima mea, pe hârtie. Apoi m-am întrebat care ar fi cel mai bun mod de a circula aceste scrieri printre studenți, însă Dumnezeu s-a gândit la un plan mult mai bun pentru manuscrisul meu, fapt pe care nu-l știam – îmi arăta doar câte un pas, pe rând.

Chiar dacă a fost în întregime vina mea, pentru pierderea ușii de lucrare în adunările lui Bakht Singh, văd acum, că Dumnezeu a reușit să facă ceva glorios chiar din eșecul meu. Dacă aș fi continuat slujba în acele biserici, nu aș fi intrat poate niciodată în lucrarea de a scrie. Ce măreț și ce bun este Dumnezeul nostru!!

Pot spune acum ca și Ieremia, când vorbea despre zilele lui din tinerețe (când era într-un proces de zdrobire și formare ca profet): ” *Și am zis: „S-a dus puterea mea de viață și nu mai am nicio nădejde în Domnul.” Gândește-Te la necazul și suferința mea, la pelin și la otravă! Când își aduce aminte sufletul meu de ele, este*

mâhnit în mine. Iată ce mai gândesc în inima mea și iată ce mă face să mai trag nădejde: bunătățile Domnului nu s-au sfârșit, îndurările Lui nu sunt la capăt, ci se înnoiesc în fiecare dimineață. și credincioșia Ta este atât de mare! "Domnul este partea mea de moștenire", zice sufletul meu; de aceea nădăjduiesc în El. Domnul este bun cu cine nădăjduiește în El, cu sufletul care-L caută. Bine este să aștepti în tăcere ajutorul Domnului. Este bine pentru om să poarte un jug în tinerețea lui. Să stea singur și să tacă, pentru ca Domnul i l-a pus pe grumaz; să-și umple gura cu țărână și să nu-și piardă nădejdea; să dea obrazul celui ce-l lovește și să se sature de ocări. Căci Domnul nu leapadă pentru totdeauna. Ci, când mâhnește pe cineva, Se îndură iarăși de el, după îndurarea Lui cea mare: căci El nu necăjește cu plăcere, nici nu mâhnește bucuros pe copiii oamenilor."
(Plângerile lui Ieremia 3:18-33)

Capitolul 18

Dumnezeu mă îndreaptă spre o lucrare de scriere

Aleluia!

Spre sfârșitul anului 1969, terminasem de scris primul meu manuscris (descriș în capitolul anterior). Nu am trimis manuscrisul la nicio editură, deoarece credeam că nimeni nu ar fi fost interesat să publice cartea unui tânăr necunoscut, așa că l-am păstrat cu mine.

Chiar în acea perioadă, "s-a întâmplat" ca Agnus Kinnear

(redactorul cărților lui Watchman Nee) să vină în Vellore și "din întâmplare" l-am întâlnit. Acum înțeleg că Dumnezeu l-a trimis, exact la momentul potrivit, doar pentru mine. Știind că e un scriitor cu experiență, i-am arătat manuscrisul meu și l-am rugat, dacă ar putea să-l citească și să-mi dea unele sugestii. A fost de acord și l-a luat cu el în Anglia. În scurtă vreme, am primit o scrisoare de la el în care îmi spunea că a fost mulțumit de manuscris, că l-a trimis la redactat și apoi la GLS Bombay spre a fi publicat. Cartea – "THE SUPREME PRIORITIES" (Prioritățile Supreme) – a fost publicată în anul 1970. Așa m-a îndreptat Dumnezeu spre o lucrare de scriere.

Liderii Uniunii Studenților Evanghelici din India (Union of Evangelical Students of India) au văzut această carte și "din întâmplare" m-au întrebat (în același an) dacă aș putea să scriu încă două cărți – una despre călăuzire și a doua despre sex și căsătorie – concepute în mod specific pentru studenții indieni.

M-am rugat lui Dumnezeu cu sinceritate, cerându-I înțelepciune, și m-a ajutat să termin manuscrisul inițial al ambelor cărți în 3 luni. Am petrecut încă 4 luni, corectând și retipărind manuscrisele pe vechea mea mașină de scris. În sfârșit, într-o seară a anului 1970, terminasem de scris ultima pagină din cele 150 de pagini ale ambelor cărți.

Nu învățasem niciodată să bat la mașină, prin urmare, scriam uitându-mă la fiecare tastă în parte (metoda "căutați și veți găsi" !!). Pe deasupra, nu puteam scrie decât cu un singur deget de la fiecare mână!! Progresam foarte încet. Încă îmi amintesc că în noaptea aceea, mi-au amorțit total cele două degete, după atâtea luni de tipărit! Dar m-am dus la culcare plin de bucurie, deoarece Dumnezeu îmi dăduse har și înțelepciune să duc la bun sfârșit sarcina care mi-a înmânat-o. Cărțile

”FINDING GOD’S WILL” (*Găsind Voia lui Dumnezeu*) și ”SEX, LOVE & MARRIAGE” (*Sex, Dragoste și Căsătorie*) au fost publicate de GLS în 1971.

La începutul anului 1971 fusesem invitat ”din întâmplare” să vorbesc la o conferință anuală numită Părtașia Evanghelică a Indiei (Evangelical Fellowship of India), în Vellore. Acolo am avut trei mesaje despre Ilie. Domnul mi-a dat o ungere deosebită la acea conferință - și am simțit că trebuie să împărtășesc aceste mesaje cu mai mulți oameni imediat. Dumnezeu m-a ajutat să scriu și acele mesaje - și am intitulat cartea ”Needed – Men of God” (Este nevoie de oameni ai lui Dumnezeu).

La mijlocul anului 1971 fusesem invitat să vorbesc la Convenția Keswick, din Nilgiri Hills, în Tamilnadu. Am avut patru mesaje despre cum influențează viața lui Hristos, viața noastră personală. Înregistrările de predici erau foarte rare în vremea aceea, dar prin suveranitatea lui Dumnezeu, cineva ”din întâmplare” a înregistrat cele patru mesaje. După trei luni, cineva a venit ”din întâmplare” la mine, oferindu-se să transcrie acele mesaje de pe casetă, pe hârtie.

La primirea transcrierii, am editat și am intitulat cartea ”Beauty for ashes” (Frumusețe în loc de cenușă). Dacă acele mesaje nu ar fi fost înregistrate și transcrise de către cineva, acea carte nu ar fi fost scrisă niciodată – din cauza faptului că nu aveam la fel de mult timp liber ca și în anii precedenți, acum că primeam mai multe chemări de slujire. În toate aceste momente, văd suveranitatea lui Dumnezeu, care i-a adus pe oamenii potriviți la mine, la timpul potrivit (fără ca eu să fac vreun efort), să mă încurajeze să scriu, să mă roage să scriu despre anumite subiecte și să îmi înregistreze, iar apoi să îmi transcrie predicile. Văd suveranitatea lui Dumnezeu și în acei trei ani în care mi-a redus lucrarea de predicare considerabil – astfel încât să am timp de scris - și de bătut la mașină!!

Mulți autori în zilele noastre cheltuie mulți bani cu ustensile, cu computere; se izolează în niște centre scumpe pentru luni de zile, doar ca să scrie o carte! Eu nu am avut nimic, decât o mașină de scris veche. Am locuit cu soția mea și cu copilul meu într-o cameră mică, în care am lucrat din 1969 până în 1971.

Nu eram talentat în a scrie și, cu certitudine, nu doream să fiu cunoscut ca autor, dar Dumnezeu a pus în mine o dragoste pentru cei tineri și o povară de a-i atinge cu adevărul. Așa m-a îndreptat El spre o lucrare de scriere, când am împlinit 30 de ani – scrisesem cinci cărți, într-o perioadă de mai puțin de trei ani. Știu că Dumnezeu a făcut această lucrare; și știu că a făcut-o deoarece îi iubea pe tinerii din India și dorea ca ei să cunoască adevărul despre El și despre Cuvântul Său.

Am realizat faptul că nu e nevoie de bani sau de circumstanțe favorabile pentru a scrie cărți creștine, nici măcar de vreun talent special. Petru și Ioan erau niște pescari săraci, nu scriitori. Pavel a scris când era în închisoare; dar toți au căutat doar gloria lui Dumnezeu în viețile lor și Dumnezeu le-a dat ungera Duhului Sfânt. Ei au scris ce experimentau în viețile lor – nu teorii goale. Acesta era secretul. De aceea Dumnezeu le-a folosit scrierile să binecuvânteze milioane de oameni din toată lumea, în acești 2000 de ani.

Capitolul 19

O nouă locație și o casă

Începusem să primesc mai multe invitații de slujire de peste tot din India, în urma răspândirii cărților mele în anul 1971. Nu era ușor să călătorești dintr-un loc atât de

izolat și uitat de lume ca Vellore, așa că, împreună cu soția mea, începusem să ne rugăm pentru o posibilă mutare într-un oraș din care deplasarea să fie mai ușoară. Doream de asemenea, să trăim într-un oraș în care să avem tangențe cu studenții. Ne-am gândit la două posibilități: Madras și Bangalore. Pe măsură ce ne rugam pentru acest lucru, luând în considerare mai mulți factori, am văzut că în Madras exista deja o lucrare extinsă printre studenți, iar în Bangalore aproape deloc. Tindeam să ne mutăm în Bangalore, dar doream o confirmare din partea Domnului mai întâi.

Chiar în acea perioadă, un misionar (pe care îl cunoșteam bine), care păstora o biserică baptistă în Bangalore, fără să știe nimic despre gândurile noastre, m-a rugat să stau în locul lui în biserică, cât timp pleacă el în vacanță pentru trei luni. Ne-a spus că putem sta în casa lui în acele 3 luni, cât timp el și familia lui erau plecați. Aceasta era confirmarea pe care o căutam, deci am acceptat invitația. Cu această ocazie, aveam și 3 luni la dispoziție să ne căutăm o casă a noastră.

Ne-am mutat în Bangalore în Aprilie 1972. În acea vreme nu aveam economii, nici multe lucruri pământești. Tot ce aveam pe pământ a încăput într-o dubă mică, cu care ne-am mutat în Bangalore. Am predicat în acea biserică baptistă timp de trei luni. La întoarcerea misionarului, i-am înapoiat amvonul. Acesta fusese primul pas în planul lui Dumnezeu – deoarece în acele trei luni de lucrare în Bangalore, am cunoscut câțiva oameni care au să formeze mai târziu miezul bisericii plantate de Domnul (trei ani mai târziu).

Eu cu Annie ne-am mutat în Bangalore cu scopul de a lucra printre studenți, dar până la urmă nu am lucrat cu studenții deloc; în schimb, Domnul a plantat o biserică. Necunoscute sunt căile lui Dumnezeu. Nu ne arată întreg viitorul, ci doar câte un pas. El îngăduie

uneori să ne închipuim că mergem într-un loc pentru a face o anumită lucrare, când de fapt, de la început, avea în plan ceva cu totul diferit pentru noi! *”Căile lui Dumnezeu sunt desăvârșite - și El face și căile noastre desăvârșite”* (Psalmul 18:30,32). Aleluia!

Dumnezeu ne planifică viitorul într-un mod mult mai bun decât am putea s-o facem noi vreodată. Atunci când căutăm mai întâi Împărăția și neprihănirea Lui, El ne dăruiește toate lucrurile de care avem trebuință și în această viață pământească. Creștinii au tendința de a merge în două extreme. Unii își închipuie că Dumnezeu dorește să ne binecuvânteze în primul rând cu lucruri materiale, iar alții cred că pe Dumnezeu nici măcar nu Îl interesează nevoile noastre pământești. Ambii greșesc. Lui Dumnezeu îi pasă de noi mai mult decât ar putea să-i pese oricărui tată pământesc de copilul lui și vrea să se îngrijească de fiecare nevoie a noastră – întâi de cele spirituale și-apoi de cele pământești.

Dumnezeu știa că întreținerea unei locuințe în Bangalore avea să devină foarte costisitoare în anii următori, ceea ce eu nu știam; așa că El a avut grijă să împlinească această nevoie pentru mine. Tatăl meu era pensionar și nu avea mulți bani, dar avea o mică casă părintească în Kerala, în care nu locuise de 40 de ani. Era dată în chirie. Când tatăl meu a încercat să vândă casa, chiriașul a cauzat probleme. Partidul comunist fusese la putere în Kerala mulți ani și întotdeauna susținuse chiriașii, așa că tatăl meu renunțase la posibilitatea de a-și vinde casa. Însă Dumnezeu avea un plan; nu după multă vreme, partidul comunist pierduse alegerile și un alt guvern ajunsese la putere. Totuși, în scurt timp, și acest guvern a căzut și comuniștii au reluat puterea; dar în acel scurt interval – în care comuniștii pierduseră puterea – Dumnezeu a îngăduit tatălui meu să vândă casa! Nu primise mulți bani pe ea, dar mi-a daruit partea mea. Cu

suma aceea, am cumpărat o casă veche în Bangalore, în anul 1972. Când negociam prețul de cumpărare a casei cu proprietara (o doamnă respectabilă), i-am spus că nu aveam de gând să-i dau *"bani negri"*, ci tot prețul casei va fi achitat cu un cec de *"bani albi"*. În India, aproape toată lumea cumpăra și vindea case cu un procent mare din preț achitat în *"bani negri"* (bani păstrați în numerar deoarece erau nejustificați). Această doamnă primise oferte mult mai atractive decât a mea, chiar și de la propriile rude, dar ea le-a spus: "Domnul Poonen este un om cinstit și îi voi vinde casa doar lui!" Noi nu avea nici măcar mobilă, dar am descoperit că această doamnă vindea și mobila împreună cu casa, la un preț foarte convenabil. Chiar și azi folosim acea mobilă. Grija Domnului pentru nevoile noastre a fost exactă! Și, mai mult decât orice, această casă a devenit, după trei ani, locul nașterii bisericii – în 1975.

Când am dat tot câștigul meu pentru lucrarea Domnului și am părăsit marina pentru a-I sluji Lui, nu m-am gândit niciodată că voi avea o casă în toată viața mea, dar Dumnezeu avea planuri de care eu nu știam nimic. El a înlăturat un guvern din Kerala pentru a-mi da posibilitatea să cumpăr această casă în Bangalore. Este minunat să vezi cât de perfectă este sincronizarea lui Dumnezeu în toate lucrurile pe care le face. Când căutăm să-L onorăm pe El, El ne onorează pe noi. Aleluia!

*16 DaCosta Square, Bangalore, India
Unde am început prima dată întâlnirile ca și biserică;
17 august 1975*

Capitolul 20

Renunțând la tot ce am

Isus a spus că oricine vrea să fie ucenicul Lui, trebuie să *se lepede de tot ce are* (Luca 14:33). Dacă cu-adevărat dorim să devenim ucenicii Lui, atunci Dumnezeu ne va duce mereu în locul unde va trebui să renunțăm la tot ceea ce consideră lumea că este valoros.

Odată ce am părăsit cariera de ofițer naval, hotărâsem să renunț la onoare, poziție și bani. Acum eram pus față-n față cu o nouă decizie – cu privire la averea pământească.

Nu am crezut că voi avea vreodată o casă, dar cum am menționat și mai devreme, reușisem să cumpăr una – chiar dacă era veche. Începusem să mă întreb dacă mă voi atașa de această proprietate pământească. Nu vroiam să intervină ceva între mine și Domnul sau să fiu vreodată atașat de vreun lucru pământesc. Doream să fiu ca și biruitorii de care se vorbește în Apocalipsa, care erau *"răscumpărați de pe pământ"* (14:3), așa că L-am rugat cu toată inima mea pe Domnul, dacă cumva această casă avea să devină un idol pentru mine, să ardă toată. Ar fi fost foarte ușor pentru Domnul să creeze un scurt-circuit electric sau un foc accidental ca să ardă casa, atunci când noi nu am fi fost în ea. M-am rugat această rugăciune de multe ori – foarte sincer; și de multe ori când mă întorceam de undeva, mă așteptam să îmi văd casa în flăcări iar pe soția și copilul meu privind cum arde.

Am pus acest "Isaac" pe altar și l-am dăruit Domnului (Geneza 22), dar Domnul nu ne-a distrus casa, ci a îngăduit să o păstrăm – chiar și azi o avem deși nu este a noastră. Niciodată nu a fost a noastră, ci din totdeauna a Domnului – folosită pentru El și oamenii Lui. Am trăit în casa aceea mai mult de 33 de ani - și dăm slavă Domnului că a fost casa lui Dumnezeu și o poartă spre cer pentru mulți oameni. Sufletele pierdute l-au găsit pe Domnul în casa aceea, bolnavii au fost vindecați, cei stăpâniți de demoni au fost eliberați și biserica Dumnezeului cel viu a fost construită acolo. Multe cărți și casete au fost răspândite din acea casă în întreaga lume, aducând binecuvântare multor oameni. Văd acum pentru ce ne-a dăruit Dumnezeu casa; și acesta este motivul pentru care Dumnezeu ne dăruiește multe lucruri

pământești – să le folosim pentru binecuvântarea altora. Valoarea maximă a lucrurilor pământești este atinsă doar atunci când acestea sunt folosite pentru a-i ajuta și a-i binecuvânta pe alții – nu atunci când le folosim doar pentru noi și pentru familia noastră.

După o vreme, mi-am cumpărat un nou scuter – pentru că cel din timpul marinei era învechit și uzat. Eram foarte grijuliu cu acest scuter (la fel cum suntem toți când avem ceva nou), și eram atent ca nu cumva să apară vreo zgârietură pe el. După câteva zile, începusem să aud o bătaie de motor, ori de câte ori îl conduceam și mă întrebam care ar putea fi problema. L-am dus la mecanic, care, în urma unei verificări amănunțite, a spus că totul este în regulă cu motorul și cu toate părțile scuterului. L-am întrebat pe Domnul și El mi-a spus că încă nu l-am dăruit acest scuter și nu l-am pus pe altarul Lui. Am realizat atunci că pot să mă atașez, fără să-mi dau seama, de un lucru așa mic, cum este scuterul – mai ales dacă era nou! Am pus deci scuterul pe altar, dăruindu-l Domnului. Acum, acest scuter era al Lui și putea să facă tot ce vrea cu el. Dacă ar fi vrut să i-l împrumut unuia dintre copiii Lui (sau chiar să îl dăruiesc de tot), aș fi făcut întocmai așa – pentru că era a Lui; sau dacă cineva care l-a împrumutat l-ar fi stricat sau l-ar fi pierdut, nu aș fi permis ca aceasta să mă tulbure. Bătaia aceea de motor s-a oprit imediat.

Am văzut că Dumnezeu dorea ca eu și soția mea să fim liberi de orice atașament de lucrurile pământești – începând de la lucrurile mari, cum ar fi casa, până la cele mici: scuterul și alte dispozitive electronice pe care le foloseam în casă – chiar și hainele pe care le purtam. Nu consideram nimic din ce aveam, ca fiind al nostru. Când se strica câte un aparat de înregistrat sau câte un mixer din casa noastră, ne aminteam mereu că, deși trebuie să

folosim cu grijă aceste lucruri, nu trebuie sa le iubim sau să ne atașăm de ele.

Domnul era gelos pentru duhul nostru, că ar putea fi pângărit cu atașamentul de orice lucru pământesc. Aceasta este o condiție principală, dacă vrei să fi ucenic și să zidești biserica Lui. Domnul a vrut ca eu și soția mea să fim ucenicii Săi – care, cu toate că aveam lucruri pământești în casă, nu le consideram ca fiind ale noastre. Viața noastră devenise liberă de orice îngrijorare, zgârcenie și orice invidie. Bucuria noastră era însuși Domnul - și numai El! Aleluia!

Capitolul 21

Când ajungi complet doborât

În perioada 1971-1974 (de la vârsta de 31 până la 34 de ani) ajunseseam faimos în lucrarea mea publică. În același timp, fusese cea mai grea perioadă de cădere din toată viața mea personală. Popularitatea și păcatul merg mână-n mână în viața multor predicatori.

Faima mea de predicator, autor și crainic/vorbitor la radio se răspândea în lung și-n lat. Scrisesem șase cărți, care circulau peste tot; câteva dintre ele fuseseră traduse în alte limbi indiene. În 1971 l-am întâlnit pe Ken Taylor (traducătorul variantei *The Living Bible*) care mi-a cerut permisiunea să îmi publice cartea "Găsind Voia lui Dumnezeu" prin editura lui din Statele Unite ale Americii. Aceasta a fost publicată în anul 1972 la editura *Tyndale House*. Programul meu săptămânal de radio era difuzat până în Asia de Sud-Est și eram invitat ca vorbitor principal la multe conferințe în Singapore, Anglia, Australia și în multe locuri din India. Îmi amintesc de un

lanț de întâlniri în care am predicat în fiecare zi, timp de 21 de zile, consecutiv. Mulți oameni s-au căit de păcatele lor și erau atrași spre Domnul. Eram o stea în devenire în creștinismul evanghelic!

Totuși, în toată această perioadă, eu eram căzut înlăuntrul meu chiar dacă viața mea exterioară, înaintea oamenilor era fără pată. Eram drept și onest în toate chestiunile mele financiare și plăteam toate taxele în mod cinstit, dar eram înfrânt în interiorul meu, la nivelul gândului iar în viața de familie eram înfrânt de mânie etc.; dar nimeni dintre cei care mă ascultau la radio, sau de la amvon în toată lumea, nu știa lucrul acesta, deoarece continuam să predic cu putere. În darul acesta, de a predica, nu se schimbase nimic. Ba, mai mult, când am fost în Melbourne (Australia) în decembrie 1973, să vorbesc la Convenția „Keswick”, am fost numit de către un ziar australian creștin, *„cel mai bun predicator care fusese vreodată ascultat la convențiile Keswick”*. Ei nu știau că eu, cel care predicam o viață mai profundă de biruință asupra păcatului, eram eu însumi învins în gândurile mele. Atunci am realizat că, deși oamenii sunt credincioși autentici, pot fi înșelați, considerând un om ca fiind spiritual datorită unui dar puternic de predicare. Am păstrat o copie a aceluia articol de ziar, să îmi amintesc mereu că un om poate fi *„cel mai bun predicator”* și în același timp *cel mai mare înfrânt*.

Prin căderea mea, Dumnezeu m-a învățat următoarele lecții:

1. Binecuvântarea Domnului peste munca noastră, și rezultatele obținute în urma lucrării nu dovedesc că Dumnezeu aprobă viața noastră. Starea noastră spirituală poate fi evaluată doar de puritatea vieții noastre interioare.

2. Când lucrarea noastră este binecuvântată într-un mod deosebit, suntem în mare pericol să cădem în *mândrie spirituală* – iar mândria este cauza principală a căderii.
3. Dumnezeu îngăduie oamenilor să își exercite darurile cu putere, chiar dacă trăiesc conștient în păcat, pentru a-i testa să vadă ce apreciază mai mult: *aprobarea Lui* sau onoarea primită de la oameni.
4. Elocvența predicatorilor talentați și așa-numitele lor minuni nu mă mai impresionează – pentru că eu cred ce a spus Isus: mulți care au profetizat și au făcut minuni în numele Lui vor merge în iad, deoarece au trăit în păcat în viețile lor personale. (Matei 7:22,23).

Aceste lucruri m-au ținut în siguranță în ultimii 30 de ani.

Pe la mijlocul anului 1974, eram atât de sătul de viața mea ipocrită, încât am decis să renunț la lucrare – deoarece nu doream să trăiesc o viață dublă sau să îi înșel pe oameni. Am început să-L caut pe Domnul în rugăciune, spunându-I că, dacă este voia Lui să îmi continui lucrare, trebuie să mă boteze din nou cu Duhul Sfânt și să facă astfel încât viața mea interioară să corespundă cu ceea ce predicam. Timp de șase luni m-am rugat în mod regulat împreună cu un frate care era în aceeași nevoie. În ianuarie 1975, Dumnezeu m-a umplut din nou cu Duhul Său cel Sfânt și mi-a schimbat complet viața.

Știu că Dumnezeu nu dă Duhul Său celor care-L merită, ci doar celor care realizează nevoia lor disperată de El. Nu am meritat Duhul Sfânt atunci și nu îl merit nici acum. Duhul Sfânt este un dar gratuit – precum iertarea păcatelor. Din aceea zi, de acum 30 de ani, viața

mea a fost complet schimbată. Am mers ”*din slavă în slavă*”. Harul lui Dumnezeu i-a fost dat din abundență unui păcătos ca mine, care merita doar focul iadului. Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru Isus, care a venit „*să cheme la pocăință pe cei păcătoși, nu pe cei neprihăniți*”. A trebuit să ajung complet doborât la pământ și să fiu zdrobit în întregime, înainte ca Domnul să poată să realizeze ce vrea *în* mine și *prin* mine.

Iată două rezultate a acestei zdrobiri:

- (1) Îmi este foarte greu să mă umflu în pene acum (orice ar face Dumnezeu prin mine) sau să îmi închipui că sunt cineva.
- (2) Îmi este greu acum să disprețuiesc păcătoșii sau oamenii înfrânți, oricât de jos ar fi căzut.

Așa m-a pregătit Dumnezeu pentru a putea construi Biserica Lui șase luni mai târziu. Aleluia!

Capitolul 22

O nouă ungere cu putere

Dumnezeu permite zdrobirea noastră prin multe lucruri din viața aceasta, ca să fim împinși spre a ne pune încrederea doar în El. Până la sfârșitul anului 1974, Dumnezeu mă zdrobise timp de 15 ani, în foarte multe feluri. Mulți dintre frații mai în vârstă din biserici mă înțeleseseră greșit, fuseseră geloși pe lucrarea mea, mă respinseseră și mă dăduseră la o parte. Eșuasem de mult ori în viața mea personală; iar în casa noastră, eu cu Annie trecusem printre niște nevoi financiare foarte grele. Pe deasupra, când m-am mutat în Bangalore, m-am îmbolnăvit.

Întotdeauna am fost un tânăr sănătos, dar de îndată ce m-am mutat în Bangalore au început să mă chinuiască cumplit atacuri de astm repetate. Erau atât de severe încât nu puteam să dorm și trebuia să stau toată noaptea ridicat, într-un scaun. Pentru a putea respira ușor, trebuia să utilizez mereu medicamente pentru astm, sub formă de spray. Oamenii îmi spuneau că Bangalore este cel mai nepotrivit loc din India pentru o persoană cu astm. Cu toate acestea, eu știam că Dumnezeu mi-a îndreptat pașii mei și ai lui Annie spre Bangalore, deci acest lucru era, în mod evident, un atac al lui Satan pentru a mă determina să mă mut din Bangalore.

În anul 1974, am primit o invitație de a pastora o biserică baptistă din Bangalore. Le-am spus că le voi predica în fiecare duminică dimineața și seara, cu două condiții: - (1) să nu mi se spună ”păstor” (fiindcă uram titlurile religioase) și (2) să nu primesc salariu de la biserică (fiindcă simțeam că doar așa voi fi în stare să le predic întregul adevăr). Au acceptat aceste condiții și astfel am început să predic în acea biserică baptistă. Totuși, aveam o nevoie spirituală disperată în viața mea personală, așa că am început să-L caut pe Dumnezeu cu seriozitate, împreună cu un alt frate, care avea și el o nevoie disperată. Cu toate acestea, parcă nimic nu se schimba, lună după lună.

În ianuarie 1975, un predicator carismatic din Anglia a venit în Bangalore pentru niște întâlniri. Citisem cărțile lui și fusesem binecuvântat de învățătura echilibrată despre botezul cu Duhul Sfânt pe care o avea. Am participat la întâlnirile lui și apoi l-am rugat să vină să vorbească duminică dimineață și în biserica noastră. A acceptat cu bucurie.

Înainte de începerea programului de duminică dimineață, Domnul m-a întrebat dacă sunt gata să mă ridic în fața congregației (care mă respecta foarte mult) și

să mărturisesc că sunt un ipocrit. Am spus: „Da, Doamne”. (Nu trebuie să ne mărturisim păcatele *ascunse* în mod public, dar în cazul meu, îi înșelam pe toți prin ipocrizia mea.) Ajunsesem complet doborât în viața mea, și eram gata să fac orice, să plătesc orice preț, doar să-L pot întâlni din nou pe Domnul.

Acel predicator carismatic, făcea întotdeauna la sfârșitul întâlnirilor, o invitație să vină în față cei care aveau nevoie de rugăciune. Îmi propusesem să fiu primul care iese în față și să îmi mărturisesc ipocrizia. Spre surprinderea mea, în acea dimineață, nu a mai făcut invitația, așa că nu am mai avut ocazia să mărturisesc public. Am simțit că Domnul a văzut sinceritatea mea și că sunt gata să îmi sacrific reputația - și atât a vrut să vadă. L-am pus pe ”Isac” pe altar și Domnul mi l-a înapoiat.

L-am invitat pe predicator după program, să luam masa la mine acasă. După ce am mâncat, ne-am retras într-o cameră și i-am spus despre nevoia mea disperată după puterea lui Dumnezeu. El mi-a spus: „Nu se poate, Zac, ca Dumnezeu să te cheme în lucrarea Sa și apoi să refuze să îți dea puterea Lui”. În timp ce spunea aceste cuvinte, a început să se nască credință în inima mea - și am crezut că Dumnezeu a răspuns rugăciunii mele pentru putere. Am îngenuncheat amândoi, și el s-a rugat pentru mine; apoi m-am rugat și eu, mulțumindu-i Domnului pentru că mi-a răspuns rugăciunii. În timpul acesta, m-am trezit că rostesc niște silabe ciudate, neintenționat. M-am întors la limba engleză, dar din nou m-am trezit rostind acele silabe, pe care nu le înțelegeam. Eram nedumerit, dar în același timp bucuria mi-a inundat inima. Ne rugasem doar de câteva minute. Când ne-am ridicat de la rugăciune, l-am întrebat pe acest frate ce a auzit. El mi-a spus că am vorbit în limbi. Chiar și soția mea a realizat că s-a întâmplat ceva de bine cu mine, când

m-a văzut venind de la timpul de rugăciune - deoarece era o lumină pe fața mea. Cu adevărat Dumnezeu s-a întâlnit cu mine - și nimic nu a mai fost la fel de atunci.

Aceasta nu înseamnă că nu am mai greșit sau nu am mai căzut niciodată; sau că urcarea mea a fost o linie dreaptă tot timpul, dar pot să spun că în acea zi de 12 ianuarie 1975 direcția vieții mele s-a schimbat. Graficul vieții mele a început să o ia în sus, și este în urcare de atunci. 30 de ani au trecut de la acea zi binecuvântată și viața mea nu a mai fost aceeași. Totuși, dacă te uiți îndeaproape la grafic, vei observa că linia nu este complet dreaptă, ci are mici zimțuiri. Sunt câteva urcușuri și coborâșuri mici de-alungul liniei, dar graficul arată o urcare constantă, iar aceste șerpuiuri dispar din ce în ce mai mult, pe măsură ce mă aproprie de Domnul. Nu am ajuns la desăvârșire, dar tind spre aceasta, iar ca un rezultat secundar, al acestei întâlniri cu Dumnezeu, El m-a vindecat de astm și nu am mai avut probleme cu această boală de atunci. În sfârșit am descoperit ce înseamnă „viață în noul-legământ și în Duh” – viața pentru care a murit Isus pe cruce, ca să o poată dăruia Bisericii Lui în ziua Cinzecimii. Aleluia!

Capitolul 23

Umplut cu Duhul și viața după aceea

Atât eu, cât și Annie, ne aflam într-o biserică baptistă (Brethren) în timpul transformării noastre, ceea ce a făcut să ne fie destul de greu să acceptăm doctrina despre botezul cu Duhul Sfânt și despre darul vorbirii în limbi. Experimentasem deja ceva din ungera Duhului (dar fără ”vorbire în alte limbi”) în 1963 și eram deschis și

pentru a primi darul vorbirii în alte limbi, dacă Dumnezeu ar fi vrut să mi-l dea. Obişnuiam să ascult multe casete despre botezul cu Duhul Sfânt, dar Annie era împotriva acestei doctrine și nu îi plăcea să ascult aceste casete de teamă că voi deveni penticostal.

Totuși, ajunsese și ea într-o nevoie disperată. Ca și tânără studentă, Annie fusese foarte activă, mărturisind pentru Domnul la facultatea ei, în închisoarea pentru femei etc. Acum era soția unui slujitor cu normă întreagă, care nici măcar nu avea o înțelegere deplină asupra lucrării sale. Nici măcar nu aveam bani să ne luăm o chirie și locuim într-o cameră, în casa părinților mei. Tocmai ni se năsuse primul fiu, deci Annie avea și un mic băiețel de care trebuia să se îngrijească. Trebuia să ne agonisim toți banii, pentru a putea cumpăra lapte praf pentru fiul nostru în fiecare lună. Toate acestea au adus-o pe Annie într-o stare de descurajare.

Într-o zi, în anul 1969, o soră pe care Annie o cunoștea, a întreat-o dacă ar vrea să participe la un timp de rugăciune la ea acasă și Annie a acceptat. La întoarcere, a fost total transformată; am văzut cum radia. Ceva se întâmplase cu ea. Mi-a povestit cum a plâns și s-a rugat lui Dumnezeu în ultimele luni, cu privire la nevoia ei disperată. În sfârșit, Dumnezeu s-a întâlnit cu ea în acea dupăamiază, dăruindu-i Duhul Sfânt și de asemenea, darul vorbirii în alte limbi ei, cea care era împotriva acestor lucruri; dar Dumnezeu a doborât prejudecățile ei și s-a întâlnit cu ea. Din acel moment, a început să se roage ca și eu să primesc acest dar. Nu mi-a spus niciodată că se roagă pentru mine, nici nu m-a îndemnat să caut acest dar. Tot ce făcuse a fost să se roage pentru mine în secret.

După 5 ani, Dumnezeu a răspuns rugăciunii ei, întâlnindu-se și cu mine – în 12 ianuarie, 1975. Chiar în ziua de după întâlnirea mea cu Domnul, am început să

mă îndoiesc de experiența mea. Oare chiar fusesem umplut cu Duhul Sfânt? Oare chiar promisem darul autentic al vorbirii în alte limbi, sau inventasem eu acele silabe?

Dacă cu adevărat fusesem umplut cu Duhul Sfânt, trebuia ca Biblia (care era scrisă de Duhul Sfânt) să fie mult mai grăitoare și mai vie pentru mine de-acum înainte! Am început să recitesc Noul Testament – de la Capitolul 1. Am meditat asupra genealogii lui Hristos însă nu am primit nici o inspirație, dar când am ajuns la versetul 20 am fost cutremurat de cuvintele : „... *ce s-a zămislit în ea, este de la Duhul Sfânt...*”! am simțit că Dumnezeu mi-a vorbit direct; convingerea din inima mea și cuvintele rostite cu o zi înainte, erau de la Duhul Sfânt!! M-am bucurat să Îl laud pe Domnul pentru această confirmare.

Domnul a început să-mi vorbească prin acest pasaj. În primul rând, Maria a fost singura care a știut ce făcuse Duhul Sfânt în ea și ceilalți au judecat-o; la fel ca ea, doar eu știam ce făcuse Duhul Sfânt în mine și mulți mă înțeleseseră greșit. În al doilea rând, Duhul a venit peste Maria ca să-l producă pe Hristos în ea, la fel cum a venit peste mine pentru a-L produce pe Hristos în mine. Domnul mi-a spus că darul limbilor a fost înțeles greșit și vorbit de rău multă vreme în lume, iar eu, acum, trebuie să îi dau frumusețe printr-o viață ca a lui Hristos, astfel încât oamenii să capete iarăși încredere în acest dar. Aceasta a fost căutarea mea timp de 30 de ani.

Din acel moment, parcă întreg iadul s-a ridicat împotriva mea. Se dusese vorba prin biserici că „*Zac Poonen vorbește în limbi*”. În creștinismul Indiei de azi, darul vorbirii în limbi este mult mai respectat și mai puțin contestat, deoarece mulți credincioși au primit acest dar, dar, în 1975, în India, lucrurile erau altfel. Zvonurile spuneau că îi trag pe oameni de limbă, ca să îi

fac să vorbească în limbi!! Satan a avut o zi foarte ocupată bârfind cu lucrătorii săi din creștinism! Însă eu nu eram tulburat. Nu mă așteptasem să vorbesc în limbi și am fost surprins când Dumnezeu mi-a făcut acest dar. El m-a avertizat că majoritatea vor înțelege greșit.

Începusem să învăț bazele biblice ale botezului cu Duhul Sfânt în biserica baptistă din care făceam parte. Am vorbit despre aceasta câteva săptămâni la rând și câțiva frați, devenind conștienți de lipsa de putere din viețile lor, au început să-și dorească acest lucru. Am început să ne întâlnim săptămânal, pentru rugăciune. După trei luni, un predicator carismatic evlavios a venit în Bangalore și l-am rugat să vorbească la noi la biserică. În timpul întâlnirilor, câțiva din biserică au fost botezați cu Duhul Sfânt, ducând la tulburarea bapțiștilor. Satan era furios, dar Dumnezeu, în suveranitatea Lui, își împlinise scopul și făcea planuri pentru mine în dragoste.

Capitolul 24

Sfârșitul unui capitol și începutul altuia

Nu ar fi existat creștinism în ziua de azi pe pământ, dacă nu ar fi avut loc puternicul botez în Duhul al apostolilor, primit în ziua Cinzecimii, care i-a transformat în martori vii pentru Hristos ajutându-i să ducă evanghelia pretutindeni. Nu mă surprinde faptul că Satan a făcut din acest botez *cea mai controversată doctrină și cea mai contrafăcută experiență* din actualul creștinism.

Pe măsură ce predicam botezul cu Duhul Sfânt în biserica baptistă, în primele șase luni din anul 1975, mulți au fost deranjați, pentru că învățătura aceasta era diferită

de „*tradiția bisericii*”. Isus și ucenicii Săi au avut probleme cu *tradiția* oriunde predicau (Marcu 7:13).

În iulie 1975, am fost invitat în Anglia pentru niște întâlniri. În timpul șederii mele acolo, într-o dimineață, Domnul mi-a vorbit într-un mod foarte clar; niciodată în viața mea nu Îl auzisem vorbindu-mi atât de clar. Nu înțelesesem în acel moment tot ce îmi spusese, dar privind în urmă, după 30 de ani, văd că Domnul mă încuraja și mă pregătea pentru începutul unui nou capitol în viața mea și unei noi lucrări, însă nu știam că acest capitol avea să înceapă de îndată ce mă voi întoarce în Bangalore. Ce minunat ne încurajează Domnul, în avans, când știe că vom avea de înfruntat ape învolburate în viitor.

La întoarcerea mea acasă, am observat că exista o murmurare în biserica baptistă, cu privire la predicile mele. Dumnezeu nu este autorul confuziei, ci al păcii – așa că am căutat calea păcii. I-am chemat pe diaconii bisericii și le-am spus că nu-mi doream să creez confuzie sau să le separ biserica din cauza problemei botezului cu Duhul Sfânt. Dacă dorința lor era să plec, aveam de gând să plec în liniște. Au spus că vor să plec imediat. I-am rugat să îmi permită să am un mesaj de rămas bun în biserică, duminica următoare. Ei au spus „Nu”, însă în următoarele zile au convenit să îmi permită să vorbesc, așa că am avut mesajul de despărțire pentru congregație într-o duminică de 17 august 1975. Le-am spus că au de luat o decizie crucială, ca israeliții ajunși la granița țării promise. Pot să înainteze într-o viață în Duhul Sfânt sau să continue să rătăcească prin pustiul tradițiilor religioase. De îndată ce am terminat, un frate, care era pastorul adjunct, s-a ridicat și a spus că, din moment ce biserica mi-a respins mesajul, s-a hotărât să demisioneze și să părăsească și el biserica.

Un frate evlavios (care ne-a vizitat în urmă cu patru luni), a prorocit prin mesajul lui spunând că dacă biserica va respinge învățătura despre lucrarea Duhului Sfânt, Domnul mă va scoate din mijlocul lor și mă va folosi cu putere în toată India, departe de ei.

Așa s-a încheiat un capitol din viața și lucrarea mea. Eu nu știam atunci că Domnul a pregătit ceva nou pentru mine și eram confuz, dar abia ajunseseam în punctul pentru care m-a antrenat Domnul atâta timp – să fac uncenici și să zidesc trupul lui Hristos. Această lucrare avea să ducă la persecuție și opoziție puternică – cum nu am mai experimentat în toată viața mea – aproape din partea tuturor grupurilor de credincioși existente în creștinism. Dumnezeu nu permite să fim încercați peste puterile noastre, așa că el m-a pregătit 16 ani pentru a putea face față unei astfel de opoziții.

În acea duminică, după ce am părăsit amândoi biserica baptistă, nu am știut ce să facem în continuare; așa că am decis să ne întâlnim la mine acasă, seara, pentru rugăciune. În mod cert, nu aveam niciun plan să facem o nouă biserică. Ne înțelesesem să ne mai întâlnim și în timpul săptămânii pentru mai multă rugăciune și părtășie. Următoarele trei zile, le-am petrecut în post și rugăciune, căutând o direcție pentru viitor. Duminica următoare ni s-au alăturat câteva familii și am început să ne întâlnim de patru ori pe săptămână, petrecând multe ore în post și rugăciune. Privind în urmă, vedem că atunci se năștea un „*copil*”, era începutul unui „*trup*” – o expresie a trupului lui Hristos.

În vremea aceea, un pastor american înainatat în vârstă, al unei biserici penticostale trebuia să iasă la pensie și m-a întrebat dacă vreau să preiau locul lui de păstor. I-am răspuns imediat „Nu”, fiindcă știam că Dumnezeu nu dorea să intru din nou într-o biserică

confesională. Era burduful nou pe care-l dorea Dumnezeu în Bangalore.

Așa am înaintat noi – luând fiecare zi la rând – conduși de Duhul, ca israeliții îndrumați de nor în pustie. A fost un timp emoționant – greșeam și învățam din greșeli. De exemplu, nu știam cum să exercităm darurile Duhului. *Din fericire*, niciunul dintre noi nu proveneam dintr-un mediu pentecostal, așa că apelam *doar la Scriptură* pentru orice învățătură. Prin încercări și erori am învățat despre prorocie, vorbirea în limbi, tălmăcire și vindecări etc. Numărul celor ce participau la întâlniri începuse să crească (la 20 și apoi la 30). Unii erau sinceri, iar alții căutau doar ajutor financiar. Nu prea am avut discernământ în zilele acelea și fusesem înșelați de mai multe ori, dar am învățat din greșelile noastre. Toți eram departe de a fi desăvârșiți, dar eram determinați să tindem spre perfecțiune. Acesta era următorul capitol ...

Partea a II-a
Zidind trupul lui Hristos

Capitolul 25

Banii și lucrarea Domnului

De ce trebuie să începem cu un capitol despre bani dacă vorbim despre zidirea trupului lui Hristos? Deoarece banii reprezintă al doilea cel mai mare stăpân din lumea aceasta și Isus a spus că omul nu poate sluji și lui Dumnezeu și banilor (Luca 16:17). Harul este cea mai mare forță din Împărăția lui Dumnezeu, pe când banii sunt cea mai mare forță din lumea aceasta.

Am realizat că era vital pentru mine să fiu liber de dragostea de bani dacă vreau să zidesc trupul lui Hristos și că banii necesari pentru nevoile personale sau pentru lucrare trebuie obținuți doar prin metode evlavioase. Mulți lucrători creștini nu au meditat destul asupra acestei probleme – așa că au sfârșit în fel și fel de compromisuri.

Când am început să slujesc Domnului full-time, am luat două decizii în ceea ce privesc banii:

- (1) Nu voi face niciodată cunoscute nevoile mele financiare oamenilor, ci doar Tatălui meu ceresc.
- (2) Voi trăi simplu, astfel încât nevoile mele să fie minime.

Prin harul lui Dumnezeu, am respectat aceste principii până în ziua de azi.

La începutul lucrării mergeam doar în bisericile de la țară, unde oamenii erau săraci – am refuzat să primesc daruri de la ei, deoarece nivelul lor de trai era cu mult mai scăzut decât al meu. Existau totuși câteva persoane (mai bogate decât mine), care îmi dădeau uneori daruri și primeam atât cât să-mi ajungă pentru o lună. După ce

m-am căsătorit și am avut un copil, am văzut că nu era îndeajuns ceea ce primeam pentru a-mi acoperi toate nevoile.

Cum puteam să acopăr nevoile familiei mele? Nu doream să fiu salariatul niciunei organizații creștine, ca să nu ajung sclavul lor. Nici nu aveam de gând să trimit scrisori în care să mă plâng de nevoile mele sau să încep să vizitez bisericile bogate, doar ca să primesc daruri din partea lor. Cei mai cunoscuți predicatori ai Indiei predicau doar în marile orașe; dar cea mai mare nevoie de evanghelizare era printre oamenii săraci din sate. L-am rugat pe Domnul să mă trimită în aceste sate – iar El mi-a ascultat rugăciunea.

Totuși, îmi dădusem seama că mă gândeam la bani destul de des, din moment ce trebuia să am grijă de familia mea. Știam că cei care sunt chemați să-I slujească Domnului cu normă întreagă **nu** trebuie să se gândească des la bani – la fel cum o persoană care simte chemarea să trăiască singur, **nu** ar trebui să se gândească tot timpul la sex. Este evident că un om căruia îi este plină mintea cu gânduri legate de sex **nu** este chemat la o viață celibatară; și un om căruia îi stă capul doar la problemele financiare, **nu** ar trebui să fie într-o lucrare cu normă întreagă, așa că în ianuarie 1970, am luat o hotărâre înaintea Domnului, să aștept încă 6 luni. Dacă la sfârșitul acestor 6 luni, mintea mea nu va fi eliberată de preocuparea mea de probleme financiare, aceasta va dovedi că nu am harul de a continua lucrarea Domnului cu normă-ntreagă. În acest caz, mă voi angaja undeva și îi voi sluji Domnului în timpul liber.

Cu o săptămână înainte de a expira cele 6 luni (la sfârșitul lunii iunie 1970), un grup de creștini mi-a trimis o scrisoare spunând că vor să mă susțină financiar, cu o sumă fixă, care să-mi fie îndeajuns pentru nevoile familiei mele. Eu trebuia să le dau în schimb toate

darurile care le primeam pentru lucrarea mea. Puteam să aleg orice lucrare și să merg oriunde eram îndemnat să merg – ei nu aveau de gând să mă controleze în nici un fel. Am fost uimit de oferta lor, deoarece nu cunoșteam nici o organizație care să-i susțină pe lucrătorii creștini fără să-i controleze. Întotdeauna cei care dădeau banii, trăgeau sforile! Am văzut cum Domnul îmi confirma prin această ofertă chemarea la o lucrare cu normă întregă.

Odată ce am început să facem întâlnirile în casa noastră, am simțit că trebuie să mă opresc din a primi acest ajutor financiar, pentru a putea fi un exemplu pentru ceilalți, în India. Domnul m-a ajutat atunci să mă descurc singur, la fel ca pe apostolul Pavel. Dumnezeu s-a îngrijit de nevoile lui Pavel, în primul rând prin slujba pe care i-a dat-o (construcția de corturi) și prin darurile primite din partea creștinilor filipeni. Dumnezeu mi-a schimbat și mie modul de susținere financiară - și a făcut-o într-un mod atât de minunat, astfel încât dorința mea **de a NU mă gândi niciodată la bani** să fie îndeplinită. Aveam 35 de ani când am început biserica în casă. Tot ce știam eu să fac, era să navighez, să trag cu arma și să torpilez – ceea ce nu mă ajuta să fac rost de o slujbă în Bangalore! Nici la lucrul cu mâinile nu mă prea pricepeam. Aveam nevoie de un venit care să nu mă țină legat de Bangalore, deoarece eram împovărat să răspândesc vestea cea bună în multe locuri din India. În primul rând și înaint de toate, eram robul Domnului. Exemplul apostolului Pavel mi-a fost de mare folos. Chiar dacă s-a întreținut singur pentru mulți ani în Corint, Tesalonic, Efes, el nu a permis ca slujba seculară să fie pe primul loc. Înainte de toate era apostol și întotdeauna lucrarea Domnului era cea dintâi prioritate pentru el.

Mă deciseseam să investesc puținii bani primiți ca moștenire de la părinți, în companii care să-mi dea un profit bun în urma investiției. Ca să nu îmi pierd vremea

cu specularea bursei de valori și gândul meu să nu fie mereu la acțiuni, am decis să investesc direct în companii, fără să verific bursa. Dumnezeu a lucrat într-un mod extraordinar, permițând ca guvernul Indiei să dea anumite legi în timpul acela care să îmi dea voie să investesc direct în mai multe companii multinaționale. În timpul acela, nu știam nimic despre investiții, la fel cum nu am știut nimic despre predicat sau scris. Dumnezeu văzuse că dorința mea nu era să fac bani, ci să am destui bani pentru a-mi întreține familia. Aveam foarte puțini bani de investit dar Dumnezeu a luat cele cinci pâini și le-a binecuvântat într-un mod miraculos, astfel încât mi-am întreținut familia mai mult de 30 de ani cu acel puțin. Prin harul lui Dumnezeu „ făina din oala n-a scăzut și untdelemnul din ulcior nu s-a împuținat” (1 Împărați 17:16)

Întotdeauna mi-am dorit să fiu o mărturie vie a faptului că avem un Tată iubitor în cer, căruia îi pasă de copiii Săi. Dumnezeu a îngăduit să port această mărturie pentru El. Toată slava și gloria i se cuvin doar Lui! Amin.

Capitolul 26

Când oamenii te vorbesc de rău

Când am părăsit marina pentru a fi în slujba Domnului full-time, în anul 1966, luna mai, persoana care m-a încurajat cel mai mult și care m-a sfătuit a fost fratele Bakht Singh. În vremea aceea era cel mai de seamă evanghelist și îl respectam mai mult decât pe oricine fiindcă era cu adevărat un om a lui Dumnezeu. Trei sfaturi pe care le-am primit din partea lui s-au dovedit a fi

extrem de valoroase pentru mine în ultimii 40 de ani. Acestea erau:

1. Să nu-ți faci cunoscute nevoile înaintea oamenilor.
2. Să trăiești simplu, fără să cheltui prea mult pe nevoile personale.
3. Dacă oamenii te critică sau te vorbesc de rău, nu riposta.

În ultimul capitol am vorbit despre cum m-a ajutat Domnul să ascult primele două sfaturi. Nevoia pentru cel de-al treilea sfat a devenit mai evidentă după anii 1975-1976.

În anii 1975 și 1976 s-au întâmplat trei lucruri care i-au determinat pe mulți creștini din India să își schimbe atitudinea față de mine, devenind respingători.

1. Domnul mi-a dat o umplere nouă cu Duhul Sfânt și darul vorbirii în limbi. (Sunt grupuri creștine care cred că „vorbirea în limbi”, în ziua de azi, vine doar de la demoni!)
2. Domnul a început o nouă biserică în casa mea. (Fapt care era un lucru foarte antipatizat în zilele acelea de interdenominaționalism și ecumenism)
3. Duhul Sfânt mi-a descoperit prin revelație despre partea umană a lui Hristos – în mod deosebit despre adevărul că „a fost ispitit în toate lucrurile ca și noi dar fără păcat” (Evrei 4:15). Am văzut aceasta ca fiind „taina evlaviei” (1 Timotei 3:16) și am început să predic acest adevăr glorios pretutindeni. (Pentru unii oameni, adevărurile biblice care nu au fost predicate de secole par a fi erezii când cineva le descoperă și le predică din nou).

Aceste trei lucruri m-au făcut să fiu un creștin fericit, bucuros, care începuse să aibă biruință asupra păcatului în viața personală și în cea de familie. Pentru prima dată în viață am început să experimentez părtășia într-o biserică locală care era un colt de rai. Toate acestea îl înfuriau pe Satan.

Ori de câte ori binecuvântarea Domnului crește în viețile noastre și mânia lui Satan față de noi crește. Domnul permite astfel de atacuri din partea lui Satan, pentru că doar așa poate să ne țină smeriți, să ne atragă mai mult spre El; ne conduce în lupta spirituală, în urma căreia suntem întăriți și devenim o binecuvântare pentru cei din jur. Asemeni stâncii care a fost lovită, trebuie să fim zdrobiți înainte de a avea râuri de ape vii care să curgă din inimile noastre pentru alții. Împotrivirea oamenilor și acuzațiile lor false ne țin zdrobiți înaintea lui Dumnezeu, la fel cum bobul de grâu cade în pământ, își pierde orice valoare în fața oamenilor și moare dar apoi dă roade din belșug.

Satan fusese mulțumit atâta timp cât eram faimosul dar înfrântul predicator, vorbind în mod ipocrit despre ”o viață mai adâncă”. Odată ce am intrat în noul legământ și am început să zidesc biserici bazate pe noul legământ și să mă susțin singur din punct de vedere financiar, Satan a început să se mânie și să se agite foarte tare. Lideri și pastori creștini din toată țara erau împotriva mea – oameni geloși pe lucrarea mea sau deranjați de faptul că le expuneam ipocrizia, dorința lor de înălțare sau dragostea lor de bani. Începuseră să spună ca sunt un „profet fals” cu învățătură eronată despre ”perfectiunea fără păcat” sau ”Hristos a avut păcat în firea lui” și alte erezii. Aceste acuzații nu erau adevărate și acuzatorii mei nu găseau dovezi în niciuna din cărțile sau casetele mele pentru a demonstra că am vorbit despre aceste lucruri. Am observat că mulți lideri

creștini îl iau de mână pe „Satan, acuzatorul fraților” și răspândesc povești despre copiii lui Dumnezeu, fără să aibă vreo dovadă. Multe reviste și edituri creștine nu au mai multă morală decât tabloidele seculare – deoarece se alătură majorității acuzatoare și publică ”povești” fără a le verifica.

Am ajuns să am nevoie de cel de-al treilea sfat. A trebuit să învăț să-mi țin gura închisă și să-l urmez pe Domnul, care a tăcut ca un miel când a fost acuzat pe nedrept. Domnul m-a ajutat la aceasta mai mult de 30 de ani. Am refuzat să mă apăr în fața acuzatorilor mei. Deseori, când eram atacat fără milă de acuzații false, Domnul mă întreba dacă vreau să mă justific în fața acuzatorilor sau dacă vreau să îi las pe mâna Lui. Răspunsul meu era la fel de fiecare dată: „Doamne, prefer să te ocupi Tu de ei.” Aceste acuzații nu au încetat să apară timp de 30 de ani, dar când Dumnezeu este cu noi, putem înfrunta lumea întreagă dacă este nevoie. Dumnezeu mi-a dat harul să iert și să iubesc pe toți acuzatorii mei. Nu am făcut niciodată ceva pentru a le răsplăti rău cu rău, sau să rănesc pe oricine a încercat să mă rănească.

Răzbunarea este treaba lui Dumnezeu, nu a mea. „Răzbunarea este a Mea; Eu voi răsplăti, zice Domnul” este o afirmație din noul legământ (Romani 12:19) - și Dumnezeu este foarte strict când vine vorba despre asemenea ”răsplătiri”!

De fapt nimeni nu a reușit să-mi facă rău. Eu sunt ”lumina ochilor lui Dumnezeu” (Zaharia 2:8) și am experimentat împlinirea versetului din Romani 8:28 în toate atacurile întâlnite. Au lucrat împreună spre slava lui Dumnezeu și pentru binele meu.

Iată un exemplu: unii dintre cei care au fost avertizați împotriva mea, mi-au citit cărțile, au ascultat casetele cu scopul de a găsi greșelile doctrinei pe care o

predicam. În urma acestui lucru, ei au fost captați de adevăr – s-au alăturat bisericilor noastre și acum ne sunt frați și surori!

Astfel Dumnezeu întoarce planurile lui Satan, din nou și din nou.

Slavă Domnului!

Capitolul 27

Pregătire pentru zidirea bisericii

Din anul 1965, am avut o povară pe inimă să vizitez o biserică locală, care stăruia în învățătura apostolilor, trăirea în sfințenie și separarea de lume. Aici, ucenicii Domnului erau identificați prin dragostea lor față de ceilalți (cum a spus Isus, în Ioan 13:35) – nu în funcție de doctrina lor. Acum înțeleg că Dumnezeu a plănuit să construiască o astfel de biserică de când ne-a mutat în Bangalore. Înainte ca biserica să fie construită, Domnul a trebuit să mă testeze în două lucruri importante.

Două dintre cele mai mari păcate ale predicatorilor din creștinism în ziua de azi, sunt:

1. Să **profii** de pe urma darurilor spirituale și a lucrării. (Nimeni nu poate fi un slujitor al Domnului dacă iubește banii – Luca 16:13).
2. Să **cauți faimă și onoare** prin folosirea darurilor spirituale și a lucrării. (Nimeni nu poate fi un slujitor al lui Hristos dacă el caută să facă pe plac oamenilor, sau să-i impresioneze – Galateni 1:10). Eșecul în fața acestor două ispite este motivul principal pentru care mulți predicatori înzestrați nu pot

deveni „prorocii” lui Dumnezeu și ”slujitori” adevărați ai Domnului în țara noastră.

În aceste două domenii a trebuit să mă testeze Domnul, înainte să-mi încredințeze lucrarea Lui.

Am vorbit într-un capitol anterior despre cum Domnul m-a testat în primul domeniu și cum m-a ajutat să ajung să mă susțin singur cu scopul de a fi un exemplu pentru ceilalți lucrători creștini (cum a fost și Pavel) – în India.

În ceea ce privește cel de-al doilea domeniu, Domnul mi-a cerut de două ori în viață, să renunț la faimă și la onoare.

Prima oară a fost în anul 1964, când avansam în cariera mea cu repeziciune. Mă descurcam extrem de bine la locul de muncă când Domnul mi-a cerut să renunț la marină și să-I slujesc Lui.

A doua oară, în anul 1975, când devenisem din ce în ce mai faimos în cercurile creștine. Eram recunoscut ca și autor, predicator la radio și vorbitor la mule conferințe internaționale.

Tatăl meu fusese președintele primei campanii „Billy Graham” în India (în Delhi, anul 1956) și obișnuia să îmi spună că și eu aveam acest dar de predicare ca și Billy Graham și că Dumnezeu m-ar putea folosi peste tot în lume.

Însă, în 1975, Domnul mi-a spus să nu caut o lucrare internațională, ci în fiecare zi să cad în pământ și să mor. Mi-a arătat că secretul unei lucrări roditoare nu stă în darurile spirituale sau în lucrări de scară mondială, ci în a muri ca bobul de grâu – la fel cum a făcut și El în ziele Lui pe pământ. (Ioan 12:24)

Dumnezeu dorea să mă îndepărtez de umblarea după faima din lumea seculară dar și din cea creștină. Doar atunci putea cu adevărat să mă recunoască ca

slujitor al Său. Cu harul lui Dumnezeu am îngenuncheat înaintea chemării Lui refuzând ambele ”lumi”.

Domnul mi-a spus că îmi va da în mod constant puterea și ungerea Sa, cu condiția să aleg mereu calea crucii. Aceasta însemna să mor față de propriile-mi alegeri, față de părerile oamenilor despre mine (fie ele bune sau rele), să ignor critica pe care mi-o aduceau dușmanii, să-i iubesc, să mor față de confortul pământesc, față de dorințele mele personale privind unde să merg, unde să predic, să mor față de propria-mi istețime și să depind în întregime de Domnul pentru descoperire și călăuzire în toate lucrurile, să mor față de atașamentul față de oameni (care ar putea să mă influențeze spre compromis sau să arăt parțialitate față de membrii familiei sau co-lucrători), etc. În alte cuvinte, El mă chema să mor față de eul meu și să accept voia Domnului în fiecare domeniu din viața mea.

Domnul mi-a arătat că această măreață sarcină are două părți – predicarea evangheliei tuturor oamenilor (poruncă care se află în Marcu 16:15) și a doua parte, care este facerea de ucenici și învățarea lor să împlinească TOT ce Isus a poruncit (Matei 28:18-20) – Domnul mi-a arătat că partea a doua a acestei lucrări a fost neglijată aproape peste tot în India și că pe ea trebuie pus accentul.

Așa m-am decis în anul 1975 să renunț la lucrarea de predicare la nivel mondial și să încep o lucrare mai puțin strălucitoare, de a face ucenici și de a-i așeza în biserici locale. După de 30 de ani de slujire în sensul acesta, pot spune că în ciuda greutății lucrării, este cu mult mai satisfăcătoare. Aduce roadă pe durată mai lungă – pentru veșnicie. Este ușor să fii un consilier spiritual, care călătorește prin lume, dând sfaturi oamenilor. Este mai dificil să fii un tată spiritual, care lucrează răbdător cu ucenicii, ajutându-i să se maturizeze. La final, ai mai

multă satisfacție ca tată spiritual decât ca un consilier spiritual!

În ziua de azi, nu regret deloc că am ales calea crucii în loc să fiu un predicator cu faimă internațională!

Capitolul 28

Câteva caracteristici ale noii biserici

Când am început întâlnirile în casa mea, în august 1975, nu aveam nicio intenție să începem o nouă biserică. Doar apostolii plantau biserici - și în mod cert, nu mă simțeam calificat să fac așa ceva! Însă, cu trecerea timpului, veneau din ce în ce mai mulți oameni la întâlnire și nu aveam altă opțiune decât să continuăm să ne adunăm. Niciodată nu am invitat pe nimeni să ni se alătore, mai ales pe oamenii care veneau doar pentru că se săturaseră de bisericile lor, fiindcă știam că într-o zi se vor sătura și de noi! Isus i-a chemat la El doar pe cei „trudiți și împovărați” (Matei 11:28) – în alte cuvinte, pe acei care s-au săturat de viețile lor înfrânte și caută cu disperare biruința. Astfel de oameni doream și noi.

În India existau deja sute de denominații și eram siguri că Dumnezeu nu dorea să înceapă încă una prin noi. Încă de la reforma protestantă, orice mișcare începută de Domnul a avut scopul de a evidenția anumite caracteristici ale vieții din Noul Legământ, caracteristici pe care celelalte biserici nu le luau prea mult în considerare. Altfel, nu ar fi fost niciun motiv care să-L determine pe Dumnezeu să înceapă ceva nou.

Dumnezeu începuse o biserică nouă în mijlocul nostru și ne întrebam ce caracteristici voia să accentueze prin noi. Nu eram mai spirituali ca alții, cu siguranță, ci

eram doar niște păcătoși salvați prin har, conștienți de imperfecțiunile noastre, în multe domenii. Totuși, nu puteam fi de acord cu multe biserici, deoarece se depărtaseră de învățătura și practica nou-testamentală. Pe măsură ce ne întâlneam, lucrurile cu care nu eram de acord, începură să se cristalizeze în mintea noastră:

1. Botezul în apă: Noi practicăm botezul prin scufundare a credincioșilor în numele Trinității, spre deosebire de majoritatea denominațiilor care practicau botezul bebelușilor.
2. Botezul cu Duhul Sfânt: Ne diferențiam față de biserica evanghelică și cea baptistă prin faptul că credeam în botezul cu Duhul Sfânt și în toate darurile Lui, iar față de penticostali și carismatici prin faptul că nu credeam că vorbirea în limbi este dovada botezului cu Duhul Sfânt, ci mai degrabă primirea puterii lui Dumnezeu (Fapte 1:8 și 10:38).
3. Ucenicie: Am văzut că Domnul ne-a poruncit să facem ucenici (Matei 28:19) care să îndeplinească condițiile de ucenicie scrise în Luca 14:26 și 33, așa că era în dezacord cu alte biserici care încurajau doar evanghelizarea, nu și ucenicia.
4. Pastori: Am văzut că un „pastor” este un dar (Efeseni 4:11), nu un birou în biserică. În Noul Testament scrie că bisericile erau conduse de „batrâni/prezbiteri”, nu de pastor (Tit 1:5) și trebuia să fie în fiecare biserică cel puțin doi prezbiteri – pentru a evita pericolul conducerii unui singur om și pentru a menține echilibrul. Această convingerea ne-a diferențiat aproape de toate bisericile.
5. Banii: Banii au o așa mare putere, încât Isus i-a numit stăpânul alternativ lui Dumnezeu

(Luca 16:13)! Văzusem că aveam nevoie de o mărturie clară în acest domeniu, deoarece cea mai mare parte a lucrării creștine din India avea o reputație proastă datorită unor practici financiare neevlavioase. Predicatorii și pastorii cerșeau bani prin rapoartele și scrisorile lor. Isus și apostolii nu dădeau raportul muncii lor nimănui (doar celor cu care lucrau împreună); și nu au cerut nimănui suport financiar, nici pentru ei înșiși, nici pentru lucrare. Ei se încredințau în Tatăl lor ceresc să miște oameni, pentru a le da banii necesari pentru munca lor. Și noi puteam să ne încredințăm în Tatăl nostru în acelaș fel. Am decis atunci să nu dăm nimănui raportul despre munca noastră (cu excepția bisericii- familie) și să nu cerem nimănui bani. Am hotărât, de asemenea, să nu primim banii în timpul serviciului bisericesc, ci doar să păstrăm o cutie în care fiecare să pună cât dorește – din moment ce Domnul a spus că orice dărnicie (sau milostenie) să fie făcută în secret (Matei 6:1-4). Astfel, politica noastră financiară diferă într-un mod fundamental față de aproape toate bisericile din India.

6. Auto-susținere: Majoritatea lucrătorilor creștini din India priveau lucrarea creștină ca o modalitate de a-și câștiga existența, nu ca o chemare din partea lui Dumnezeu. Mulți dintre ei s-au alăturat organizațiilor creștine vestice pentru salariu. Lucrarea creștină era o afacere pentru ei, prin care scoteau un mare profit! Apostolul Pavel, pe de altă parte, a lucrat cu mâinile lui pentru a avea cele necesare, tocmai ca să se diferențieze de asemenea predicatori în vremea lui (2 Corinteni 11:12). Nu este absolut

nimic greșit ca credincioșii din biserică să îi susțină pe prezbiterii care lucrează full-time, dar, din cauza situației din India, am simțit că noi, prezbiterii trebuie să ne auto-susținem – pentru a fi diferiți de alți lucrători, la fel cum a făcut Pavel în vremea lui. Și în acest domeniu ne deosebeam de aproape toate bisericile din India.

7. Dependența de vest: multe biserici din India depindeau de creștinii din Vest – atât pentru lucrare, cât și pentru bani. Acest lucru era o piedică în mărturia noastră pentru necredincioșii indieni. Observasem că mulți predicatori din India imitau orbește metodele americane și fără să verifice, acceptau teologia lor. Am decis astfel să nu ne legăm de nicio organizație străină, nici să nu depindem de vreo sursă străină (nici pentru bani, nici pentru lucrare). Doaream ca lucrarea noastră să fie cu adevărat indiană, și să avem conducători indieni – dar în același timp, acceptând credincioșii indiferent de nație. Și aici ne deosebeam de majoritatea bisericilor din India.

Acestea au fost motivele pentru care Dumnezeu începea o nouă biserică în India. Am văzut că Dumnezeu avea nevoie de o mărturie în țara noastră, așa că ne-am supus Lui lăsându-L să facă ce va vrea cu noi.

Orice biserică are principii minunate la început, dar timpul pune la încercare toate aceste principii. Cum stau lucrurile după câțiva zeci de ani? Acum, privind în spate, după 32 de ani, chiar dacă încă avem multe neajunsuri, în multe alte domenii, îi mulțumim lui Dumnezeu că ne-a păstrat fără compromis în toate cele 7 de mai sus.

Toată slava fie dată Numelui Său!

Capitolul 29

Autoritate asupra lui Satan

Isus a spus fariseilor, „*Dar, dacă Eu scot dracii cu Duhul Lui Dumnezeu, atunci Împărăția lui Dumnezeu a venit peste voi.*” (Matei 12:28).

Faptul că Isus scotea draci prin puterea Duhului Sfânt era dovada că Împărăția lui Dumnezeu a venit atunci și acolo. Petru a mai spus: „*Isus a fost uns cu Duhul Sfânt și îi vindeca pe toți cei ce erau apăsați de diavolul*” (Fapte 10:38). Isus a trăit o viață fără păcat pentru 30 de ani în Nazaret, dar, doar după ce a primit ungerea Duhului Sfânt la botezul Lui, a început să intre în conflict direct cu Satan (Matei 4:1-10) și să elibereze oamenii de duhurile rele.

Am văzut că Dumnezeu chema biserica noastră cea nouă din Bangalore să fie un model în miniatură a Împărăției lui Dumnezeu, chiar dacă aceasta ne va aduce în conflict direct cu împărăția lui Satan. Ca și trup al lui Hristos pe pământ, eram chemați să folosim aceeași autoritate pe care a folosit-o și Capul nostru, Isus. Nu puteam face acest lucru decât cum l-a făcut El – prin Duhul Sfânt. Nici unul dintre noi nu aveam experiență în legarea activităților lui Satan în rugăciune sau în scoaterea de draci. Oamenii posedați de diavolul nu puteau fi ajutați prin consiliere sau prin îndemnuri la pocăință. Ei aveau nevoie de eliberare de duhurile rele care îi posedau!

În jurul nostru există o lume a duhurilor pe care, omeneste, nu o putem simți. Putem doar să observăm manifestările acestor duhuri. Înainte să fiu umplut cu Duhul Sfânt, nu știam ce era de făcut dacă mă întâlneam

cu o persoană posedată de demoni, dar, odată botezat cu Duhul Sfânt, am devenit conștient de împărăția aceasta a duhurilor.

Tuturor oamenilor le este frică de Satan. Primul lucru pe care mi l-a arătat Domnul, a fost că Satan este înfrânt și a fost dezbrăcat de toată armura lui, pe cruce (Coloseni 2:15, Evrei 2:14). Satan nu se poate atinge de niciun copil al lui Dumnezeu, sub nicio formă, doar dacă Domnul permite acest lucru, spre sfințirea acelei persoane. Domnul mi-a mai arătat că El a dat copiilor Lui „*autoritate peste TOATĂ puterea vrăjmașului*” (Luca 10:19).

Pentru a mă încuraja împotriva lui Satan, Domnul a început să-mi dea vise noaptea în care îl întâlneam pe Satan. Citim în Fapte 2:17 că Dumnezeu ne vorbește ocazional prin vise: „*zice Dumnezeu, voi turna din Duhul meu peste orice făptură ... tinerii voștri vor avea vedenii și bătrânii vor visa vise*”. Chiar și Noul Testament începe cu cinci incidente (în primele două capitole), prin care Dumnezeu a îndrumat oamenii prin vise (Matei capitolul 1 și 2). Nu fiecare vis pe care îl avem este de la Dumnezeu. Multe dintre ele sunt fără sens, sau doar rezultatul unei mese copioase din seara dinainte. Totuși, câteodată, un vis poate fi de la Dumnezeu. Dacă ne încurajează și ne ridică moralul, este de la El.

Într-un vis, m-am văzut cum mă întorceam singur în camera mea, în urma unei seri în care am predicat cu toată inima la o întâlnire. În spatele meu, s-a auzit o voce care îmi spunea: „Nu a fost destul de bine. Ai fi putut să predici mai bine.” Eu credeam că am dat tot ce am avut mai bun în seara aceea – dar poate Domnul nu era satisfăcut - la auzul acestor cuvinte am fost descurajat. L-am întrebat pe Domnul (în visul meu), „Doamne, de ce tot timpul când îmi vorbești din față, mă simt încurajat, dar când îmi vorbești din spate, mă simt întotdeauna

descurajat?” Domnul mi-a spus: „Întoarce-te și vezi cine îți vorbește.” M-am întors și am văzut că diavolul îmi vorbise. De îndată ce l-am recunoscut, a zburat și a dispărut.

M-am trezit din vis și am învățat în ziua aceea am învățat un lucru: Domnul nu spune nimănui „Nu a fost destul de bine”. Cât timp a fost pe pământ nu a spus-o nimănui și nici acum, când este în cer nu o face. Astfel de cuvinte vin întotdeauna de la Satan, cu scopul de a ne descuraja. Pe de altă parte, Domnul ne încurajează și cel mai mic efort, dar noi ne imaginăm că vorbele care ne provoacă să ne facem mai buni, pot veni doar din partea Domnului, niciodată de la Satan, apoi suntem descurajați, simțind că Domnul nu va fi niciodată mulțumit, oricât de mult am încerca. Aceasta este una din multele minciuni ale lui Satan. El este un maestru în a se deghiza în înger de lumină (2 Corinteni 11:14)!

Domnul mi-a spus să predic despre această tactică a lui Satan peste tot unde voi merge; și aceasta am făcut de atunci. Majoritatea credincioșilor, care știu că Hristos a murit pentru păcatele lor pe cruce, nu știu că, pe aceeași cruce, Satan a fost total înfrânt. De aceea se tem de el și sunt deseori depresivi.

Orice descurajare sau auto-condamnare vine doar de la Satan. Tatăl nostru ceresc nu ne va spune niciodată ceva care să ne descurajeze. El este „*Dumnezeul mângâierii*” (Romani 15:5) și este cel care „*ne mângâie în toate necazurile noastre*” (2 Corinteni 1:3,4).

Fusesem rob al depresiei mulți ani, dar revelația cu privire la victoria lui Hristos și autoritatea noastră asupra lui Satan, pusă împreună cu botezul cu Duhul Sfânt, m-a eliberat de depresie și de descurajare – complet și permanent.

Isus este „*Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre*” (Evrei 12:2). El nu a fost niciodată descurajat

sau depresiv. Datorită faptului că El l-a învins pe Satan, putem și noi să umblăm pe acest pământ cum a umblat El – liber de orice descurajare sau depresie. (1 Ioan 1:7).

Slavă Domnului!

Capitolul 30

Influențând guvernul

Biserica lui Isus Hristos este ambasadorul lui Dumnezeu în fiecare țară. Suntem chemați să ne rugăm pentru conducătorii din guvern și pentru toți cei cu autoritate, ca „*să putem duce o viață pașnică și liniștită, cu toată evlavie și cu toată cinstea*” (1 Timotei 2:1). La începutul întâlnirilor noastre ca biserică, am constatat că aceasta este una dintre responsabilitățile majore ale unei biserici din Noul Legământ. Dumnezeu ne-a așezat în India cu scopul de a influența conducerea țării și a orașului nostru, spre bine, prin rugăciunile noastre.

Știam că Dumnezeu nu căuta o mulțime impunătoare, care să se roage, ci doar câțiva oameni (doi sau trei), care să aibă conștiința curată și care să fie uniți (Psalm 66:18; Matei 18:18-20). Eram puțini la număr în biserica noastră, dar căutam cu sinceritate sfințirea și eram uniți.

Dumnezeu ne-a folosit în mai multe situații și a influențat chestiunile țării și ale orașului nostru.

O primă situație: Într-o noapte, eram în nordul Indiei; m-am trezit dintr-o dată din somn, pe la ora 2 și am avut o vedenie. Este poate singura vedenie pe care am avut-o în viața mea. (Noaptea, uneori, este dificil să deosebești visul de vedenie). În această vedenie, am văzut fața unui ministru important din guvernul Indiei iar apoi

fețele multor oameni din mai multe zone din India și am auzit o voce care spunea: „Puterea de a-i elibera pe acești oameni stă în biserică”.

Nu am știut ce însemna această viziune, dar eram sigur că era din partea Domnului, așa că începusem să mă rog în alte limbi. La întoarcerea mea în Bangalore, am împărtășit această vedenie cu restul credincioșilor din biserică, care mi s-au alăturat în rugăciune. Din moment ce nu știam exact pentru ce mă rugam, am continuat să mă rog în limbi. După 10 zile, acest ministru din visul meu, a intrat într-un conflict cu cei din partidul său și a părăsit partidul. După încă două luni a demisionat chiar și din funcție. În urma acestui fapt au rezultat două facțiuni în partidul conducător – una îl susținea pe prim-ministru, iar cealaltă pe acest om, care a demisionat. În lunile care au urmat, au avut loc multe încercări de a uni aceste două facțiuni. Când citeam despre aceste lucruri în ziar, pe inima mea se punea povara să mă rog pentru aceasta. Eu nu făceam parte din niciun partid politic, deci puteam să mă rog dintr-un punct neutru, fără subiectivitate. Din moment ce mă rugam în limbi, nu știam pentru ce mă rugam, dar știam că este după voi lui Dumnezeu – oricare ar fi fost aceasta!

După aproximativ 8 luni, o lege anti-creștină a fost propusă de către un membru al partidului majoritar, în Parlamentul Indiei, dar pentru că acest partid era împărțit în cele două facțiuni, nu s-au putut uni pentru a aproba legea (de a-i hărțui pe creștini). Până la urmă acest partid a pierdut puterea și a rămas divizat. Atunci am înțeles de ce Dumnezeu mi-a dat această povară de a mă ruga: pentru a preveni aprobarea acelei legi. Noi suntem co-lucrători cu Dumnezeu, iar El lucrează în vederea rugăciunilor noastre. Câteva state din India au acum o astfel de lege, care inetrzice convertirea, dar această lege nu a ajuns niciodată valabilă pentru întreaga

țară – astfel creștinii au libertatea să predice în mod liber Evanghelia, în majoritatea statelor.

A doua situație: Într-o seară, în timpul unei întâlniri de rugăciune, m-am trezit rugându-mă pentru țară și guvern, să trăim în pace și liniște pe pământul nostru. India trecea printr-o perioadă dificilă, cu zvonuri de corupție la cel mai înalt nivel de conducere. Am împărtășit gândul acesta cu biserica și ne-am rugat cu toată inima pentru țară. În cursul a 24 de ore a avut loc o întorsătură dramatică; Dumnezeu a îndepărtat o persoană de la putere, cea care fusese rădăcina problemelor, după care situația politică a țării s-a schimbat total – spre bine. Acesta a fost un răspuns clar și rapid la rugăciune.

A treia situație: În 1981, muncitorii tuturor companiilor publice din Bangalore intraseră în grevă deja de două luni și unii începuseră să fie violenți. Situația era atât de gravă, încât poliția a tras spre mulțimea revoltată în una din zile. Întreg Bangalore era o bombă cu ceas. Poliția reușea să-i oprească pe huliganii care cauzau probleme, dar nu putea să țină duhurile rele care îi stârneau pe oameni. Aceasta era treaba bisericii; așa că am chemat biserica la trei zile de rugăciune pentru pacea orașului. La sfârșitul acestor zile, simțeam cu toții că Dumnezeu ne-a ascultat rugăciunea. Ca o confirmare, un paznic al unei companii publice, îi spusese unui membru al bisericii noastre că toți oamenii care lucrau la pază erau într-un suspans cumplit, neștiind ce se va întâmpla – până într-o anumită zi când situația s-a schimbat și tensiunea a dispărut. Acea zi era ultima zi de rugăciune a bisericii! Imediat după aceea greva s-a oprit și pacea s-a reîntors în orașul nostru. Dumnezeu a folosit o biserică mică să aducă pace milioanei de oameni din Bangalore.

Pe lângă toate aceste situații, am influențat și alegerile din țara noastră în mod radical, nu doar o dată.

Creștinii din India erau prea puțini ca să influențeze alegerile prin vot, dar știam că prin rugăciune putem influența întreg electoratul Indiei. Ne-am decis deci să votăm pentru „voia desăvârșită a lui Dumnezeu” la întâlnirile de rugăciune. Pe măsură ce ne rugam, Dumnezeu putea să îndrepte gândurile oamenilor în direcția în care vroia. Ne mai rugam împotriva guvernelor anti-creștine, ori de câte ori ajungeau la putere, în India sau în statul nostru și vedeam de fiecare dată cum Dumnezeu lucra într-un mod uimitor. (Nu eram singura biserică care se ruga; mai erau și altele; Dumnezeu a răspuns la rugăciunile tuturor.)

Am fost încurajați prin aceste întâmplări, văzând că Dumnezeu ne face sarea și lumina Indiei - sarea care dădea gust împrejurul ei și lumina care strălucea puternic pentru Domnul în toată țara.

Capitolul 31

Scoaterea duhurilor rele

Slavă Domnului!

„Apoi le-a zis: Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură. [...] Iată semnele care vor însoți pe cei ce vor crede:” în Numele Meu vor scoate draci; ... ” (Marcu 16:15-17).

Bărbați și femei au fost posedați de demoni, chiar de la începutul istoriei, dar citim că, doar după venirea lui Isus, oamenii au fost eliberați. Acum că Hristos l-a învins pe Satan pe cruce, oricine poate fi complet eliberat de demoni în Numele lui Isus - la fel cum oricine poate să aibă păcatele iertate total, în Numele lui Isus. Isus i-a trimis pe ucenici să vestească această dublă veste bună, peste tot în lume – că oamenii pot fi eliberați atât de vina

păcatelor lor, cât și de duhurile rele. Totuși, până când nu am fost botezat în Duhul Sfânt, nu am avut credință să eliberez oamenii de demoni; a trebuit să fiu convins că Isus l-a înfrânt pe Satan pe cruce.

Una dintre primele întâlniri cu un astfel de duh rău a fost când vorbeam studenților de la colegiul biblic. (Isus a scos draci chiar și în sinagogă!). Experimentasem o ungere deosebită în vorbire în dimineața aceea și tocmai îmi încheiasem mesajul, rugându-i pe toți să ne plecăm capetele în rugăciune. Dintr-o dată, unul din studenții de pe ultimul rând, s-a ridicat și a început să danseze pe culoar. Mi-am dat seama imediat că acesta era un demon, care încerca să distragă atenția studenților, ca aceștia să nu răspundă mesajului. Din moment ce toți erau plecați în rugăciune, am știut că orice muștrare gălăgioasă a demonului îi va face pe oameni să-și ridice capetele și să privească în jur, așa că am spus în șoaptă (atât de încet, încât nici cei de pe banca din spatele meu nu au auzit) „În Numele lui Isus, stai jos!”. Imediat, tânărul (care era la aproape 12 de metri de mine) s-a așezat pe scaun și eu am continuat cu rugăciunea de încheiere. După acea întâlnire, am părăsit colegiul biblic și nu am aflat cine fusese acel tânăr. Câteva luni mai târziu, am primit o scrisoare din altă țară, în care o persoană îmi spunea despre cum fusese posedat de un demon, într-un templu, cu câțiva ani în urmă, după care a devenit creștin și s-a înrolat la colegiul biblic (unde vorbisem eu). Spunea că el a fost acel tânăr de la întâlnire care s-a ridicat în picioare, apoi a scris: „M-am așezat pe scaun când mi-ați spus să stau jos”! Am fost uimit la citirea acestei propoziții – deoarece urechile lui, cu siguranță nu au auzit șoapta mea atunci, pentru că era prea departe, dar demonul din el a auzit cuvintele mele - și s-a supus.

În ziua aceea, Domnul m-a învățat două lecții despre demoni: în primul rând, că demonii au auzul foarte ascuțit și nu trebuie să strigăm la ei (cum fac mulți oameni), când îi scoatem afară și, în al doilea rând, dacă viața noastră este curată și avem credință în biruința lui Isus asupra lui Satan pe cruce, este nevoie să le poruncim demonilor o singură dată - și ei vor pleca imediat. Nu trebuie să continui să le poruncești (cum fac mulți oameni). Isus scotea dracii cu o singură propoziție: „*El, prin cuvântul Lui, a scos duhurile necurate*” (Matei 8:16). Dacă demonul nu pleacă după o singură poruncă, înseamnă că credința noastră este slabă. Atunci trebuie să ne retragem, să mergem să postim și să ne rugăm mai întâi (Matei 17:21).

Cu altă ocazie, o soră din biserică a adus o doamnă la mine acasă pentru rugăciune, deoarece avea niște probleme. Am vorbit cu această doamnă, împreună cu soția mea, după care i-am spus să se pocăiască de păcatele sale și să Îl primească pe Isus ca Salvator. I-am mai spus să proclame: „Satan, acum nu îți mai aparțin. Isus te-a înfrânt pe cruce.” (Acest lucru le cer tuturor care vor să fie mântuiți). Dintr-o dată, și-a schimonosit fața, s-a întors spre mine agitată și, cu o voce schimbată mi-a spus: „Nu am fost înfrânt pe cruce” . Până în acel moment, nici măcar nu m-am gândit că ar putea avea un demon, fiindcă ne-a vorbit cu blândețe. Când am realizat că demonul era acolo, i-am spus imediat : „Ești un mincinos. Tu ai fost înfrânt pe cruce. Ieși din femeia aceasta în Numele lui Isus.” Demonul a plecat imediat și știam acest lucru, deoarece am rugat-o pe doamnă să spună aceleași cuvinte din nou lui Satan și a putut să o facă fără ezitare.

În ziua aceea, am învățat o a treia lecție despre Satan și demoni – nu le place să li se aducă aminte că au fost înfrânți pe cruce. Atunci am decis să îi aduc aminte

lui Satan mereu că Isus l-a înfrânt pe cruce și să predic acest adevăr glorios și credincioșilor. (Noi trebuie să îi spunem aceste cuvinte lui Satan, din moment ce nu poate auzi gândurile noastre sau ce spunem în inima noastră. Poate datorită faptului că nu știu sau nu cred că Satan a fost total înfrânt pe cruce (cum scrie în Coloseni 2:15 și în Evrei 2:14), creștinii trăiesc cu frică de el, că ar putea să le facă rău într-un anumit fel.

Domnul îmi dădea și vise din când în când – vise în care mă eram față-n față cu oameni posedați și scoateam dracii din ei, sau vise în care Satan venea la mine în forma unui șarpe sau scorpion etc., dar nu putea să îmi facă niciun rău, chiar dacă mă atingea. Isus le-a spus ucenicilor: *„V-am dat autoritate să călcați peste serpi, peste scorpioni și peste toată puterea vrășmașului și nimic nu vă va putea vătăma.”* (Luca 10:19). Ceea ce a fost interesant în toate aceste vise, a fost faptul că nu mi-a fost frică, deloc – nici în timpul visului, nici după. Așa m-a învățat Domnul că pot să-l înfrunt pe Satan fără frică tot timpul – la fel cum a făcut Isus când era pe pământ.

„Cel ce este în voi este mai mare decât cel ce este în lume – (Satan)...

„Cum este El, așa suntem și noi în lumea aceasta ...

„În dragoste nu este frică, ci dragostea desăvârșită izgonește frica” (1 Ioan 4:4, 17, 18).

Slavă Domnului!

Capitolul 32

Începutul întâlnirilor și înaintarea lucrării

La început (august 1975), ne întâlneam ca biserică de trei sau patru ori pe săptămână, la noi în casă. Nu

știam planurile lui Dumnezeu cu privire la noi. Eram familii sărace care trăiau de pe o zi pe alta; eu eram singurul care aveam scuter, ceilalți aveau biciclete, sau nimic. Eram singurul care avea telefon (și acesta ne-a fost dat, doar pentru că Annie era medic). Totuși, aveam o mare părtașie unii cu alții și descoperisem, ca biserică, ce însemna să fim o familie.

Când am început întâlnirile, eu cu Annie aveam trei băieți (de vârstele: 6 ani, 2 ani și 8 luni). Cel de-al patrulea băiat s-a născut doar după 3 ani. Copiilor noștri le plăcea să aranjeze scaunele pentru întâlnire și să stea în părtașie cu frații tineri, care rămâneau des să doarmă peste noapte, la noi. Ne păsa unul de altul și nu trecea o zi fără să nu întâlnesc pe cineva din biserică. Dacă vreunul dintre noi era în nevoie, puneam mână de la mână și ajutam pe acea persoană, sau familie. Dacă vreo familie trebuia să se mute într-o altă chirie, mergeam cu toții și îi ajutam. Aveam mai puțin de 40 de ani în vremea aceea și puteam face multe lucruri, pe care azi nu mai pot să le fac. Îmi aduc aminte cum căram dulapuri pe scări în jos, sau cum curățam podelele și spălam toaletele multor frați de-ai mei. Unii oameni ni se alăturau doar ca să profite de bunătatea și generozitatea noastră. Am fost înșelați de câțiva, dar nu regretăm nimic, deoarece ne-am comportat cu bunătate și dragoste față de ei și am învățat din greșeli. Am continuat să ne axăm pe ucenicie și pe calea crucii. Cei care nu au fost prinși de acest mesaj, după un timp, au plecat din mijlocul nostru.

Am simțit povara de a împărtăși aceste adevăruri care ne-au transformat viețile și cu restul oamenilor din India, așa că, în ianuarie 1977, am început să scriem un ziar de 8 pagini, cu mesajul despre viața biruitoare, ziar care avea să fie scos lunar. Obişnuiam să scriu articolele cu vechea mea mașină de scris, să le corectez, să le rescriu și apoi să le dau la tipărit. Nu aveam mulți bani, așa că

foloseam o tipografie ieftină, care avea doar un tipar cu zaț (cu caractere metalice), care tipărea foarte încet. În următoarele zile, când era gata prima schiță, o luam de la tipar și o verificam cu atenție. Găseam multe greșeli și trebuia să o duc din nou la tipografie, să le corectez, după care mi-o dădea înapoi, să o corectez iarăși. Înainte să fie printată copia finală, o verificam din nou cap-coadă. Câteodată, în ciuda faptului că o verificam de patru, cinci ori, "tiparul diavolului" își găsea de lucru. Am trecut printr-o situație în care tiparul a pierdut o literă din propoziția "We should **never** be anxious!" (Să nu ne îngrijorăm niciodată!) și a ieșit "We should **ever** be anxious!" (Să ne îngrijorăm întotdeauna!); așa că, unii dintre noi ne-am pus să corectăm de mână toate copiile printate! În anii care au urmat, am ajuns să expediem aceste ziare la 600 de adrese. În fiecare lună, câțiva din membrii bisericii se adunau să pună hârtia în plicuri pentru expediere. Acest lucru a ajutat și la clădirea părtășiei între noi.

De asemenea, înregistram pe casetă fiecare mesaj predicat – în primul rând pentru cei din biserică ce doreau să asculte a doua oară mesajul, sau pentru cei care doreau să dea o copie și altora. Puțin câte puțin, începusem să avem o mică bibliotecă de casete. Pentru a face aceste copii, conectam două reportofoane și copiam întâi o parte a casetei, apoi întorceam caseta și copiam cealaltă parte. Acest proces dura 90 de minute. Câteodată, oameni din alte locuri din India auzeau despre noi și cereau o casetă; atunci copiam o casetă, o împachetam, mergeam la oficiul poștal și o expediam. Nu aveam multe cereri pentru casete în vremea aceea așa că m-am descurcat singur cu această lucrare. Cererile acestea începuseră încet să crească – ceea ce mă ținea destul de ocupat.

Dumnezeu, care cunoaște toate lucrurile, a văzut că cererea pentru casete avea să crească foarte mult în viitor și ne-a pregătit o surpriză, fiindcă El *”plănuiește în tăcere pentru noi în dragoste”* (Țefania 3:17 parafrizat). O familie din Germania (pe care nu o cunoșteam) a primit o casetă cu mine de la cineva, a ascultat-o și a dat-o mai departe la alții. Datorită faptului că au fost binecuvântați de ceea ce au auzit, mi-au scris spunându-mi că au fost călăuziți de Domnul să ne trimită un dispozitiv rapid de copiat casete. Nici nu știam că există așa ceva! Când acesta a ajuns prin poștă, cei de la oficiul poștal mi-au cerut o sumă exagerată pentru taxa vamală. Probabil că voiau să le dau mită, ceea ce nu a aveam de gând să fac. M-am rugat Domnului pentru ajutor și am mers să mă întâlnesc cu ofițerul superior al departamentului, care s-a dovedit a fi o femeie creștină care mi-a citit cărțile și îmi știa numele, chiar dacă nu ne cunoscusem niciodată. I-am spus că sunt dispus să plătesc costul legal pentru acel lucru – oricât ar fi fost, doar să nu plătesc mită sau să fiu hărțuit fără motiv. A vorbit imediat cu funcționarii care se ocupau de mine și astfel am primit pachetul plătind doar suma legală a taxei poștale și fără să fiu hărțuit.

Acest dispozitiv putea copia o casetă în 3 minute. Aceasta însemna că am câștigat 87 de min pentru fiecare casetă pe care o copiam! Cererea pentru casete crescuse enorm de mult după aceea și am copiat mii de casete în anii care au urmat! Ce bun a fost Dumnezeu când i-a călăuzit pe acei oameni în a ne trimite darul acela la timpul potrivit. Întotdeauna am crezut că nu trebuie să ne facem nevoile cunoscute nimănui, decât lui Dumnezeu. Întâmplarea aceasta a fost încă o dovadă a grijii pe care ne-o poartă El.

La început am decis să vindem materialele literare și casetele la cel mai mic preț posibil, nu cu scopul de a

face profit; și mie nu avea să-mi revina nimic în plus, pentru cărțile sau casetele publicate de biserică. Am respectat acest principiu până în ziua de azi.

Peste 200.000 de casete cu predici au fost distribuite peste tot în lume până în prezent (2007), în multe limbi – nu doar de biserică noastră, ci și de alți oameni și biserici. Aceste mesaje se găsesc azi și pe CD-uri și DVD-uri - și pot fi descărcate de pe internet oricând, gratis. În felul acesta, mesajul Noului Legământ a ajuns pe toate cele 5 continentele, pornind de la mica noastră biserică. Ne bucurăm de faptul că oameni de peste tot din lume, sunt provocați să trăiască o viață biruitoare.

Toată slava I-o dăm lui Dumnezeu pentru ce a făcut! Atunci când Îl cinștim pe El, El ne cinștește pe noi. Slavă Domnului!

Capitolul 33

Un loc de întâlnire

Între anii 1975 și 1979, numărul celor care frecventau întâlnirile din casa noastră a crescut. Unii erau sinceri și veneau cu dorința de a deveni ucenicii Domnului Isus, pe când alții, erau atrași de noutatea acestui grup care apăruse! Noi i-am primit pe toți și am lăsat pe Domnul să separe pleava la timpul potrivit. Camerele casei noastre erau mici, iar duminica, oamenii stăteau în toate patru. Cel care vorbea stătea undeva în mijloc, să poată fi văzut de majoritatea oamenilor.

Chiar din primul an, am organizat o conferință de 4 zile în casa noastră, în timpul vacanței din octombrie și am continuat să facem aceasta în fiecare an. Oameni din alte părți din India, care au fost binecuvântați citind

cărțile noastre, participau la aceste conferințe. Noi le ofeream mâncare și cazare fără plată tuturor celor care veneau și chiar îi ajutam pe unii mai săraci, plătindu-le biletul de tren. Găteam mâncarea în curtea din spate a casei, iar noaptea, frații dormeau pe podeaua camerei din față. Nu acceptam daruri niciodată – nici măcar în timpul conferinței, ci aveam o cutie la intrare, pentru oricine dorea să dăruiască ceva – în secret și cu bucurie. Astfel, Dumnezeu s-a îngrijit de toate nevoile noastre. Am urmat acest principiu timp de 31 de ani - și am descoperit că nevoile noastre au fost întotdeauna împlinite. Nu a trebuit vreodată să ne împrumutăm cu bani sau să fim datori. Dumnezeu a cinstit acest principiu al nostru, întrucât și noi căutam să îl cinstim pe El.

Văzând că numărul celor care participau la întâlnirile de duminică creștea, am realizat că în curând nu vom mai încăpea în casa noastră. Totuși, nu aveam bani să cumpărăm pământ pentru construirea unui nou locaș. Am început să căutăm un pământ mai ieftin, în afara orașului, dar nu am găsit un loc pe care să ni-l permitem.

Atunci Domnul a făcut ceva minunat pentru noi: tatăl meu cumpărase un pământ aproape de casa noastră și dăduse un avans de 20% pentru el. Plănuia să vândă casa din Madras și să-și construiască o locuință în Bangalore, dar, între timp, s-a îmbolnăvit de astm, iar clima de aici nu era potrivită pentru el. Astfel Domnul îl oprea din a se muta în Bangalore, așa că a decis să vândă pământul. Mulți doreau să-l cumpere, deoarece locația acestuia era foarte bună și prețul crescuse; tatăl meu însă a decis să dăruiască acest pământ bisericii noastre. (Trebuia doar să plătim diferența și taxele de întabulare). Noi dispuneam doar de 50% din această sumă - și era tot ce strânseam în 4 ani! Am decis să nu spunem nimănui despre nevoile noastre – nici chiar celor din biserică,

pentru că toți erau săraci și nu doream să-și sacrifice economiile de-o viață pentru noi. Ne-am rugat și am spus Domnului că, dacă acesta este locul pe care l-a ales pentru noi, atunci trebuia să ne dea banii necesari, fără ca noi să spunem altora despre nevoia aceasta.

Trebuia să întabulăm pământul până la o anumită dată – data stabilită de proprietarul inițial, pentru tatăl meu, pentru plățirea diferenței și realizarea transferului de proprietate. Cu câteva zile înainte de data aceea, am primit un cec prin poștă, trimis de o persoană pe care nici unul dintre noi nu o cunoștea, deci nu avea de unde să știe de nevoia noastră. Probabil făcuse rost de adresa noastră din altă parte. În mod surprinzător, acel cec conținea suma exactă de care aveam nevoie pentru finalizarea transferului! Nici în ziua de azi nu știm cine a fost acea persoană – nici nu ne-a mai trimis altă donație după aceea, dar era clar că Dumnezeu a îndrumat-o să ne ajute. Mulți numesc astfel de întâmplări coincidențe, dar pentru noi era mâna Tatălui nostru iubitor din Cer, care ne confirma prin aceasta că voia Lui perfectă pentru noi era cumpărarea pământului.

Am înregistrat pământul pe numele de „Christian Fellowship Centre” (Centrul Creștin de Părtășie), deci trebuia să construim o sală de adunare. Din nou am decis să nu spunem nimănui despre nevoia noastră. Puțin câte puțin, în următorii 2 ani, am strâns banii – din cutia noastră de donații, de aici, de dincolo.

Apoi, am întâmpinat o altă problemă. În vremea aceea, la noi în țară era o lipsă de ciment și, pentru a-l obține, trebuia un permis de la guvern – pentru 50 de saci. Am aplicat pentru obținerea primului nostru permis și am vorbit cu funcționarul de la minister, care mi-a spus să revin într-o săptămână. Când am mers în săptămâna următoare, mi-a spus să vin mai târziu. Am pățit așa de mai multe ori, până când, cineva, care cunoștea acest

sistem, mi-a spus că e modul funcționarului de a cere mită! Așa că ne-am rugat. M-am întâlnit cu directorul departamentului și am continuat să vin în fiecare săptămână – în acest timp, am acumulat multă răbdare! În sfârșit, după multe săptămâni, am obținut primul nostru permis. Am aplicat doar pentru ciment, dar am primit și răbdare pe parcurs! Dumnezeu ne dă întotdeauna mai mult decât cerem!

Dumnezeu s-a folosit de un funcționar corupt pentru a mă face să iau parte la natura divină – răbdare! Dacă i-aș fi dat mită, aș fi primit mai repede cimentul, dar nu aș fi primit răbdare. După puțin timp, Dumnezeu ne-a răspuns rugăciunilor într-un mod cu mult peste așteptările noastre; cimentul a devenit disponibil în India și guvernul a anulat cererea pentru permise, iar astfel am cumpărat oricât de mult ciment am avut nevoie direct din piață.

Am construit sala de întâlnire și ne-am adunat pentru prima oară acolo în luna octombrie a anului 1981. Chiar în aceeași lună am organizat o conferință - și de data aceasta au venit mai mulți oameni. Dumnezeu știa că un număr mare oameni avea să participe la conferințe și știind această nevoie cu mult înainte s-o vedem noi, ne-a dat aceasta sală de întâlnire exact la timp – la fel cum ne-a dat multe alte lucruri înainte să ne dăm seama că avem nevoie de ele.

Dumnezeu plănuise pentru noi în dragoste încă o dată - și continuă să facă aceasta și azi (Țefania 3:17).

Capitolul 34

Ajungând în diferite locuri

Nu ne-am cristalizat ca și biserică timp de șapte ani în Bangalore, deoarece Dumnezeu a vrut să ne concentrăm un timp doar pe noi înșine. Chiar dacă pentru cei din jur acest lucru părea egoist, Dumnezeu însă știa ce făcea. Există un timp potrivit pentru fiecare lucru plănuțit de voia lui Dumnezeu. Nu vom putea niciodată să construim biserica lui Isus Hristos în modul și timpul pe care îl vrem noi, ci trebuie să așteptăm timpul ales de Dumnezeu pentru a fi călăuziți de Duhul Său la fiecare pas.

Dumnezeu știa că biserica noastră trebuia construită în primul rând ca familie, înainte să chemăm și pe alții din India “să vină și să vadă”. În Vechiul Legământ, accentul cădea pe “Veniți și auziți”. Profetul Vechiului Legământ invita israeliții să vină și să *audă* ceea ce Dumnezeu îi spunea lui, dar în Noul Legământ, accentul este pus pe o manifestare vizibilă a vieții lui Hristos printr-un trup local de credincioși, nu doar pe mesajul vorbit. Isus a spus că toți oamenii vor cunoaște că suntem ucenicii Lui, atunci când vor *vedea* dragostea pe care o avem unii față de alții, nu când ne vor *auzi* predicând (Ioan 13:35).

Astfel, Dumnezeu a construit ceva în interiorul nostru ca biserică, în primii șapte ani (1975-1982). A făcut o lucrare adâncă în mulți dintre noi și ne-a făcut să înțelegem calea crucii, învățând astfel să ne iubim unii pe alții. El a deschis ușă după ușă pentru noi, ca să ajungem în alte părți ale Indiei – și în cele din urmă, în lumea întreagă. Calea lui Dumnezeu este întotdeauna cea mai bună cale.

În anul 1980, am fost invitat să vorbesc 3 zile la adunarea anuală a celei mai largi denominațiuni pentecostale din India. La adunarea aceea au participat aproximativ 12.000 de oameni. Le-am spus că povara pe care Dumnezeu a pus-o pe inima mea este să vorbesc nu doar enoriașilor, ci și păstorilor, liderilor (dintre care mulți stăteau pe scenă). Am vorbit două zile despre cum să fii credincios în privința banilor în lucrarea creștină. A treia zi, dimineața, păstorii mai vârstnici mi-au trimis un mesaj prin care mi-au spus că nu vor să mai predic. Mulți dintre ei au fost jigniți de felul meu simplu de a vorbi. Am acceptat cu bucurie decizia lor, întrucât am simțit că Domnul a spus tot ceea ce a vrut să spună în acele două zile – și nu a mai fost nimic de zis.

După ce adunarea s-a terminat, a trebuit să plec în alt loc, în Kerala. Organizatorii întâlnirii ar fi putut fără nicio problemă să mă ducă acolo în una dintre mașinile lor – dar nu au făcut-o. Așa că mi-am luat bagajul și am mers în autogară, să găsesc un autobuz care să mă ducă acolo. Nu eram familiar cu traseele autobuzelor din acea zonă și m-am urcat în autobuzul greșit. Mi-am dat seama de greșeala mea abia după ce am parcurs o distanță destul de lungă. Am coborât din autobuz și m-am urcat în altul, dar Domnul planificase toate acestea cu un scop anume. Al doilea autobuz era plin de pasageri și a trebuit să stau în picioare. Chiar în fața mea stătea un frate tânăr care se întorcea de la aceeași adunare. Am vorbit cu el timp de zece minute, după care a trebuit să coboare. Totuși, întâlnirea aceea a fost începutul unei relații care a rezistat până în ziua de azi. Mai târziu mi-a spus cum căutase cu disperare o viață victorioasă în perioada aceea și era sigur că Dumnezeu a fost Cel care m-a trimis pe mine în calea lui.

Dumnezeu l-a folosit pe acest frate mai târziu pentru a ajuta la stabilirea unei biserici în Kottayam – și

de acolo în mai multe părți din Kerala. Am văzut că Dumnezeu m-a trimis în acel loc în primul rând să-l întâlnesc pe acest frate, nu ca să vorbesc celor 12.000 de oameni. Ce bine că organizatorii adunării **nu** m-au dus *cu mașina în ziua* aceea! Ce bine că m-am urcat în autobuzul *greșit!* Dacă lucrurile nu se întâmplau astfel, probabil nu l-aș fi întâlnit pe acest frate drag niciodată; și ce bine că atunci când l-am întâlnit, nu eram într-o dispoziție proastă din cauza insultelor și a neplăcerilor întâmpinate, ci într-un duh de mulțumire pentru suveranitatea lui Dumnezeu. El plănuiește perfect toate lucrurile ca noi să putem să Îi aducem mulțumire – *pentru toate lucrurile în orice vreme.*

La începutul anului 1983, acest frate m-a invitat la niște întâlniri speciale într-o biserică mică, de vreo 50 de persoane, în care era și el membru în Kottayam. De asemenea, mai primisem o invitație de a fi vorbitorul principal la o adunare anuală a altui mare cult pentecostal, la care luau parte foarte mulți oameni – în *același timp.* M-am rugat în privința acestor două invitații și am simțit că Dumnezeu mă călăuzea să refuz invitația adunării mai mari și să merg la biserica mai mică. Această decizie a avut consecințe pe termen lung. O mână de oameni din această biserică mică au fost cuprinși de adevărurile Noului Legământ și au decis să iasă din denomiția lor și să se adune separat. Acesta a fost începutul lucrării noastre în Kerala. Și astăzi, ca și în vremea lui Isus, Domnul caută, nu mulțimi mari, ci ucenici dăruți pe deplin.

În același an (începutul anului 1983), Dumnezeu a deschis și ușile către Tamilnadu. În luna mai, 1982, am fost invitat să vorbesc la o adunare denominațională în Madras. Un pastor care m-a ascultat la această întâlnire, m-a invitat să vorbesc la niște întâlniri în Madurai. Au participat la acele întâlniri câțiva tineri născuți din nou

(care erau membrii unei denominațiuni mari din Tuticorin) și au fost atinși de ceea ce au auzit, chiar dacă ei nu au avut bani sau influență pentru a organiza o întâlnire pentru mine în orașul lor. Totuși, în înțelepciunea lui Dumnezeu, cineva care lucra într-o altă organizație a aranjat o serie de întâlniri publice pentru mine în Tuticorin. Câțiva pastori din oraș au fost prezenți chiar de la prima întâlnire, dar la sfârșitul acesteia, toți au fost ofenșați de mesajul meu și nu s-au mai întors. Chiar și organizatorul acelor întâlniri a fost ofensat și a dispărut!

Deci, acești tineri (care m-au ascultat în Madurai) au preluat întâlnirile și au condus închinarea – iar eu am vorbit. Am fost impresionat de râvna lor și m-am întâlnit mai apoi cu ei în particular. Am petrecut multe ore vorbind, până noaptea târziu – trecut de miezul nopții. Atunci am realizat că toate evenimentele precedente au fost plănuite de Dumnezeu, doar pentru a întâlni acest grup de tineri. Mai târziu, în iunie 1983, acești tineri au decis să își părăsească denominațiunea și să se întâlnească împreună ca biserică separată. M-au invitat să îi îndrum, așa că am avut prima conferință a bisericii în Tuticorin, în 1983. Ce bine că organizatorul întâlnirilor din Tuticorin s-a simțit ofensat și m-a lăsat cu acești tineri deosebiți. Căile lui Dumnezeu sunt într-adevar minunate.

După câteva săptămâni, am avut niște întâlniri speciale în Thanjavur, unde am întâlnit alți câțiva frați care erau copleșiți de mesajul victoriei asupra păcatului. Aceste întâlniri au deschis multe uși în Tamilnadu și, foarte curând, au fost plantate noi biserici locale în tot statul.

Nu am făcut nimic din toate acestea prin propria noastră înțelepciune sau după planurile noastre. Dumnezeu a planificat și a executat lucrarea Sa în

propriul Său mod suveran. Noi doar am urmat “stâlpul de nor” după cum ne-a călăuzit Dumnezeu, dintr-un loc în altul!

Slăvit să fie Domnul!

Capitolul 35

Eliberarea oamenilor apăsați de Diavolul

“...cum Dumnezeu a uns cu Duhul Sfânt și cu putere pe Isus din Nazaret, care umbla din loc în loc, făcea bine și vindeca pe toți cei ce erau apăsați de diavolul; căci Dumnezeu era cu El.”
(Faptele Apostolilor 10:38)

Exemplul lui Isus menționat aici, indică faptul că cei ce vor fi unși cu Duhul Sfânt vor primi puterea lui Dumnezeu (vezi Fapte 1:8) și prezența lui Dumnezeu va fi cu ei. Prin urmare, aceștia umbla *din loc în loc făcând binele și vindecă pe toți cei apăsați de diavolul.*

Eliberarea oamenilor de sub stăpânirea lui Satan este una dintre principalele lucrări pe care le avem ca slujitori ai Noului Legământ. Cei ce trăiau sub Vechiul Legământ nu puteau face aceste lucruri deoarece Satan nu fusese înfrânt în acele timpuri.

Acum însă, fiindcă Satan a fost înfrânt la cruce, el nu mai are putere asupra niciunui copil al lui Dumnezeu care umblă în lumină. Acesta a fost unul dintre marile adevăruri pe care Dumnezeu mi le-a descoperit și El dorește ca eu să le vestesc credincioșilor de pretutindeni. De asemenea, El mi-a dat și câteva experiențe pentru a demonstra aceste lucruri.

În apropierea casei noastre era o casă, unde locuia un bărbat în vârstă, bolnav. Pentru a-l vindeca, au adus

un medic-vrăjitor care a petrecut câteva săptămâni, preparând o poțiune într-o oală, în mod public, la ei în garaj. Într-o dimineață, am găsit un vas mic conținând ceva, situat în curtea noastră. Auzisem că medicii vrăjitori încearcă să transfere boala dintr-o casă în alta în felul acesta, prin urmare mulți oameni se temeau chiar să atingă un astfel de vas, temându-se că un rău va veni peste ei. Dar pentru noi, aceasta a fost o mare oportunitate de a-i învăța pe copiii noștri neputința lui Satan împotriva copiilor lui Dumnezeu. Așadar, am ridicat vasul și l-am aruncat departe, învățând pe copiii noștri ca niciodată să nu se teamă de Satan pentru că el nu se poate atinge de noi, dacă umblăm în lumină. Niciun rău nu a venit peste noi, dar bătrânul din acea casă a murit. Însă i-am dat Evanghelia înainte de a muri. Orice armă făurită împotriva noastră va fi fără putere (Isaia 54:17).

Oamenii posedați de demoni obișnuiau să fie aduși uneori în casa noastră pentru eliberare. Unii creștini ne-au avertizat că nu ar trebui scoatem demoni în casă, deoarece aveam copii mici în familie, dar noi nu am avut nicio teamă pentru că Satan este un dușman învins. Chemarea noastră a fost de a face ceea ce a făcut Isus – eliberarea oamenilor de pretutindeni de asupra lui Satan. Dumnezeu însuși ne va proteja copiii. Așadar, am continuat să scoatem demoni la noi acasă. Și nici noi, nici copiii noștri nu am avut probleme niciodată. Acesta a crescut doar credința lor în puterea lui Dumnezeu.

Odată, la sfârșitul unei conferințe, cineva a adus o tânără la mine pentru rugăciune. În timp ce vorbeam cu ea, cerându-i să-și predeada viața Domnului, ea s-a întors spre mine brusc, și-a schimbat vocea și a spus: "Am fost aici atâta vreme și tu încerci să mă scoți?" Am fost surprins pentru un moment de aceste cuvinte. Dar am știut că fusese posedată de un demon. M-am rugat în

limbi (încet, în șoaptă) pentru a-mi consolida credința în puterea Domnului și apoi am poruncit demonului să plece, în Numele lui Isus. Deoarece mă grăbeam să prind un autobuz, am cerut prezbiterilor bisericii locale să verifice dacă demonul a lăsat-o cu adevărat. Am întâlnit fata ulterior și am constatat că ea a fost complet eliberată.

Am avut două ocazii în care oameni sub stăpânire demonică au intrat direct în clădirea bisericii noastre din Bangalore, în timpul unei întâlniri. Odată, chiar la începutul sesiunii de după-amiază a unei conferințe, un om a venit târându-se pe unul din culoare, ca un șarpe, către partea din față a sălii. Tocmai începusem un studiu biblic și nu doream ca Diavolul să îmi perturbe studiul cu alte probleme secundare. Așa că am poruncit demonului în Numele lui Isus, să se culce chiar acolo unde era. Omul a adormit imediat la fața locului. De îndată ce studiul biblic s-a încheiat și am spus Amin-ul final, omul s-a trezit imediat, apoi l-am sfătuit.

Cu altă ocazie, cineva a venit în holul bisericii noastre, chiar la sfarsitul întâlnirii de duminică, dorind să mă cunoască. I-am spus să îl cheme pe Isus în viața lui și să mărturisească că Isus Hristos este Domnul. El a strigat în prezența întregii biserici, "Isus Hristos nu este Domnul". Din moment ce era un creștin nominal, am realizat că acest lucru nu a fost el cel ce vorbea ci un demon. Am poruncit demonului să iasă, în Numele lui Isus. El a luat deodată o poziție de karate și apoi a alunecat jos pe podea ca un șarpe. Aceasta a fost ziua în care am descoperit că erau duhuri demonice în spatele artelor marțiale, cum ar fi karate. Atunci l-am luat și i-am cerut să mărturisească că Isus Hristos este Domnul. El a făcut acest lucru imediat, și ne-a spus că migrena pe care o avuse până atunci a dispărut. Aceste două evenimente au întărit credința multora în biserica noastră.

Într-o întâlnire publică într-o parte a Indiei, cu mulți ani în urmă, unde 30.000 de oameni au fost prezenți, cum vorbeam de la platformă, un om din public s-a ridicat deodată și a început să danseze în fața platformei. I-am cerut să se așeze - mai mult decât o singură dată, dar el a continuat să danseze, distrăgând atenția oamenilor. Atunci am realizat că era un drac. I-am poruncit în Numele lui Isus să se așeze - și el a șezut jos imediat. Există o putere extraordinară în Numele lui Isus. Demonii se cutremură la auzul acestui Nume și ei trebuie să se supună imediat.

În Statele Unite ale Americii, o tânără a fost odată adusă la mine pentru consiliere la sfârșitul unei reuniuni. Am fost surprins să o văd îmbrăcată în haine foarte murdare, deoarece nu acesta era modul în care se îmbrăcau tinerele americane. I-am împărtășit Evanghelia și am rugat-o să repete după mine rugăciunea păcătosului, pentru a-L primi pe Hristos ca Mântuitor personal. Când am ajuns la Numele lui Isus în rugăciune, ea a devenit tăcută, spunând că nu poate rosti acest Nume. Doar atunci am înțeles că avea un demon. Am poruncit duhului să o lase și ea a fost eliberată imediat. Apoi am poruncit fetei în Numele lui Isus să cheme Numele lui Isus. Ea a făcut acest lucru imediat și a fost mântuită. Transformarea aspectului ei a fost atât de uimitoare, încât a fost foarte greu de recunoscut, atunci când a venit la întâlnire în dimineața următoare elegant îmbrăcată! Această dragă tânără nu avea nevoie de consiliere psihiatrică ci de eliberare!

Am spus toate acestea, nu pentru a vorbi despre ceea ce am făcut eu, ci pentru ca astfel credincioșii de pretutindeni să poată recunoaște faptul că Hristos a învins pe Satan pe cruce. Această lucrare de eliberare este practică nu numai de mine, ci și de alții în bisericile noastre. Orice copil al lui Dumnezeu, care umblă în

lumină și cunoaște autoritatea existentă în Numele lui Isus poate scoate draci.

Cu toate acestea, tragedia a fost că mulți dintre cei care au fost eliberați de draci și-au păstrat casa (inima) goală și, astfel, au fost expuși la atacuri demonice mai severe mai târziu - exact așa cum Isus ne-a avertizat în Matei 12:43-45.

Totuși, unii dintre cei eliberați au ajuns să caute pe Dumnezeu cu sinceritate, și au fost umpluți cu Duhul Sfânt, devenind ucenici ai lui Isus. Unii sunt acum presbiteri în bisericile noastre.

Lăudat să fie Domnul!

CAPITOLUL 36

Binecuvântări călătore

De aproape 41 de ani (2007) lucrez pentru Domnul full-time și călătoresc în mod constant. Împreună cu soția mea Annie, am călătorit sute de mii de mile, peste tot în lume – cu bicicleta, căruța, mopedul, autobuzul, scuterul, ricișă cu motor (mașina cu trei roți), mașina, vaporul și cu avionul. Am fost uimit de bunătatea lui Dumnezeu și de felul în care ne-a protejat în toți acești ani.

Prin harul lui Dumnezeu, din câte îmi amintesc, în toți acești 41 de ani, nu am pierdut nicio serie de întâlniri (la care am spus că voi merge) – chiar dacă aș fi fost bolnav, sau aș fi pierdut un autobuz, tren sau zbor, sau din oricare alt motiv. Acest lucru este în totalitate rezultatul credincioșiei lui Dumnezeu.

Acum am vârsta de 68 de ani și Dumnezeu m-a păstrat într-o condiție extrem de bună în toți acești ani. El ne "echipează" trupul încă din pântecel mamei

noastre, cu abilitățile necesare pentru lucrarea pe care El ne-a pregătit-o. Două calități foarte importante, pentru cei care călătoresc mult sunt: abilitatea de a dormi oriunde și de a mânca orice - și Dumnezeu mi-a echipat corpul cu ambele, atunci când m-am născut. Astfel, pot să dorm oriunde chiar și în ziua de azi – atâta pe pat, cât și pe podea, în mașină, în autobuz, în tren sau în avion. De asemenea mi-a înzestrat trupul, astfel încât pot să mănânc orice tip de mâncare – vestică, estică sau nimic (pentru câteva zile!). Astfel, mi-a fost mult mai ușor să călătoresc în orice parte a lumii. Nu vreau să mă fălesc cu asta, pentru că este în totalitate Mâna Domnului și felul în care mi-a creat trupul. Eu doar îl slăvesc pe Dumnezeu pentru bunătatea Lui. Cel mai grav lucru pe care l-am experimentat în trupul meu a fost pierderea temporară a vocii, de două-trei ori, datorită faptului că am vorbit mult.

În ultimii 25 de ani, am mers în fiecare an în Tuticorin, pentru conferințele din bisericile noastre Tamilnadu, din sudul Indiei. Mult timp nu au existat servicii feroviare care să ducă la Tuticorin și trebuia să călătoresc peste noapte cu autobuzul, timp de 16 ore ca să ajung acolo. Drumurile aveau nenumărate gropi – ceea ce ne garanta că vom sta treji majoritatea timpului! Când ajungeam la Tuticorin, prima sesiune a conferinței era deja în desfășurare – iar eu trebuia să merg direct la întâlnire, să predic Cuvântul lui Dumnezeu. Urma să vorbesc într-o serie de 9-10 sesiuni, a câte o oră fiecare, pe durata următoarelor trei zile, după care, la sfârșitul ultimei întâlniri, ne îndreptam imediat către autobuz, pentru călătoria de 16 ore înapoi spre casă. Totuși, prin harul lui Dumnezeu, nu m-am îmbolnăvit și nu mi-am pierdut vocea niciodată, la niciuna din aceste conferințe, timp de 25 de ani.

Călătorind prin India, rămâi cu niște experiențe de neuitat! Am fost buzunărit de două ori – o dată când

călătoream într-un autobuz aglomerat în Madras și a doua oară când eram într-un tren plin, în Bombay. Mi-au fost furăți banii, dar nu și bucuria. Eu m-am asigurat că bucuria mea este întotdeauna în inimă, nu în portofel! și m-am rugat pentru acei hoți de buzunare. Sunt sigur că aveau nevoie să se roage cineva pentru ei, poate din acest motiv Dumnezeu a permis să mă buzunărească chiar pe mine! Dumnezeu a permis să se întâmple acest lucru, ca să mă elibereze încă puțin de dragostea de bani. El a trebuit să mă elibereze de atitudinea mea, aceea de a-mi calcula tot timpul banii – astfel încât să nu jelesc după fiecare rupie pierdută sau să mă bucur de fiecare rupie câștigată! El voia să îmi găsească bucuria doar în El - și numai în El – o bucurie care nu poate fi mărită de niciun câștig material sau diminuată de vreo pierdere materială.

La începutul lucrării, eram nevoit să călătoresc cu trenul mult timp, în compartimente aglomerate și neîncăpătoare. De cele mai multe ori, băncile erau ocupate și trebuia să stau pe podea sau în picioare pe tot parcursul drumului. Chiar de la stația inițială, compartimentul era plin cu oameni și bagaje; la fiecare stație lucrurile deveneau din ce în ce mai greu de suportat, din moment ce intrau tot mai mulți oameni și tot mai multe bagaje - și presiunea fizică creștea odată cu ispita de a mă plânge de pasagerii care nu conțineau să intre. Atunci am primit o revelație: „Dacă aș putea să mă prefac într-o furnică aici, nu aș avea niciun fel de presiune asupra mea. Mă simt presat doar pentru că sunt așa mare. Unei furnici i s-ar părea locul acesta mai mult decât încăpător. Există o lecție spirituală aici: Dacă sunt mereu mic în ochii mei, voi fi liber de orice presiune, tensiune și nemulțumire față de alții. Atunci voi putea să mă odihnesc în Dumnezeu!” Am văzut că pot învăța ceva din orice situație.

Odată am călătorit într-un astfel de compartiment, unde toate locurile erau ocupate, dar am observat că un om stătea picior peste picior pe una dintre bănci, ocupând locul a două persoane. Urma să călătoresc toată noaptea în tren așa că l-am rugat să stea normal ca să am și eu loc. Nu a vrut. Ceilalți oameni de pe bancă mi-au înțeles situația, și erau gata să îmi facă loc, dar acest bărbat nu s-a mișcat nici un centimetru. M-am rugat ca Domnul să îi umple vezica, astfel încât să fie nevoit să meargă la toaletă. În următoarele cinci minute s-a ridicat și a plecat la toaletă! Oamenii de pe bancă s-au mutat repede și au ocupat spațiul extra făcându-mi și mie loc să stau jos.

În majoritatea trenurilor de noapte din India, trebuia să îți rezervi locul cu multe zile înainte (de obicei 60 de zile) pentru a prinde o cabină cu pat. Odată am fost invitat într-un anumit loc în sudul Indiei pentru niște întâlniri, ceea ce însemna că aveam nevoie de o cabină cu pat. L-am rugat pe fratele care m-a invitat (cu 60 de zile înainte), să îmi rezerve un pat într-un compartiment din tren, pentru întoarcerea mea în Bangalore. Acest frate a realizat că uitase să facă acest lucru doar când ajunsese la locul de întâlnire. Și-a cerut scuze pentru neglijență și a trimis imediat pe cineva la gară, să rezerve o astfel de cabină pentru mine, dar nu a putut face rost decât de un loc la al doilea nivel de compartimente, deoarece toate celelate cabine de dormit erau luate. După ce s-au sfârșit întâlnirile, m-am urcat în tren. Nu m-am plâns, ci l-am slăvit pe Domnul pentru că mi-a dat acel loc. Lângă mine stătea o călugăriță romano-catolică bătrână și m-a rugat să-i fac o favoare. Ea avea un pat rezervat în acel compartiment, dar era prea bătrână să urce în el, așa că mi-a spus să mă urc eu în pat, astfel încât să se poată întinde puțin și pe locul meu. I-am spus că o ajut cu plăcere! Așa am primit loc de dormit pentru călătoria

înapoi spre Bangalore - și nici măcar nu a trebuit să plătesc.

Aceste incidente nu au fost evenimente cutremurătoare, dar mi-au arătat că Tatălui meu iubitor din Cer, îi pasă chiar și de cele mai mici conforturi din viața mea atunci când călătoresc în lucrarea Lui.

Dumnezeu e bun – în orice vreme. „*Dar El știe ce cale am urmat...*” (Iov 23:10).

Capitolul 37

Plantarea bisericilor în alte țări

Isus a spus apostolilor Săi că atunci când vor fi botezați cu Duhul Sfânt, vor primi o putere și Îi vor “*fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria și până la marginile pământului.*” (Fapte 1:8). Dumnezeu lucrează încet și constant – din aproape în aproape. Am descoperit acest adevăr și în slujirea mea.

Niciodată nu am plănuit să începem o biserică nouă în Bangalore. A fost în totalitate Mâna lui Dumnezeu. Apoi, niciodată nu ne-am gândit că Domnul ar ajunge prin noi și în alte părți ale Indiei. Am fost încântați să vedem că alte biserici erau fondate în diferite părți ale Indiei. Atunci credeam că India este singura noastră chemare. Dar Dumnezeu avea alte planuri pentru noi.

Timp de mulți ani, una dintre rugăciunile mele a fost aceasta: “Doamne, dacă este cineva care caută o viață duhovnicească în aceste părți, condu-l la noi sau du-ne pe noi la el, dacă nu vei face niciuna dintre aceste lucruri, atunci spune-ne ce este în neregulă cu noi.” Rugându-ne astfel, Dumnezeu ne-a arătat multe lucruri care trebuiau

îndreptate în biserica noastră. Unul dintre lucrurile esențiale pe care El ni le-a descoperit a fost că trebuie să scăpăm de duhul legalist și neprinetenos pe care îl aveam. Pe măsură ce ne curățeam de aceste lucruri, Dumnezeu a început să trimită la noi oameni înfometaji – prima dată din Bangalore, apoi din alte părți ale Indiei și în cele din urmă oameni din diferite părți ale lumii fără ca noi să mergem în căutarea acestora. Dumnezeu îi trimitea la noi.

Aici sunt cinci exemple de plantare a bisericilor în anumite țări. (Nu am menționat numele persoanelor sau a țărilor pentru a păstra anonimatul.)

Țara 1: Un frate tânăr care locuia în această țară (originar din India) a venit în India cu scopul de a-ș vizita rudele. Fiind în Madras, un vecin îi oferise o copie după un ziar lunar pe care îl publicam și care conținea un articol de-al meu. Provocat de ceea ce citise, a decis să se întâlnească cu mine când va veni în Bangalore. Nu eram în oraș când a venit acasă, dar s-a întâlnit cu Annie. A luat câteva din cărțile noastre și s-a întors în țara unde locuia. Prins de ceea ce a citit, a venit înapoi în India anul următor și a petrecut șase săptămâni în Bangalore având părtășie cu biserica noastră. După ce s-a întors în țara lui, a căutat oameni interesați de o viață de biruință și a găsit unul sau doi. Câțiva ani mai târziu m-a întrebat dacă aș merge în țara lui doar să mă întâlnesc cu ei trei. Am fost de acord, am mers și am împărtășit Cuvântul lui Dumnezeu cu ei. Din acel început slab, a luat naștere o biserică care acum este o manifestare a Trupului lui Hristos în acel oraș. I-am vizitat de nenumărate ori în ultimii 20 de ani și am avut confeințe pentru biserică, precum și întâlniri publice. Domnul a adăugat unii frați și surori minunate în această biserică și a îndepărtat, de asemenea, pe unii care nu erau chemați să fie cu noi. Fratele care ne-a contactat inițial este acum prezbiterul

care conduce această biserică. Ca urmare a vizitei în această biserică, Dumnezeu mi-a dat deschis uși către alte orașe din această țară și lucrul acesta a făcut ca mulți oameni să fie cuprinși de adevărul Scripturii și în aceste orașe.

Țara 2: La începutul anilor 70, vorbind la o conferință în această țară, am vizitat o biserică mare și aici am cunoscut un frate. El m-a invitat să îl vizitez oricând voi fi în trecere. Zece ani mai târziu, am simțit deodată o povară pentru a-l vizita, dar neștiind de ce. Nu aveam bani pentru biletul de avion așa că mi-am vândut motoreta (cu două roți), am cumpărat un bilet de avion și am călătorit în această țară. Am ajuns într-o sâmbătă și acest frate mi-a pus la dispoziție camera de oaspeți a bisericii lor să stau acolo. Duminică, vorbitorul care trebuia să vorbească la serviciul de dimineața a acelei biserici nu a ajuns (pentru că zborul său a fost amânat). Prezbiterii auziseră că eram în oraș și m-au rugat să vorbesc. Dumnezeu îmi dăduse cuvânt pentru ei și am avut oportunitatea de a predica. Întâlnirea a fost atât de binecuvântată încât prezbiterii m-au întrebat dacă aș vorbi din nou. Am fost de acord, așa că ei au organizat întâlniri speciale în următoarele trei seri. După fiecare întâlnire, petreceam multe ore vorbind cu numeroși frați tineri. Sesiunile de discuții se încheiau la 2 dimineața pentru cei ce erau flămânzi după cunoașterea adevărului. Șase luni mai târziu, acești tineri și-au lăsat bisericile și au început să facă ei întâlniri. M-au invitat la prima lor conferință în biserică. Ulterior i-am vizitat în fiecare an, pentru o serie de conferințe. În timp, la fel ca în orice loc, unii frați au părăsit biserica și noi frați au venit să le ia locul. Acesta a fost modul lui Dumnezeu de a lucra pretutindeni.

Țara 3: Un frate tânăr, indian (care inițial lucra într-o țară străină) audiase unele dintre casetele mele cu

privire la vinul nou (Matei 5, 6 și 7) în burdufuri noi (biserica Noului-Legământ). S-a pocăit, a fost botezat și a decis să fie un apostol. Când a venit în vacanță în India, un pastor Indian i-a spus că eu predic doctrine false și l-a avertizat să evite contactul cu mine. Dorind să descopere singur adevărul, acest frate a venit în Bangalore și a petrecut câteva ore cu mine descoperind că acuzațiile care mi-au fost aduse erau false, bazate pe ignoranță și gelozie. Mai târziu, m-a ascultat vorbind la o întâlnire publică și a realizat importanța vieții de familie a unui discipol. Întrucât nu putea să își ducă familia în țara unde lucra, a demisionat și s-a întors în India, pentru a putea să acorde prioritate familiei. Dumnezeu l-a binecuvântat și i-a dat o slujbă mai bună într-o țară unde își putea duce și familia cu el. A fost credincios adevărului și alte două familii i s-au alăturat. (La prima conferință pe care am avut-o, am avut 3 zile de întâlniri cu doar 3 familii.) Puțin mai târziu, celelalte două familii s-au ofensat și au plecat, dar Dumnezeu a adus familii noi. De atunci, i-am vizitat de mai multe ori și Domnul a adăugat multe altele. Biserica de aici a fost folosită de Dumnezeu mulți ani pentru a răspândi Cuvântul Său, prin casete și CD-uri la mii de oameni din întreaga lume.

Țara 4: Alături de fratele de mai sus, mai era un frate care lucra în acea țară și care ascultase și el aceleași două casete (menționate mai sus). Pătruns de adevăr, a părăsit grupul în care era și a decis să construiască o biserică nou-testamentală. Am avut ocazia să vizitez acea țară și am avut câteva conferințe acolo pentru biserica locală. Ca și în alte părți, și aici Dumnezeu a adăugat unii oameni și i-a îndepărtat pe alții în decursul anilor. Dar biserica înaintează.

Țara 5: Am mers în această țară doar cu scopul de a întâlni doi tineri din India care lucrau acolo. Plănuisem să stau doar o zi sau două. Nu aveam nicio întâlnire

plănuită pentru că nu cunoșteam pe altcineva în acel loc. Plecarea mea a fost întârziată 4 sau 5 zile pentru că nu puteam obține viza de călătorie, mai departe, spre o altă țară . Toate birourile de imigrare au fost închise pentru 4 zile de sărbători. Prin urmare, am decis să am întâlniri acolo, în fiecare zi, dimineața, la amiază și seara. A fost o conferință neplănuită,... neplănuită de oameni, dar plănuită de Dumnezeu. Dumnezeu ne-a condus în acele zile spre un frate care era în căutarea unei vieți duhovnicești. Acum, există o biserică înfloritoare acolo, sub conducerea sa. *“Domnul întărește pașii omului (la fel și opririle), când Îi place calea lui”* Psalmi 37:23. Lăudat să fie Domnul!

Domnul este suveran în modul în care El ne conduce în lucrarea Sa. Toată puterea i-a fost dată în Cer și pe pământ și, de aceea ne-a spus să mergem în orice loc și să facem ucenici – si El a promis că va fi cu noi oriunde vom merge. (Matei 28:18-20). În ultimii 32 de ani, am descoperit că Domnul m-a condus cu credințioșie oriunde m-am dus ca apostol. Cel mai minunat lucru dintre toate este că El a ridicat prezbiteri duhovnicești, ca să conducă bisericile Sale din toate țările.

Lăudat să fie Domnul!

Capitolul 38

Independența de vest

Acum 40 de ani (1967), în Madras, la o evanghelizare în aer liber, am avut o întâlnire cu un domn hindus, pe care nu am uitat-o niciodată. Când i-am oferit o carte scrisă de un autor creștin american, el m-a întrebat imediat dacă sunt un agent american plătit. Am

fost șocat. Nu eram agentul nici unei țări, predicator sau organizații – nici din Vest, nici indiană. Omul acela nu știa că eu am renunțat la o slubă bine plătită ca să Îi pot sluji Domnului Isus, sau faptul că nu predicam cu scopul de a face bani! Am realizat că dădeam o impresie greșită oamenilor mei, atunci când promovam cărți creștine scrise în Vest. La urma urmei, impresia pe care o dăm oamenilor este mesajul nostru. Acest incident m-a provocat într-un mod considerabil și mi-a deschis devreme ochii în lucrare, ca să știu cum să-L slujesc pe Domnul în India.

Majoritatea indienilor sunt de părere că creștinismul este o religie vestică și că lucrătorii creștini în India sunt agenți plătiți de organizații americane, care predică doar pentru a trimite înapoi un raport și a primi mai mulți dolari (sau euro), ca să poată trăi în lux. Am simțit că trebuie să fac tot ce îmi stă în putință pentru a îndepărta această impresie falsă din mintea concetățenilor mei - și ca mărturia să aibă efect. Sadhu Sundar Singh a spus cândva: „Trebuie să dăm oamenilor noștri din India Apa Vieții, într-un vas indian.”

De 50 de ani, am avut ocazia să călătoresc peste tot în India și să văd lucrările multor organizații și biserici creștine (de mai multe confesiuni). Am observat următoarele (dar să știți că nu judec pe nimeni, ci este doar părerea mea personală):

1. Mai mult de 95% din creștinii care lucrează full-time (dintre care îi cunosc), nu au avut niciodată o slujbă seculară. De fapt, cei mai mulți dintre ei nu ar fi în stare să-și găsească o slujbă decentă, bine-plătită, în lume, chiar dacă ar încerca. Totuși, mulți câștigă de 10 ori mai mult decât colegii lor din lume. Acești "lucrători-creștini" au parte de case gratuite, mașini și alte lucruri (primite din partea bogaților sponsori din Vest) – pe care, în India, doar oamenii bogați și le permit.

Astfel, creștinismul a ajuns să fie un mijloc de a face profit pentru ei, nu o cale de sacrificiu – cum a fost pentru Isus și pentru apostoli. Evanghelia arată că Isus nu a chemat la apostolie nici măcar un șomer, ci i-a chemat doar pe aceia care aveau slujbe - iar ei au fost nevoiți să sacrifice totul, înainte să-L urmeze pe El. Astfel de oameni cheamă El și astăzi.

2. Majoritatea creștinilor care lucrează în India nu pot supraviețui fără ajutorul venit din Vest, acest lucru dând naștere așa numitelor "scrisori de rugăciune" ("scrisori cerșetoare") și repoartelor exagerate cu privire la convertiri, care sunt trimise în mod constant de către organizațiile creștine din India spre partea de vest. În zilele noastre, mulți creștini vicleni au început să ceară sponsorilor vestici mari sume de bani, să poată investi în clădiri și proprietăți în India, astfel încât să poată să se descurce singuri în viitor – ca și ispravnicul viclean din Luca 16:1-8. Orice necredincios putea vedea că nu este ceva în regulă cu sponsorizarea creștinismului indian de către americani. Mai ales acum, când se predică atât de des evanghelia prosperității și pastorii americani cerșesc fără rușine bani la televizor, (90% din predicatorii din televiziunea creștină din India sunt americani), necredincioșii din India sunt convingeți, nu doar de faptul că creștinismul este o religie americană, ci și că este o afacere foarte profitabilă.

3. Teologia creștină din India o imită pe cea vestică orbește – în fiecare biserică și școală biblică pe care am văzut-o. Majoritatea predicatorilor creștini indieni nu au nicio revelație proprie, ci doar repetă ce au citit în cărțile din Vest. E ca și cum Dumnezeu ar vorbi doar americanilor, nu și indienilor! Predicatorii indieni îi imită pe cei din Vest chiar și în manifestările de la amvon! Vechea mentalitatea a sclavilor (care provine de la vechea conducere britanică) îi face să îi urmeze pe cei din Vest

chiar și în ceea ce privește muzica, anumite obiceiuri de predicare (cum ar fi împingerea oamenilor jos pe platformă și repetarea unui anumit slogan de către toată audiența, etc.). Sloganurile erau foarte populare printre creștinii din partea de vest, și intraseră și în vocabularul clonelor lor din India!

Toți acești factori ne-au compromis mărturia noastră ca și creștini indieni, în India. Banii indieni nu sunt mai sfinți decât banii din Vest, așa că oricine, (fie din Vest sau din India), poate susține lucrarea lui Dumnezeu din India. Totuși simțeam că dependența de Vest va face o impresie proastă despre creștinism oamenilor mei, așa că am început să plantez biserici în India de peste 30 de ani și am decis că, cu ajutorul lui Dumnezeu, vom păși pe o altă cale: nu vom depinde de Vest sau de vreun om – nici pentru nevoile noastre pământești, dar nici pentru teologie.

Atunci când am părăsit marina, am luat o hotărâre să mă disciplinez, în așa fel încât să nu am un venit mai mare decât aș fi avut dacă aș fi continuat să lucrez în marină. Am mai decis să trăiesc întotdeauna la un standard mai scăzut decât cum trăiam în marină – deoarece și Isus a avut un standard mai scăzut de viață decât în Rai și să nu primesc niciodată daruri de la oamenii care aveau un venit mai mic decât al meu, sau a cărui standard de viață era mai scăzut decât al meu – deoarece aceasta era poziția pe care a adoptat-o și Isus.

Prin harul lui Dumnezeu, nu a trebuit să fac cunoscute nevoile mele sau ale lucrării mele niciunui om până acum. Tatăl meu din Cer S-a îngrijit de acele nevoi într-un fel sau altul. El a decis, de asemenea, în suveranitatea Lui, cât ar trebui să primesc - și întotdeauna am fost mulțumit de deciziile Lui. Ca rezultat, nu am fost nevoit să mă împrumut niciodată, nici nu am fost dator, la fel ca Isus. Când predicam în bisericile din Vest, sau în

țările bogate de lângă golfuri, eram prezentat ca „singurul predicator indian care nu a cerut niciodată bani pentru el sau pentru lucrarea lui”. Sunt mulțumit de reputația aceasta – aceasta era și atitudinea lui Isus față de bani.

Am mai decis să pun la îndoială orice doctrină învățată de oameni – chiar și a celor mai mari învățători biblici - și să accept doar ce vedeam și eu clar în Scriptură. Am respins teologia practică de creștinii indieni de pretutindeni care urmărea orbește Vestul. Iată câteva exemple a ceea ce am respins:

1. Învățătura nescripturală că biserica va fi răpită înainte de marele necaz.
2. Definițiile nescripturale ale darurilor Duhului Sfânt proclamate de predicatorii carismatici din Vest.
3. Manifestările nescripturale de la amvon, practicate de pastorii carismatici din Vest, spunând că sunt manifestările Duhului Sfânt.

Eram hotărât să le arăt oamenilor mei că creștinismul vine din Cer, nu din Vest. Eram convins că Domnul dorea ca eu să am o mărturie clară, fără echivoc în această privință înaintea indienilor, dacă doream să fiu un bun martor pentru El în India.

Am decis să fiu un martor viu și o dovadă pentru tovarășii mei indieni că, dacă caut întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, El se va îngriji de toate nevoile mele.

Nu trebuie să avem o explicație pământească pentru evlavia vieții noastre, sau eficacitatea lucrării noastre, sau pentru împlinirea nevoilor noastre pământești. Singura explicație trebuie să fie aceea că Tatăl nostru din Cer ne susține și se îngrijește de fiecare nevoie – nu contactul cu vreun om bogat din Vest. Doar așa, toată gloria va fi dată Domnului prin viața noastră.

Așa să fie pentru fiecare dintre noi. Amin.

Capitolul 39

Viața de acasă

Biblia spune că, dacă un om nu poate să-și cârmuiască bine casa lui, într-un mod care îl glorifică pe Dumnezeu, nu este potrivit pentru a conduce sau a avea vreo slujire în biserică (1 Tim.3:5). Biserica este familia lui Dumnezeu, iar familia noastră este locul unde Dumnezeu ne testează să vadă dacă suntem potriviți pentru slujire în biserica Lui. Trebuie să ne construim mai întâi familia noastră într-un mod duhovnicesc, înainte de a putea construi familia lui Dumnezeu.

De când am început să călătoresc des în slujire, L-am căutat pe Dumnezeu pentru înțelepciune pentru a echilibra slujirea în nevoile din familia mea cu slujirea nevoilor bisericii. Îmi doream des, în acea perioadă, să fi avut un tată spiritual la care să pot merge, pentru sfaturi practice în această privință – dar nu am avut pe nimeni. Și astfel, am făcut multe greșeli – dar am învățat treptat din greșelile mele și așa am dobândit ceva înțelepciune.

De vreme ce venitul meu era mic (din afacerea mea cu corturi), soția mea a fost nevoită să fie o femeie simplă, care era dornică să ducă o viață cumpătată și să lucreze manual acasă. De asemenea, ea a fost nevoită să fie o persoană căreia îi place să fi ospitalieră, pentru că aveam adesea musafiri neașteptați. Cât de mulțumitor sunt că Dumnezeu mi-a dat întocmai acest mod de viață cu Annie. El a pregătit-o pe Annie din tinerețe pentru a fi tipul de soție de care aveam nevoie în slujirea mea. Și ea a făcut ca lucrarea mea să fie mult mai bogată și eficientă. După întâlnirile de duminică, invitam adesea persoane acasă pentru prânz – în special pe cei ce veneau din

părțile mai depărtate din Bangalore. Am aflat mai târziu că de multe ori Annie a sărit peste prânzul de duminică, pentru a-i hrăni pe musafiri!

Mulți frați tineri obișnuiau să stea peste noapte în casa noastră după întâlnirile de seară, deoarece era prea târziu să meargă acasă. Luau cina cu noi și foloseau liber bucătăria pentru a face cafea dimineța înainte de a merge la facultate. Am avut o conferință de patru zile în casa noastră în fiecare an, la început - și apoi casa era plină cu musafiri peste zi.

Odată, am fost departe de casă pentru cinci săptămâni, în slujire. Aveam doar trei băieți atunci - și toți s-au îmbolnăvit în același timp. Annie s-a rugat pentru ei, a avut grijă de ei, niciodată nu m-a împovărat cu acea problemă și nici nu m-a rugat măcar să vin acasă mai devreme ca să o ajut. Când s-a măritat cu mine, Dumnezeu i-a spus: „soțul tău este slujitorul Meu; iar Eu te-am chemat să îl susții, să te îngrijești de el și să îi faci timp pentru lucrarea Mea.” Iar Annie a îndeplinit cu credincioșie această slujbă pentru aproape 40 de ani.

Nu am avut biruință asupra mâniei când m-am căsătorit, dar lucrurile s-au schimbat după câțiva ani, prin harul Domnului. Acum relația noastră de acasă este glorioasă. Glumind unul cu celălalt, în fiecare zi, este o parte majoră din viața noastră împreună. Am crezut pentru multă vreme că umorul între soț și soție este cea mai clară dovadă a unei relații bune între aceștia.

Călătorind frecvent, Annie era cea care a avut marea responsabilitate de a-i aduce pe cei patru fii ai noștri pe căile Domnului. S-a rugat pentru ei și cu ei constant. Din zilele copilăriei lor, ea a fost prietena lor – vorbind cu ei când veneau de la școală despre experiențele lor din timpul zilei. Se și juca împreună cu ei.

Sarcina mea ca tată a fost să îi întrețin și să îi instruiesc în principii spirituale. Îi duceam la școală cu scuterul – până la 12 ani, după care au început să meargă ei cu bicicletele. Dumnezeu ne-a protejat pe toți de accidente severe pe drum de multe ori. Toți suntem în viață astăzi pentru că Domnul Și-a trimis îngerii să ne protejeze pe drumurile periculoase din Bangalore.

Mi-am încurajat băieții în educația lor și în a participa la activitățile extra-curriculare de la școală. Annie și cu mine obișnuiam să îi ajutăm cu temele și învățatul – Annie mult mai mult decât mine.

Era responsabilitatea mea să-mi disciplinez copiii. Am urmat ce e scris în Proverbe (și în Evrei 12), și anume: copiii ar trebui să fie disciplinați. Și asta am făcut, chiar dacă niciodată nu mi-a plăcut să o fac. L-am respectat pe Dumnezeu și am știut că a Sa Cale era cea mai bună pentru fiii mei. După disciplinarea lor, mă rugam adesea cu ei. Știam că mânia e un păcat, așadar am vrut să-mi disciplinez copiii fără mânie. Dar nu am reușit asta mereu. Și astfel, de câte ori îi disciplinam cu mânie, rămâneam singur cu Dumnezeu și mă pocăiam și Îl rugam să mă elibereze de mânie. Trebuie să recunosc că uneori, îi pedepseam și din greșeală, din cauza informațiilor greșite. Dacă îmi amintesc bine, rareori mi-am disciplinat copiii fizic, odată după ce-au împlinit 13 ani și probabil niciodată după 15 ani. După acea vârstă, dacă făceau ceva greșit, mă rugam cu ei și îi ceream lui Dumnezeu să îmi arate unde am eșuat ca tată în creșterea lor. În cele din urmă, trebuie să spun că nu disciplina mea i-a ținut pe Calea Domnului, ci numai Mila Sa.

Dacă fiii mei aveau un eveniment la care luau parte, la școală, Annie și cu mine participam, ca să-i încurajăm. Când au avut examene importante, mă asiguram că eram disponibil să îi ajut. Nu am vrut ca vreunul din ei să spună vreodată “tata a fost prea ocupat

să slujească Domnului, încât nu a avut timp pentru noi.” De asemenea, îmi luam fiii într-o ieșire personală, unul câte unul, odată pe lună, de obicei sâmbăta sau în vacanță. Mergeam să mâncăm ceva simplu undeva și să vorbim. Copiii mei așteptau mereu aceste “întâlniri.” Din păcate, datorită călătoriilor mele frecvente, nu am făcut asta atât cât ar fi trebuit. Unul din cele mai mari regrete pe care le am astăzi este acela că nu am petrecut mai mult timp individual cu fiecare din băieții mei – datorită cerințelor slujirii.

Îmi amintesc bine cum, la aniversarea unuia dintre copii, am promis să îl scot în oraș seara. Era îmbrăcat și dornic de plecare. Dar atunci un frate de la biserica noastră a venit la mine cu o problemă și am petrecut mult timp consiliindu-l. Când am terminat, se făcuse întuneric și era prea târziu să îmi duc băiatul în parc. Fiul meu a fost foarte dezamăgit. Până azi îmi amintesc acel incident cu mare regret. L-aș fi rugat pe acel frate să vină să ne întâlnim în următoarea zi, din moment ce nu era ceva urgent. Dar nu am fost înțelept atunci. Totuși, fiul meu m-a iertat – iar când l-am întrebat despre acest incident mult mai târziu, nici măcar nu și-l amintea. Dumnezeu e atât de bun! Îi sfătuiesc pe tați să petreacă mai mult timp cu copiii lor și să respecte promisiunile făcute lor.

Voiam să câștig inimile băieților mei cu orice preț - ca ei să Îl urmeze pe Domnul din toată inima. Voiam ca ei să fie slujitori ai Domnului, („ca producători de corturi”), după cum Pavel i-a slujit Domnului și după cum și eu am făcut-o. Azi sunt mulțumitor că toți îl iubesc pe Dumnezeu - și ne și respectă și onorează pe Annie și pe mine pentru ce am încercat să facem pentru ei – ca părinți imperfecti.

Toată gloria să fie a lui Dumnezeu!

Capitolul 40

Modul meu de a predica

Dumnezeu, în marea Lui înțelepciune, a hotărât să mântuiască oamenii prin „*nebunia propăvăduirii*” (1 Corinteni 1:21); predicarea este astfel cea mai mare lucrare în care se poate înrola un om. Mă simt foarte onorat că Dumnezeu m-a chemat la această lucrare. Totuși, predicarea este lucrarea cea mai abuzată de către iubitorii de bani și de către înșelători.

Ne este poruncit să căutam darul proorociei (care se regăsește și în darul de a predica atât timp cât încurajează, provoacă și îi zidește pe oameni – 1 Corinteni 14:1,3) așa că am început să caut acest dar de îndată ce am fost botezat în apă. Când Dumnezeu m-a uns cu Duhul Său cel Sfânt, mi-a dăruit și acest dar. La început eram ispitit să impresionez oamenii prin predicile mele, ca să fie mișcați emoțional, dar într-o zi Domnul m-a întrebat: „Vrei să îi ajuți pe oameni sau să-i impresionezi?” Eu am spus că vreau să-i ajut; atunci Domnul mi-a spus: „Atunci nu mai încerca să-i impresionezi!” Nu mi-a fost ușor să biruiesc ispita aceasta de a-i impresiona pe oameni, dar m-am luptat împotriva ei și am biruit-o gradual.

Orice predicator are propriul stil de a predica. Majoritatea predicatorilor indieni îi imită pe predicatorii carismatici americani. Eu am decis că cel mai bun lucru care l-aș putea face ar fi să îmi modelez predica după șablonul predicii lui Isus, așa că am căutat să văd cum predica Isus. Primul lucru pe care l-am descoperit a fost că Isus nu predica doar ceea ce și făcuse deja. Făcea și doar apoi învăța (Fapte 1:1), astfel încât predicile Lui aveau întotdeauna o aplicație practică. Știam că în Biblie scrie „*să folosesc darul proorociei doar după măsura*

credinței mele” (Romani 12:6) - cu alte cuvinte, doar până la nivelul experienței mele spirituale. Am eşuat aici deoarece căzusem pradă ispitei de a impresiona oamenii.

Astfel am ajuns să fiu un om care dă înapoi, timp de câțiva ani, dar Dumnezeu a avut milă de mine și m-a reumplut cu Duhul Sfânt în luna ianuarie, 1975, restaurându-mă! Atunci m-am decis să predic doar ceea ce practicasem și trăisem sau (măcar) ceea ce am căutat cu tot dinadinsul. După aceasta, Dumnezeu m-a trecut prin diferite încercări cu scopul de a mă învăța să am încredere în El în orice situație grea și să cunosc căile Lui. Am crescut astfel în credință și în înțelepciune - și am putut să transmit această credință și înțelepciune altora, prin predica mea.

În al doilea rând, Isus predica întotdeauna prin puterea Duhului Sfânt. Când a mers cu cei doi ucenici spre Emaus, în timp ce le predica, inima ucenicilor ardea în ei. Am păstrat acest exemplu în mintea mea și doresc să predic în felul acesta de fiecare dată. O pulpă de pui scoasă din congelator este total neapetisantă, dar odată ce este pusă pe foc, stârnește pofta oricui. Aceasta este diferența între adevărul rece sau același adevăr predicat cu focul Duhului Sfânt. Dependența totală de ungera Duhului Sfânt în predicile mele a ajuns prioritară. De fiecare dată când predic, depind de Dumnezeu, să-mi dea ungera Sa, astfel încât cuvintele mele să înflăcăreze inimile oamenilor.

În al treilea rând, atunci când Isus vorbea, apela la mintea oamenilor, nu la emoțiile lor. Predicile Sale provocau, convingeau de păcat și stimulau spre credință și supunere, nu le creau doar niște emoții, cum fac mulți predicatori din ziua de azi. Ni s-a spus să Îl iubim pe Dumnezeu cu toată inima noastră dar și cu cugetul nostru. Simțeam că toate mesajele mele trebuie să fie ca niște mese copioase – atât hrănitoare cât și delicioase!

Aveam nevoie de mai mult timp să pregătesc predica decât a avut vreodată o femeie să pregătească o masă bună. O gospodină bună, încearcă să pregătească masa în cel mai atractiv mod posibil; și eu aveam nevoie să îmi pun gândurile în ordine înainte să predic. Mulți predicatori nu fac acest lucru - și ajung să piardă timpul oamenilor, încurcându-se în predica lor. Dumnezeu este Dumnezeul rânduielii (1 Corinteni 14:33,40) - și El este glorificat atunci când un mesaj este prezentat într-un mod ordonat și ușor de înțeles.

În al patrulea rând, Isus a avut întotdeauna cuvintele potrivite din două motive: Asculta de Tatăl în mod constant (Isaia 20:4) și avea o mare dragoste pentru oameni. Am studiat Cuvântul lui Dumnezeu în tot timpul meu liber pentru a cunoaște cu exactitate mintea lui Dumnezeu. Mulți studiază ebraica sau greaca pentru a înțelege mai bine Scriptura, dar eu știam că nu am nevoie să cunosc aceste limbi, ci de revelația Duhului Sfânt, din moment ce El e autorul Cuvântului. Duhul Sfânt m-a învățat multe adevăruri minunate din Cuvântul Său, adevăruri pe care nu le-am auzit niciodată din gura unui om. Acestea m-au condus la o apropiere de Dumnezeu salvându-mă de multe înșelăciuni și falsificări care inundă creștinismul în ziua de azi. Duhul Sfânt m-a ajutat apoi să învăț aceste adevăruri, umplându-mi inima de dragoste și compasiune pentru oamenii Lui (Romani 5:5). Astfel, lucrarea mea a devenit una de încurajare și de convingere, nu una de legalism și acuzare.

În al cincilea rând, predicile lui Isus erau întotdeauna interesante – nu plictisitoare. Este un păcat să pierzi timpul oamenilor. Mulți predicatori nu realizează că a fura timpul cuiva este ca și cum le-ai fura banii. Dacă plictisim o congregație de 200 de persoane doar pentru 15 minute, am furat de la ei 50 de ore; dacă venitul lor ar fi 50 de rupii pe oră, am fi furat de la ei 2500 de rupii în

timpul acela. M-am rugat să mă ajute Dumnezeu să predic mereu într-o manieră interesantă și să nu plictisesc pe nimeni niciodată. La început, reușeam să fac aceasta doar pentru un timp scurt, așa că vorbeam mai puțin. Crescând în cunoașterea Domnului, am putut să vorbesc mai mult.

În al șaselea rând, Isus a folosit multe ilustrații simple, pentru a face mesajul clar, vorbea despre pâine, pești, păsări, copaci, flori, mărgăritare, fermieri, clădiri, etc. Aceste ilustrații făceau ca adevărurile adânci despre care vorbea, să fie mult mai ușor de înțeles. Nu a căutat să își facă un renume, folosind ilustrații complicate, pe care doar oamenii isteți să le priceapă. Am căutat să urmez exemplul lui Isus și aici. Câteodată, căutam oameni mai puțin educați în biserică și vorbeam la nivelul lor. Apoi am văzut că mesajele mele au ajuns să fie pe înțelesul tuturor. După ce predicam, obișnuiam să îi întreb pe copii dacă au înțeles mesajul meu, iar dacă ziceau că nu, știam că modul meu de predicare trebuie să devină și mai simplu.

În al șaptelea rând, Isus folosea câteodată umorul sau exagerările. Vorbea despre o cămilă care trece prin urechea acului, de cei care au o bârnă în ochi, pe când se uită la paiul din ochii altora – expunând astfel ipocrizia și mândria spirituală. Umorul poate face mesajul interesant, la fel cum condimentele dau gust mâncării. Totuși, mulți predicatori duc aceasta în extremă, încercând să-i facă pe oameni să râdă tot timpul (doar pentru a-și face o reputație prin acest umor). Astfel de oameni devin clovni de circ! Nu folosesc niciodată umorul în predicile mele pentru a-i distra pe oameni – ci doar pentru a-i menține atenți în timpul unui mesaj mai lung, sau pentru a trage o concluzie.

În al optulea rând, Isus repeta mesajele de multe ori. El nu a căutat să primească onoare, vorbind de

fiecare dată despre ceva nou și modern, deoarece oamenii au nevoie să audă un lucru de mai multe ori, înainte să fie captați de acesta. M-am decis deci, să nu încerc să impresionez oamenii prin predicarea unui lucru nou în fiecare mesaj, ci să repet un mesaj de atâtea ori de câte este nevoie, ca oamenii să fie prinși de acel adevăr. Totuși, de fiecare dată când repetam un mesaj, căutam să îl prezint într-o manieră nouă, în felul în care mă conducea Duhul Sfânt.

În al nouălea rând, Isus predica fără să folosească schițe, pentru că umblarea Lui cu Dumnezeu era atât de apropiată și intimă, încât Duhul îi dădea cuvintele pe care trebuia să le vorbească, chiar în timp ce predica. Mulți predicatori nu pot vorbi astfel, pentru că nu îl cunosc pe Dumnezeu la fel de bine, așa că, este mai bine pentru 99% din ei să își pregătească predica cu mare grijă și să folosească notițe, dacă vor să fie eficienți. Așa începusem și eu. Chiar și acum, când fac studiu biblic, folosesc notițe pentru a trece pe hârtie unele versete astfel încât să nu uit nicio idee. Nu sunt sclav nici notițelor, nici lipsei lor, fiindcă nici una dintre aceste metode nu este mai spirituală ca cealaltă. Dacă cineva vrea să vorbească eficient fără notițe:

1. Ar trebui să fi fost umblat cu Dumnezeu mult timp, pentru a putea vorbi din propria experiență.
2. Trebuie să trăiască sub ungera Duhului Sfânt și să aibă darul supranatural al proorociei.
3. Trebuie să cunoască Biblia foarte bine, ca să știe ce învățătura dă ea despre orice subiect.
4. Trebuie să aibă o memorie foarte bună, să știe unde să găsească versete despre orice subiect.
5. Ar trebui să știe bine să comunice, ca să poată să-i țină pe oameni atenți pe întreaga durată a mesajului.

Dacă cineva nu are toate aceste calități, este mai bine pentru el să folosească notițe pentru predică.

În ultimul rând, Isus nu striga atunci când predica (Matei 12:19) și nici nu spunea „Aleluia” din când în când. Și în această privință am urmat exemplul lui Isus. Când predicatorii strigă atunci când vorbesc, nu o fac prin focul Duhului Sfânt, ci doar încercările lor emoționale de a-i manipula pe oameni; acest „Aleluia” este doar un obicei de a umple spațiile goale, în timp ce se gândesc la ce vor spune în continuare!

În predicile mele, am căutat să îi fac pe oameni să asculte de Cuvântul lui Dumnezeu, să-și ia crucea în fiecare zi și să-l urmeze pe Isus – nu doar să Îi miște emoțional pentru puțin timp. Scopul predicării mele a fost „să înfățișez orice om desăvârșit în Hristos” (Coloseni 1:28, 29; 1 Timotei 1:5).

Capitolul 41

Timpul lui Dumnezeu este cel mai bun timp

“Toate își au vremea lor, și fiecare lucru de sub ceruri își are ceasul lui.” (Eclesiastul 3:1)

Cu toate că nevoia omului a existat încă din vremea păcatului lui Adam, Fiul lui Dumnezeu a așteptat în Cer timp de 4000 de ani înainte să vină să salveze omul. El a venit *“la împlinirea vremii”* (Galateni 4:4), iar, după ce a venit pe pământ, El a mai așteptat încă 30 de ani în Nazaret *“să-i vină ceasul”*, înainte de a-Și începe lucrarea de predicare. (Ioan 2:4).

Există un timp potrivit și pentru noi – pentru orice lucrare.

Până în 1995, predicasem Cuvântul lui Dumnezeu în majoritatea statelor din India, dar nu am vizitat niciodată Mizoram. O biserică evanghelică din Aizawl (capitala Mizoram) a aranjat o serie de întâlniri speciale în octombrie 1995, pentru a sărbători 100 de ani de creștinism în Mizoram. Erau în căutarea unui vorbitor și cineva (pe care ei îl respectau) le-a spus că, dacă vor să audă întregul adevăr, ar trebui să mă invite pe mine! Și astfel m-au invitat și m-am dus.

Când am ajuns în Aizawl, ploua abundant. Imediat m-am gândit la Ilie care Îl rugase pe Dumnezeu să oprească ploaia acum 3000 de ani. Așa m-am rugat și eu, ca Domnul să oprească ploaia pentru următoarele șapte zile, ca oamenii să poată veni mai ușor la întâlniri. Mi-am amintit că Ilie s-a rugat spunând: “Doamne, fă ca acești oameni (care îi respectă pe proorocii lui Baal și mă cred pe mine un prooroc fals) să știe că sunt slujitorul Tău” (1 Împărați 18:36). Și m-am rugat la fel – dar nu știam de ce!

Domnul a răspuns primei mele rugăciuni și ploaia s-a oprit complet înainte ca prima întâlnire de seara să înceapă; și am avut parte de vreme bună în toate cele șapte zile de întâlnire!

Dar după ce toate întâlnirile se terminaseră, am auzit această poveste uimitoare: presbiterii acestei biserici voiau să mă invite cu mulți ani înainte, dar li s-a spus că învăț erezii, și astfel nu m-au inviat mai devreme. Plouase puternic în Aizawl timp de șapte zile consecutive înainte de întâlniri. Când presbiterii bisericii au văzut ploaia abundantă, au început să se întrebe dacă Dumnezeu le spunea prin aceasta că au invitat predicatorul nepotrivit pentru întâlnirile lor! Păstorul bisericii mi-a spus (la finalul întâlnirilor) că în ziua de dinaintea întâlnirilor, s-a rugat public în cadrul întâlnirii lor de rugăciune de dimineață, spunând: “Doamne, dacă

Zac Poonen este într-adevăr slujitorul Tău pe care Tu l-ai ales să vorbească la întâlnirile noastre, atunci dă-ne un semn, oprind ploaia și dându-ne vreme bună la prima noastră întâlnire de seară.”

Dumnezeu le-a dat acelor credincioși mai mult decât semnul pe care îl ceruseră: vremea a fost bună pe tot parcursul celor șapte zile de întâlnire, iar pentru a confirma că Dumnezeu a făcut asta, a început din nou să plouă puternic exact în ziua când s-au încheiat întâlnirile! De asemenea, tot atunci, a pornit o grevă de două zile în Aizawl, care a paralizat viața din oraș. Dumnezeu a oprit atât forța naturii, cât și forța rebeliunii în timpul celor șapte zile de întâlnire! Atunci am înțeles de ce m-am rugat și cea de-a doua parte a rugăciunii lui Ilie. Dumnezeu a răspuns și la aceea!

Am avut 15 mesaje despre “Libertatea perfectă în Cristos” și “Adevărata ucenicie”. În timp ce nu a existat ploaie fizică în cele șapte zile, a fost ploaie spirituală din plin la fiecare întâlnire! Aproximativ 600 de persoane au fost prezente la prima întâlnire. Acest număr a crescut la aproximativ 1200 în ultima zi, mulți oameni stând în afara clădirii, pe drumul principal. Duhul Sfânt a lucrat cu putere. În ultimele două seri, i-am întrebat pe toți cei care voiau să se pocăiască și să predea totul Domnului, pe cei care voiau să-și ia zilnic crucea și să-L urmeze pe Isus și pe cei care voiau botezul cu Duhul Sfânt să se ridice. S-au ridicat câteva sute și m-am rugat pentru ei.

Liderii bisericii erau emoționați să vadă lucrarea pe care Domnul a făcut-o. Unul din ei mi-a spus că au auzit cuvinte dulci de la alți predicatori în trecut, dar acum au auzit adevărul pur și sincer al lui Dumnezeu, pentru prima dată.

Am înțeles atunci de ce Domnul le-a permis oamenilor să le vorbescă acestor lideri împotriva mea mai devreme. Dacă nu i-ar fi avertizat cu privire la mine, m-ar

fi invitat în Aizawl zece ani mai devreme, când inimile de acolo nu erau pregătite. Atunci efortul meu ar fi fost în zadar. Dumnezeu a văzut asta - și astfel Le-a permis liderilor bisericii să fie împotriva mea pentru încă zece ani. Odată ce inimile acelor oameni au fost pregătite, Dumnezeu le-a înlăturat prejudecata și m-a duc acolo – la timpul potrivit – să proclam întreaga învățătură a lui Dumnezeu.

L-am văzut pe Dumnezeu lucrând într-un mod similar și în alte locuri.

Toată lumea are nevoie să audă întreaga Evanghelie – dar inimile oamenilor trebuie să fie pregătite să o audă. Terenul trebuie să fie arat în inimile lor înainte ca sămânța să poată fi semănată. Și numai Dumnezeu stie când un grup de oameni este pregătit să audă adevărul Său deplin. Dacă trăim în voia lui Dumnezeu, El ne va conduce la astfel de oameni la timpul potrivit. Căile lui Dumnezeu sunt perfecte. Așadar, este cel mai bine să acceptăm timpul Său în toate mișcările noastre și să fim mulțumitori și pentru respingere – căci chiar și aceea poate să îplinească scopurile lui Dumnezeu. El se folosește de ce face Satan, pentru a-ți împlini mai departe scopurile Sale. Astfel, El îl face de răs pe Satan din nou și din nou.

Lăudat fie Domnul!

Capitolul 42

Dumnezeu adaugă biserici

Două dovezi ale faptului că Dumnezeu încă lucrează în biserică sunt: El încă adaugă ucenici care I-au dăruit toată inima, și înlătură pe cei care nu vor să-L

urmeze. Citim în Scriptură: „Domnul adăuga în fiecare zi la numărul lor pe cei ce erau mântuiți” (În vremea aceea, doar cei ce acceptau mesajul uceniciei erau considerați mântuiți) (Fapte 2:47). Domnul spune, „Voi scoate din mijlocul tău pe cei trufași și îngâmfați și voi lăsa pe cei mici și smeriți. Domnul Dumnezeuul tău va fi atunci în mijlocul tău și nu va mai putea de bucurie pentru tine.” (Țefania 3:8-17). Am văzut cum Dumnezeu a lucrat astfel și în biserica noastră, chiar de la început.

Într-o țară ca India, unde populația depășește un miliard de oameni, a găsi pe cei care vor să fie ucenicii Domnului Isus Hristos este ca și cum ai căuta câteva ace într-un car cu paie! Am putea să căutam toată viața în acest car cu paie și totuși să găsim doar unul sau două ace. O metodă mai eficientă ar fi să folosim niște magneți foarte puternici în afara grămezilor de paie și atunci acele vor fi atrase spre acești magneți – cu cel mai mic efort! Aceasta este cea mai bună și eficientă metodă de a găsi pe cei care au inima în întregime dată lui Dumnezeu. Aceasta este metoda pe care vrea și Dumnezeu să o folosim. Isus a spus că oamenii vor ști că suntem ucenicii Lui, dacă vom avea dragoste unii față de alții (Ioan 13:33-35). Mărturia noastră ca biserică trebuie să îi atragă și pe alții la noi. Tot așa ne-am dorit ca biserica noastră (și orice altă biserică pe care a plantat-o Domnul prin noi) să fie magneți care să atragă pe adevărații ucenici din mulțimea de paie din India – dar și din alte părți.

Din moment ce Domnul ne-a poruncit să facem ucenici, (nu convertiți) (Matei 28:18-20), noi predicăm cele trei condiții ale uceniciei (menționate în Luca 14:26-33) chiar de la început, - trebuie să-l iubești pe Isus mai mult decât orice, să mori zi de zi față de tine însuși și să fii liber de orice atașament față de lucrurile materiale pe care le deții. În bisericile noastre, acceptăm

doar pe cei care erau dispuși să împlinească aceste condiții, așa că ne-am rugat ca Dumnezeu să adauge la numărul nostru pe oamenii care doreau să devină astfel de ucenici. Nu invitam niciodată pe nimeni să ni se alăture pentru că doream ca oamenii să vină de unii singuri. Din anul 1975, în tot acest timp, nu am invitat nici măcar o singură persoană să devină membru în bisericile noastre și i-am primit doar pe acei care veneau în totalitate din propria inițiativă. Credeam că Domnul îi va trimite la noi doar pe cei la care suntem chemați să le slujim și să-i păstorim. Domnul Însuși este Cel care adaugă oameni în biserica Sa. Isus a spus: „*Tot ce-mi dă Tatăl ajunge la Mine; și pe cel ce vine la Mine nu-l voi izgoni afară*” (Ioan 6:37). Am crezut că acest verset se va împlini și pentru noi, ca trup al lui Hristos pe pământ.

Domnul a folosit moduri minunate de a adăuga ucenici bisericii. Iată câteva exemple:

Într-o țară din apropiere, avea loc un război și, din acest motiv, oamenii trebuiau să lase totul în urmă și să fugă cu familiile lor în bărci mici. Dintre aceste bărci, unele s-au scufundat în mare și mulți au murit, dar unii au supraviețuit, atingând țărmul Indiei. Guvernul Indiei i-a adăpostit pe acești refugiați într-o tabără, în apropierea căreia erau plasate două dintre bisericile noastre. Astfel, unii din frații noștri din acele biserici i-au vizitat pe acești refugiați (care erau creștini nominali neconvertiți) și au împărtășit Evanghelia cu ei și mulți dintre ei au fost născuți din nou. Frații noștrii au început să-i viziteze regulat și i-au numit ca biserică. De asemenea au participat la conferințele noastre din Bangalore sau din alte locuri, timp de aproximativ doi ani. Entuziasmul lor de a mărturisi cum Dumnezeu lucrează în viața lor era atât de mare, încât se grăbeau spre amvon, și vorbeau cu îndrăzneală la conferințe. Ceilalți membri ai bisericii de abia mai aveau timp să

mărturisească ceva, atunci când ei erau prezenți! Toți eram provocați când vedeam zelul lor. La una dintre conferințe, după ce vorbisem despre învățătura Bibliei cu privire la supunerea soției la fel cum biserica trebuie să-i fie supusă lui Hristos, o femeie proaspăt căsătorită a plâns și s-a rugat Domnului, implorându-l să îi dea harul acesta de a fi supusă încă de la începutul căsniciei ei. Niciodată în viața mea nu am auzit o femeie să plângă și să se roage cu așa disperare pentru o asemenea cerere!

După vreo doi ani, guvernul Indiei a decis să-i trimită înapoi, dar acești credinși deveniseră tari în credință și am putut să numim între ei trei prezbiteri, înainte să plece. Dumnezeu a programat perfect șederea lor în India. Nu după mult timp după ce se reîntorseseră acasă, a început un alt război în zona lor, și au fost împrăștiați în trei locuri diferite! În mod uimitor, fiecare din aceste grupuri avea cu ei unul dintre cei trei prezbiteri care fuseseră numiți de noi, funcționând astfel ca trei biserici sub conducerea acestora! Mulți alții s-au alipit de aceste biserici prin mărturia lor. Unul dintre frații noștri, i-a vizitat de câteva ori și a avut întâlniri cu ei, încurajându-i.

Unul din frații noștri a fost transferat datorită slujbei sale, într-un oraș mic, unde nu existase niciodată vreo biserică. El mărturisea oamenilor, în timpul șederii lor și Domnul a început să salveze oameni. Împreună cu un alt frate (dintr-o biserică de-a noastră) lucrau împreună în acest oraș și în câțiva ani, s-a format o biserică frumoasă acolo – prima în 2000 de ani. Imediat după aceea, am numit prezbiteri care să conducă această nouă biserică. În câțiva ani, biserica crescuse atât de mult, încât atinsese zonele înconjurătoare și s-au mai format încă două biserici în locurile acelea. De câțiva ani încoace, ținem regulat conferințe în acele biserici și se

adună mai mult de 1200 de oameni pentru a slăvi numele lui Isus.

Un alt frate a decis să se mute în alt loc și să înceapă o mică afacere. Nici în acest loc nu existase vreodată o biserică, dar prin mărturia acestui frate, câțiva oameni au devenit ucenici și acum a luat naștere și acolo o biserică frumoasă pentru prima dată în 2000 de ani.

Totuși cea mai mare minune care a făcut-o Dumnezeu în mijlocul nostru în ultimii 25 de ani, nu este plantarea bisericilor în locuri unde de 2000 de ani nu s-a auzit de așa ceva, ci, mai degrabă, existența și creșterea unor prezbiteri evlavioși care să fie în stare să conducă aceste biserici. Este cu-adevărat o minune, ca într-o țară ca India – unde majoritatea lucrătorilor creștini sunt plătiți, cu bani care vin în cea mai mare parte din surse străine – să găsești lideri spirituali care sunt gata să slujească și să păstorească mieluşei și oile lui Dumnezeu, fără absolut nicio plată. Dumnezeu ne-a trimis bărbați, care au slujit în bisericile noastre ca prezbiteri, păstori, fără nicio plată – de câteva decenii. Datorită faptului că noi nu plătim salariu nici unuia dintre prezbiterii noștri, am fost scutiți de mulți ”afaceriști(profitori) creștini” care altfel, ni s-ar fi alăturat. Aceasta este problema cu care se confruntă în ziua de azi multe alte biserici creștine și organizații.

Magneții noștrii au străbătut întreaga țară, scoțând niște ace frumoase și autentice din grămezile de paie. Sperăm să atragem și mai multe în zilele care vor urma. Slavă Domnului!

Capitolul 43

Dumnezeu scoate din biserică

În ultimul capitol am văzut cum Dumnezeu adaugă biserici.

Dumnezeu de asemenea scoate din biserică „*pe cei mândri și trufași*” (Tefania 3:8-17). Apostolul Ioan a văzut întâmplându-se aceasta în zilele lui. El a spus: “*Ei au ieșit din mijlocul nostru, dar nu erau dintre ai noștri. Căci, dacă ar fi fost dintre ai noștri, ar fi rămas cu noi; ci au ieșit, ca să se arate că nu toți sunt dintre ai noștri.*” (1 Ioan 2:19). Bătrânii fiecărei biserici stabilesc ce standard spiritual vor să mențină în biserică. Bisericile care nu au niciun standard de sfințenie, nu vor avea vreunul care să le părăsească. Dar bisericile care au dorința de a trăi după standardele propăvăduite de Isus, vor afla că vor fi părăsiți, la fel cum Însuși Isus a fost părăsit. Și am văzut aceasta întâmplându-se și în mijlocul nostru.

La început, au părăsit biserica cei bogați și puternici, care au fost ofensați pentru că nu au primit un tratament preferențial în mijlocul nostru, cu care erau obișnuiți în lume și în alte biserici. *Nu bogăția sau poziția lor i-a împiedicat să devină ucenici ai lui Isus, ci mândria lor în aceste lucruri.* Niciodată nu ne-a interesat bogăția pământească a cuiva sau poziția sa. Am onorat doar pe cei care erau smeriți și temători de Dumnezeu – fie ei bogați sau săraci (Psalmul 15:4).

Alții ne-au părăsit pentru că doreau să fie prezbiteri în bisericile noastre – și *nu* au fost numiți! Iar alții care au fost numiți prezbiteri, ne-au părăsit când au fost rugați să renunțe la poziția lor, din cauza că au

abuzat de poziția lor. Unii dintre ei au vrut să câștige bani prin abilitatea lor de a predica (1 Petru 5:2) – și nouă ne-a fost poruncit să stăm departe de toți cei care predică Evanghelia pentru a face bani (1 Timotei 6:3). Alții au domnit peste turmă ca domni (1 Petru 5:3), iar alții i-au apropiat pe oamenii de ei înșiși, și nu de Dumnezeu (Fapte 20:30)! Dumnezeu a înlocuit toți acești prezbiteri cu oameni mai buni, confirmându-ne astfel că El Însuși i-a îndepărtat!

Alții ne-au părăsit deoarece voiau să fie uniți cu o biserică *bogată, din vest* – și nu cu o biserică săracă din India, ca a noastră. Cei mai mulți creștini indieni cred că creștinii din vest sunt superiori din punct de vedere spiritual, și de aceea se supun lor orbește. Multe biserici din India nu organizează niciodată întâlniri speciale, fără a avea cel puțin un predicator american sau european ca vorbitor principal. Doar așa pot ei să atragă oameni la întâlnirile lor! Noi însă, am tratat oamenii de orice rasă ca fiind egali noștri și am căutat să îi atragem în bisericile noastre prin ungera Duhului și prin mesajul pe care l-am predicat – și nu prin culoarea pielii predicatorului! Mulți creștini indieni se agață de grupurile din vest pentru câștigul financiar și pentru a primi excursii gratis acolo! Noi am fost împotriva “căutării propriului interes”.

Apoi au fost alții care ne-au părăsit pentru că au simțit că standardul sfințeniei pe care noi îl predicam era *prea înalt!* Am predicat ucenicia, botezul Duhului Sfânt (și darurile Lui), victoria asupra oricărui păcat conștient, predica de pe munte (Matei capitolele 5, 6 și 7), sânguința pentru perfecțiune, umblarea ca a lui Isus, o viață de familie duhovnicească, purtarea zilnică a crucii, separarea de duhul lumii, eliberarea de iubirea de bani, postul și rugăciunea, iertarea din inimă a tuturor, să iubim pe alții cum ne-a iubit Isus, construirea bisericii locale ca Trupul lui Cristos etc. Asemenea predici i-au făcut pe câțiva

dintre noi să ne părăsească. Dar aceasta nu ne-a deranjat, deoarece știam că mulți au fost ofențați și de mesajul lui Isus și l-au părăsit (Ioan 6:60,66). Totuși ne-a uimit cum creștini care au ales cele mai bune școli pentru educația copiilor lor și cele mai bune spitale pentru îngrijire medicală, au ales pentru părtășia lor *spirituală* biserici cu standarde joase de sfințenie. Aceasta doar a demonstrat că ei pun mai multă valoare pe lucrurile pământești, decât pe cele spirituale, și pe trupurile lor decât pe sufletele lor.

Am fost și mai uimiți să vedem cum cei *care nu aveau nicio dorință pentru o viață duhovnicească* au ales să rămână în biserica noastră. Am descoperit totuși că au rămas doar pentru că au considerat atmosfera din mijlocul nostru propice pentru familiile lor. Biserica noastră era ca un *club* bun care nu percepea taxă de apartenență!! Așa că un număr de creștini "babilonieni" au rămas în bisericile noastre. Isus l-a avut pe Iuda Iscarioteanul în biserica Lui deasemenea!

Oricum, am căutat să menținem un standard înalt între prezbiterii bisericilor noastre, prin întâlniri frecvente și conferințe organizate special pentru ei. Dumnezeu a ridicat niște bărbați destoinici pentru a fi prezbiteri în bisericile noastre. Mulți dintre ei nu erau predicatori elocvenți, dar au căutat gloria lui Cristos și au avut o grijă sinceră pentru bunăstarea oamenilor lui Dumnezeu (Filipeni 2:19-21). Dacă nu am fi reușit să găsim nici măcar un astfel de frate într-un loc, nu am fi început o biserică acolo – pentru că fără un păstor duhovnicesc, ne-am dat seama că oile s-ar rătăci.

Uitându-ne la bisericile noastre astăzi, vedem că suntem încă departe de ceea ce vrea Dumnezeu să fim, dar ne străduim să ajungem la desăvârșire și căutăm să păstrăm standardul sfințeniei învățat de Isus – indiferent de cei care ni se alătură sau care ne părăsesc.

Biserica este casa lui Dumnezeu – așa cum cortul întâlnirii a fost în Vechiul Testament. Acel cort avea trei părți – curtea exterioară, Locul Sfânt și Sfânta Sfintelor. În curtea exterioară, mulțimi de oameni se adunau lângă altar și marea de aramă (care simbolizează iertarea păcatelor și botezul în apă). În Locul Sfânt, totuși, numărul celor care se adunau era mult mai mic. Acolo, sfeșnicul, masa pentru punerea pâinii și altarul tămâierii simbolizau ungerea Duhului Sfânt, studierea Cuvântului lui Dumnezeu și rugăciunea. Dar în Sfânta Sfintelor nimeni nu putea să intre în Vechiul Testament. E un loc sfânt care astăzi e deschis pentru toți aceia care caută părtășia cu Dumnezeu, care supun totul Lui și caută părtășia cu El în duh și în adevăr.

Aceste trei părți ale cortului întâlnirii reprezintă trei cercuri ale intimității cu Dumnezeu și fiecare biserică (inclusiv a noastră) este formată din oameni care au ales să trăiească în unul din aceste trei arii. Biruitorii sun cei care au ales să trăiască în Sfânta Sfintelor *tot timpul*, și care, prin urmare, vor rămâne credincioși Domnului până la capăt. Ei sunt adevărata putere a bisericilor noastre – și a fiecărei biserici.

Capitolul 44

Modelul de lucrare a Noului Legământ

Chiar de la începutul lucrării noastre în India, am decis să urmăm întocmai modelul pe care îl găsim în Noul Testament – și nu ceea ce vedeam în bisericile din jurul nostru.

În primul secol, Domnul a folosit apostoli, profeti, eveangheliști, păstori și învățători pentru a-Și construi

biserica (Efeseni 4:11) așa că ne-am rugat ca aceste cinci lucrări să zidească și biserica noastră din India.

Apostolii: ei erau aceia care plantau biserici și numeau prezbiteri (Fapte 14:23). Erau părinții spirituali ai prezbiterilor și batrânilor bisericilor și îndrumau bisericile pe care le plantau. Nu adunau toate bisericile într-o denominațiune, ci permiteau fiecărei biserici să fie independentă, în ceea ce privește conducerea.

Nu văzusem prea multe dintre elementele din lucrarea apostolilor în bisericile din jurul nostru, ci două feluri de sisteme, fabricate de oameni, pentru conducerea bisericilor:

1. Sistemul piramidă. Acesta este un sistem centralizat, de control, condus de Papă sau de un director sau de un președinte, care are în subordinea sa episcopi, care, la rândul lor, au în subordine preoți și păstori, care administrează bisericile. În multe din aceste biserici, pozițiile cele mai înalte sunt ocupate prin alegere, imitând cu exactitate modelul ierarhic din lumea afacerilor.

2. Sistemul independent. În acest sistem, fiecare biserică este independentă și nu răspunde nimănui despre acțiunile sale. O comisie aleasă, alege un om cu o diplomă de școală biblică și-l invită să fie păstorul salariat al bisericii. După câțiva ani, păstorul va găsi o biserică mai mare, unde ar putea primi un salariu mai mare - și se mută acolo. Apoi comisia caută alt păstor pentru biserică!

În niciunul din aceste sisteme nu există părinți spirituali – doar lideri aleși și plătiți. Am respins aceste sisteme făcute de om și am decis să urmăm modelul apostolic descris în Noul Testament.

Porfeții: (1 Corinteni 12:28) Aceștia erau cei cărora le erau descoperite păcatele și eșecurile secrete ale bisericii și cei care, de asemenea, puteau să prescrie un antidot (1 Corinteni 14:25). Lucrarea lor era pentru

provocarea, încurajarea și zidirea bisericii (1 Corinteni 14:3), dar, o astfel de lucrare profetică era foarte rară în zilele noastre. Ce văzusem noi în schimb: proroci falși, care înșelau credincioșii, prefăcându-se că le prezic viitorul (asemeni vrăjitorilor). Domnul ne-a protejat de astfel de înșelători, dându-ne o lucrare profetică autentică în mijlocul nostru.

Evangelhiștii: aceștia îi aduceau pe oameni la Hristos și îi integrău într-o biserică locală. În zielele noastre, erau foarte întâlnite „campaniile evangelistice”, unde cei care veneau la Hristos, **nu** erau adunați împreună spre zidirea unei biserici nou-testamentale locale. Majoritatea convertirilor înregistrate în Faptele Apostolilor, au fost prin evangelizare personală; Dumnezeu ne-a dat niște evangelhiști excepționali, care nu doar că aduceau oamenii la Hristos, dar îi și integrău într-una din bisericile locale. Le spuneam fraților și surorilor să se roage pentru a fi călăuziți de Duhul spre oamenii din jurul lor care urmăreau să aibă o viață în temere de Dumnezeu. Domnul a răsuns acestei rugăciuni, adăugând mulți ucenici bisericilor noastre. La început, când ne-am întâlnit pentru prima dată în casa mea (în luna august, anul 1975), am fost patru familii de credincioși, dar Dumnezeu a mai adăugat mii de oameni la numărul nostru, de peste tot din lume - și majoritate acestora s-au întors la Domnul prin evangelizarea personală.

Păstorii: Păstorul este un dar dat bisericii (Efeseni 4:11) – nu un titlu de lider (cum este perceput în bisericile din ziua de azi). Liderii din Noul Testament se numeau „bătrâni” sau prezbiteri - nu păstori - și în fiecare biserică erau mai mulți prezbiteri, așa că am hotărât ca în fiecare biserică pe care a plantat-o Dumnezeu prin noi să fie cel puțin doi. Uneori trebuia să așteptăm un timp să găsim oameni calificați, dar până la urmă, Domnul ne-a

dat prezbiteri evlavioși, care să conducă fiecare biserică. Totuși aveam nevoie de mulți păstori în bisericile noastre, (în afară de prezbiteri și bătrâni), care să ajute la păstorirea turmei. Exemplul pe care ni-l dă Isus redă faptul că un om poate păstori eficient un grup de 12 adulți, prin urmare, într-o biserică de 120 de membri, am avea nevoie de cel puțin 10 păstori. Dumnezeu ne-a dăruit mulți frați cu inimă de păstor, care aveau grijă de miei și de oi, dar nu atinsesem încă proporția de 1 păstor la 12 persoane.

Învățători: Învățătorul, în Noul Testament, avea sarcina de a-i învăța pe credincioși să facă „tot ce a poruncit Isus” (Matei 28:20). Aceștia nu prezentau Scriptura într-un mod academic, ci cât mai practic, îndemnându-i pe oameni să împlinească poruncile Domnului – cum ar fi „Iubește-ți dușmanii!”, „Iartă!”, „Nu te mânia!”, „Nu pofti!”, „Nu căuta să primești onoare de la oameni!”, „Nu iubi banii!”, etc. (Matei 5:22-44; 6:1-24). Nu auzisem niciodată să se vorbească de aceste adevăruri în bisericile din jurul nostru, dar Dumnezeu ne dăduse învățători care să îi învețe pe credincioși să împlinească poruncile Domnului.

Suportul financiar pentru lucrători: În Noul Testament, slujitorii Domnului erau susținuți financiar în două feluri: unii erau susținuți de darurile credincioșilor iar alții, precum Pavel, se întrețineau singuri. În India, aproape fiecare lucrător creștin era, ori salariatul bisericii, ori susținut de darurile oamenilor. Văzusem că există în India nevoia ca lucrătorii să se întrețină singuri, demonstrând astfel și a două metodă de suport financiar din Noul Testament - și astfel, să redea echilibru. Am decis să mă întrețin singur și să slujesc în bisericile din India, fără nici o plată. Am mai hotărât să nu cer dreptul de autor pentru nici una din cărțile sau casetele care au fost publicate de biserica noastră. I-am îndemnat și pe

tovarășii mei prezbiteri să îmi urmeze exemplu, iar acum, minunea este că, în India sunt peste 70 de prezbiteri care de mulți ani, îl slujesc pe Domnul gratis iar unii dintre aceștia slujesc în cele mai sărace sate din India.

Rapoarte: Noul Testament conține multe scrisori scrise de apostoli, dar în niciuna dintre acestea, nu dau raportul asupra muncii lor, nici nu cer bani pentru lucrare sau pentru ei înșiși. Totuși, aproape toate organizațiile creștine (pe care le știam), trimiteau regulat rapoarte despre munca lor - și cereau bani oamenilor cu nerușinare. Noi am decis să urmăm exemplul apostolilor - și să nu trimitem nici un raport sau poze despre munca noastră nimănui nici să nu insinuăm că am avea nevoie de bani, ci doar să îi spunem Tatălui nostru ceresc. Am urmat acest principiu chiar de la începutul lucrării, din 1975 - și Dumnezeu s-a îngrijit din plin de toate nevoile noastre. Pavel vorbea despre munca lui doar cu tovarășii săi de lucru - și noi am făcut la fel.

Părtășia: Isus se ruga mereu ca între ucenici să existe unitate și părtășie (Ioan 17); la fel și apostolii. Cele mai multe biserici din ziua de azi promovează activitatea - întâlniri după întâlniri - nu părtășie și unitate. Chiar dacă prețuim întâlnirile, consideram că părtășia este mult mai importantă, de aceea, organizam tot felul de ieșiri, unde aveam ocazia să ne cunoaștem mai bine. Ne jucam jocuri când ieșeam în aer liber cu tinerii și cu copiii bisericii, adâncind astfel părtășia dintre noi. În felul acesta am construit o frumoasă părtășie între noi care era de mare preț și nu se putea compara cu nimic în lume.

Mai există domenii în care procedam altfel decât bisericile din jurul nostru; era o luptă pentru noi să prezentăm lumii un alt fel de a face lucrurile și să ne întoarcem la practicile din Noul Testament. Satan ni s-a opus cu putere și mulți creștini ne-au criticat, dar Dumnezeu a fost cu noi - și doar aceasta a contat.

Capitolul 45

Mesajul Noului Legământ

Când am început să ne adunăm ca biserică, nu știam ce înseamnă biruința – nici în viețile personale, dar nici în familie. Privind la creștinii din jurul nostru, am observat că erau la fel ca noi, așa că nu puteam apela la ei pentru ajutor. Am căutat răspunsul la Dumnezeu, prin post și rugăciune, împreună cu toată biserica. Cele mai multe dintre sărbătorile publice le petreceam în post și rugăciune. Dumnezeu începuse în mod gradual să ne descopere adevăruri din Cuvântul Său despre noul legământ, iar pe măsură ce înțelegeam aceste adevăruri, deveneam din ce în ce mai liberi – iar viețile și casele noastre erau transformate încetul cu încetul.

Simțeam o responsabilitate de a proclama aceste adevăruri pentru ca și ceilalți oameni să le cunoască. Eram sigur că aveam chemarea de a vorbi în special despre acele adevăruri din Biblie care nu erau tratate de majoritatea creștinilor; așa că ascultam cu atenție ce se predica în jurul meu, descoperind astfel ceea ce trebuia să accentuez în lucrarea mea de învățare.

Mesajul întreg al Evangheliei: Auzeam mulți predicatori folosind termenul de „evanghelie completă”; dar atunci când comparam învățătura lor cu ceea ce scrie în Scriptură, vedeam că nu predica deloc întregul mesaj al Evangheliei. În Evrei 4, Duhul Sfânt descrie „evanghelia” (versetul 2) ca fiind **nu** doar „ieșirea din Egipt”, ci și „intrarea în Canaan”. Citeam mai departe că oamenii trebuie să intre în „odihna de Sabat” (versetul 9). Din ceea ce am citit, am înțeles că mesajul iertării păcatelor este doar jumătate din Evanghelie, iar întregul

mesaj însemna deasemenea și biruința asupra păcatelor (cucerirea uriașilor din firea noastră pământescă). Viața aceasta devenise o realitate pentru mine, de aceea începusem să predic Evanghelia completă.

Pocăința: Majoritatea evenghleiștilor spuneau că singurul lucru pe care trebuie să-l faci pentru ca păcatele să îți fie iertate este să crezi în Hristos. Pocăința de păcate era foarte rar predicată și chiar atunci când era menționată, nu se clarifică faptul că rădăcina păcatului se găsește în egoism, îngâmfare și dorința de a face proprii-ți voie; din această cauză, oamenii nu știau ce trebuie să urască și de ce trebuie să se îndepărteze. Chemarea mea era să explic clar care este rădăcina păcatului, astfel încât toți oamenii să știe de ce trebuie să se pocăiască.

Ucenicia: Noii convertiți nu erau învățați că trebui să se facă și ucenici ai lui Hristos. Nu erau explicate cele trei condiții ale ucenicizării (pe care Isus le-a întocmit): 1. Să-L iubești pe Isus cu toată inima (mai mult decât membrii familiei); 2. Să îți iei crucea în fiecare zi (să mori față de sine) și 3. Să renunți la tot ce ai (să nu fii atașat de posesiunile materiale) (Luca 14:26-33). Și acesta a devenit un lucru pe care trebuia să-l accentuez în predicile mele.

Botezul cu Duhul Sfânt. Aproape toți cei care predicau botezul cu Duhul Sfânt, spuneau că dovada inițială este „vorbirea în limbi”, dar eu am observat că aceștia erau oameni lumești și iubitori de bani. În cealaltă extremă erau cei care afirmau că orice vorbire în alte limbi era de la diavolul. Totuși, Isus a spus că dovada botezului cu Duhul Sfânt este puterea – puterea de a fi martorii Lui (referindu-se la felul nostru de trăire nu doar să-L mărturisim cu gura) (Fapte 1:8). Proclamam că vorbirea în alte limbi este unul din darurile Duhul Sfânt care este dat unora. Datorită acestui lucru, penticostalii mă numeau baptist, iar baptiștii mă numeau penticostal!

Eram mulțumit să fiu la distanță egală de ambele extreme.

Milă și Har. Timp de mulți ani, am crezut că mila și harul sunt același lucru; dar am descoperit faptul că *mila* se referă în principiu la iertarea păcatelor, iar *harul* este puterea care ne-o dă Dumnezeu să putem învinge păcatul și să trecem peste încercările vieții (Evrei 4:16; Romani 6:14; 2 Corinteni 12:9). Iar harul acesta a venit prin Hristos (Ioan 1:7) și a devenit valabil doar după pogorârea Duhul Sfânt în om, în ziua Cinzecimii. Acest lucru a devenit o parte importantă din mesajul meu.

Partea umană a lui Hristos. Toți creștinii îl venerază pe Hristos ca Dumnezeu, dar foarte puțini accentuează faptul că El a fost de asemenea și un Om, al cărui exemplu este vrednic de urmat. Cei care accentuează partea lui umană, nu recunosc că a fost și Dumnezeu cât timp a trăit pe pământ. Foarte rar am găsit creștini care să afirme punctul de vedere echilibrat al Scripturii asupra acestui aspect, și anume că Hristos a fost atât Dumnezeu cât și Om pe pământ. Am realizat că secretul „trăirii unei vieți evlavioase” stă în a-L vedea pe Hristos biruind păcatul în timp ce era Om (1 Timotei 3:16; Evrei 4:15, 16). Am început să accentuez și acest lucru în vorbirea mea.

Banii: La începutul lucrării în anul 1975, evanghelia prosperității (despre care se vorbește atât de mult astăzi) nu era în vogă, dar și în vremea aceea, creștinii iubeau la fel de mult banii ca în ziua de azi. Isus spunea că cei care iubesc banii, îl urăsc pe Dumnezeu (Luca 16:13), totuși nu am auzit nici un predicator spunând acest lucru. Majoritatea bisericilor își învățau membrii doar să dea zeciuiala. Zeciuiala este însă parte din vechiul legământ și a fost desființată în Hristos. Eu predicam mesajul eliberator al noului legământ, de a da Domnului cu bucurie, în secret și nesilit de nimeni. Am

mai observat că în bisericile din India (pe care le cunoșteam) nu se predica împotriva acestui obicei rău de a cere zestre într-o căsătorie – un obicei înjositor pentru toate femeile din India. Eu predicam cu tărie împotriva acestei practici rele, iar când conduceam nunți, ceream certificate semnate de către soți prin care declarau că nu a existat nici un fel de tranzacție de bani între ei sau între părinții acestora.

Suflet și Duh. Încă un subiect care nu se predica. În timpul Vechiului Testament, nu era revelată în mod clar diferența dintre sufletul și duhul omului, pe când în Noul Testament această distincție este clarificată (Evrei 4:12). Din moment ce mulți creștini nu știau care este diferența dintre acestea două, erau înșelați cu ușurință de trucurile psihologice a predicatorilor isteți și de contrafacerile emoționale ale darurilor Duhul Sfânt. Am început să îi învăț pe oameni diferența dintre ce este cu adevărat spiritual și ce este doar sufletesc.

Trupul lui Hristos. Am înțeles că scopul final al lui Dumnezeu este de a-i contopi pe toți copiii Lui într-un singur trup al lui Hristos. Biserica nou-testamentală trebuie să fie un trup, nu o congregație. Într-un trup, (la fel ca în trupul uman), fiecare membru este conectat cu celelalte membre, fiecare având o funcție unică. Hristos este singurul care este Capul, iar ceilalți sunt membrii egali. Știam că așa vrea Dumnezeu să fie fiecare biserică de pe pământ, așa că, am decis ca toată viața mea să construiesc astfel de expresii ale Trupului lui Hristos, oriunde este cu puțință pe pământ.

Noul Legământ. Toate aceste adevăruri sunt legate de noul legământ făcut de Dumnezeu cu omul prin moartea și învierea lui Hristos. Am văzut că cea mai mare nevoie a credincioșilor este aceea de a li se deschide ochii pentru a vedea deslușit cu cât este mai mare slava noului legământ față de vechiul legământ. Acest lucru a devenit

cel mai important în toate predicile mele - și continuă să fie astfel.

Acestea sunt câteva adevăruri care mi le-a arătat Dumnezeu și pe care am căutat să le proclam în toate felurile posibile –prin predici, cărți, etc. - tovarășilor mei credincioși. Povara mea a fost de a răspândi aceste adevăruri de-a lungul Indiei, dar Dumnezeu a considerat că aceste mesaje trebuie răspândite și mai departe – în multe alte țări.

Toată slava fie dată Numelui Său!

Capitolul 46

Greșeli

La fel cum bebelușii învață să umble doar după multe căzături, Dumnezeu îngăduie ca și copiii Săi, atunci când învață să umble prin Duhul, să cadă de nenumărate ori. În afară de Domnul nostru Isus Hristos, niciun alt om sau biserică nu a reușit să evite greșelile, pe parcursul umblării cu Domnul. Ca și biserică, am făcut de asemenea multe greșeli – chiar de la început, dar am decis să recunoaștem aceste greșeli și să învățăm din ele tocmai pentru a nu le repeta în viitor. Astfel, pe parcursul înaintării noastre, făceam din ce în ce mai puține boacănne.

Chiar și apostolul Pavel a făcut unele greșeli – tăierea împrejur a lui Timotei (Fapte 16:3), faptul că s-a ras pe cap pentru a îndeplini o juruință evreiască (Fapte 21:24-26) și spre sfârșitul vieții lui, s-a mâniat pe un judecător (Fapte 23:3). Luca (prietenul apropiat al lui Pavel), cel care a scris cartea Faptele Apostolilor, nu ar fi vrut să consemneze și greșelile lui Pavel (cum se

obișnuiește în bibliografii), dar știind aceasta, cu siguranță Pavel l-a silit să scrie tot, chiar și despre ceea ce a greșit. Pavel nu a vrut ca oamenii să îl considere mai bun decât este (2 Corinteni 12:6). La fel ca el, nici noi nu dorim ca să fim considerați mai buni decât suntem.

Asistența socială: Prima greșală care am făcut-o a fost aceea de a ajuta pe oricine apela la noi pentru ajutor financiar și material. Eram puțini la număr și săraci, dar împărțeam tot ce aveam – eram foarte nechibzuiți. Într-o țară ca și India, există mulți oameni care s-ar da drept creștini și s-ar alătura unei biserici doar ca să profite de generozitatea ei. Îi ajutam pe oameni cu bani, iar soția mea pregătea nenumărate mese pentru vizitatori și avea grijă de copiii lăsați la noi acasă de către mamele care lucrau. Nenumărate familii care vizitau Bangalore stăteau la noi acasă și profitau de ospitalitatea noastră. Unul dintre aceștia l-a scăpat pe fiul nostru nou-născut pe podeaua de beton, în timp ce îl azvârleau înapoi și încolo, ca și cum ar fi fost o minge. Le slujeam oamenilor cu scopul de a le arăta dragostea lui Hristos, sperând că vor ajunge ucenicii Domnului. Nu regretăm nici un sacrificiu făcut. Am știut că trebuie să plătim un preț dacă vrem să zidim Trupul lui Hristos. Pe parcurs, am realizat că Dumnezeu nu ne-a chemat să facem asistență socială, ci să facem ucenici. Am observat că aproape fiecare persoană, pe care am încetat să o mai ajutăm, a părăsit biserica. Această ne-a arătat că astfel de persoane nu aveau niciun interes să devină ucenici ai lui Hristos, ci vroiau doar ajutorul nostru financiar și fizic. Lumea este plină de oameni care caută suport monetar și să fie serviți gratis. Am învățat lecția și am decis să ne concentrăm pe creșterea de ucenici. Încă îi ajutăm și pe cei săraci, dar o facem cu chibzuință.

Legalismul: A doua greșală serioasă pe care am făcut-o în căutarea noastră de a ne sfinți a fost să

accentuăm slova Scripturii mai mult decât duhul ei. Toți oamenii care caută sfințirea și perfecțiunea fac această greșală. Știam că lumească era în atitudinea minții noastre, nu în exterior, dar cu toate acestea, puneam accentul și pe unele părți ale exteriorului, cum ar fi: stilul de îmbrăcăminte, lungimea părului, etc. Din păcate am fost influențați de niște predicatori "sfinți" care ne-au vizitat. Erau și lucruri bune în învățăturile lor, dar conțineau mari doze de legalism. Era ca și cum am mânca un pui curry cu șopârlă moartă în el, care ne-ar putea otrăvi și ucide. În timp, am relizat că schimbările exterioare îi fac pe oameni farisei mai mari! Majoritatea bisericilor evanghelice erau ori în extrema lumească, ori în cea legalistă. Nu a fost ușor să găsim calea cea strâmtă de mijloc între acestea. Încetul cu încetul și cu ajutorul Domnului, am găsit-o și am început să vedem ce înseamnă să umbli în Duhul.

Privirea spre interior: O altă greșală în căutarea de sfințire este să privești spre interior în mod constant și să te auto-examinezi cu scopul de a scoate la suprafață toată mizeria pe care o găsești în firea pământească – iar firea pământească este un abis adânc (Romani 7:18). Chiar și cântecele pe care le cântam erau destinate interiorului. Foarte rar cântam cântări de mulțumire și laudă la adresa lui Dumnezeu. În urma acestor lucruri am ajuns să fim depresivi, îmbufnați, duri și răi unii față de alții. Dumnezeu, în dragostea Lui cea mare, a îndepărtat influențele legaliste și cântările care ne făceau depresivi și ne-a condus în „slăvita libertate a copiilor lui Dumnezeu”. Am realizat că trebuie să alergăm în lupta creștină, privind doar la Isus – nu la noi înșine. Pe măsură ce vedem slava Sa, vedem mai bine nevoia noastră și suntem gata să o recunoaștem. Apoi, ne punem încrederea în El, să ne ajute să fim eliberați de acele păcate. Astfel nu vom mai fi nici depresivi, nici supărați.

Darurile Duhului: Încă o greșeală a fost lipsa atenției asupra manifestărilor darurilor Duhul Sfânt. Ca biserică, am început prin a accentua botezul și darurile Duhul Sfânt, dar în timp ce eram preocupați cu roadele Duhului și ca o reacție la extremele grozave pe care le-am văzut la carismatici și la penticostali, fiind de asemenea influențați de predicatori care nu vorbeau niciodată despre darurile Duhul Sfânt, am ignorat multe dintre acestea. Rezultatul a fost faptul că credinșii din mijlocul nostru nu au experimentat puterea și darurile primilor creștini. Doar după mulți ani am reînceput să predicăm despre putearea Duhul Sfânt și darurile supranaturale ale acestuia.

Lucrarea femeilor: Încă o greșeală făcută de mulți dintre prezbiterii bisericilor noastre a fost cauzată de șovinismul masculin și de prejudecățile culturii indiene. Ei urmau regula creștinilor după evanghelie și anume aceea de a nu le lăsa pe femei să vorbească deloc. Aveau voie să se roage, dar nu erau încurajate să împărtășească Cuvântul lui Dumnezeu la întâlnirile de la biserică sau să le ajute și să le încurajeze pe surorile mai tinere. Acești prezbiteri au uitat că în noul legământ „fii și **fiicele** lui Dumnezeu vor profeti” (Fapte 2:17). Astfel, timp de mulți ani, practicile vechiului legământ au persistat în aproape toate bisericile noastre, lăsându-le pe surorile mai tinere fără nici un fel de sfătuire spirituală din partea surorilor mai în vârstă, iar aceasta ducând la suferință spirituală. Soția mea avea darul profeției. Știam aceasta fiindcă am fost binecuvântat prin profețiile ei de nenumărate ori, totuși, nu vroiam să o promovez în fața bisericii. Învățam despre privilegiile ficelilor lui Dumnezeu în biserică, dar a fost nevoie de mult timp până când prezbiterii să-și schimbe părerea și să creadă conform Scripturii. A fost foarte dificil să rupem tradiția construită într-un timp

atât de îndelungat. În consecință, mulți dintre tinerii noștrii au avut de suferit.

Au mai existat și alte greșeli mai mici cu care ne-am confruntat, dar Dumnezeu ne-a dat harul Său și astfel am progresat.

Orice mișcare începe să slăbească în timp, datorită mulțimii oamenilor care i se alătură și care nu sunt serioși în ceea ce privește ucenicia. Chiar și unii prezbiteri pot să dea înapoi atunci când Dumnezeu le binecuvântează munca și prosperă pe plan financiar. În mijlocul nostru s-au întâmplat astfel de lucruri, de aceea nu suntem diferiți de nici o mișcare pe care a ridicat-o Dumnezeu de-alungul secolelor, așa că umblăm în smerenie, cu capul plecat înaintea Lui și Îl rugăm să ne păstreze în credincioșie față de El până la sfârșit.

Dumnezeu ne-a dăruit un grup de lucrători excelent și fantastic de loial în Bangalore și în alte locuri. Prin acești oameni, Dumnezeu a construit o părtășie de calitate unică între noi – o părtășie care i-a protejat și i-a păstrat pe copiii noștri și cu adevărat a fost anticiparea raiului. Nu am găsit niciodată o astfel de părtășie în altă parte. Pentru acesta suntem mulțumitori Domnului.

Cea mai mare încurajare în toți acești ani a fost faptul că Dumnezeu ne-a în mod continuu lumină asupra greșelilor și labilităților noastre. Cea mai mare dovadă a binecuvântării Sale în viețile noastre a fost faptul că ne-a arătat care părți nu sunt după voia Lui și ne-a ajutat să le transformăm, prin Duhul Său. Acest mesaj trebuie accentuat într-o lume în care majoritatea creștinilor cred că prosperitatea financiară și sănătatea sunt dovezile principale ale binecuvântării lui Dumnezeu.

Toată slava fie dată doar lui Dumnezeu pentru mila și harul Său care ni le-a dat din belșug, zi după zi și an după an.

Capitolul 47

Faceți ucenici din toate neamurile

Din moment ce era mai ușor să aduci convertiți decât să faci ucenici, majoritatea bisericilor din India doar îi converteau pe oameni. Noi însă am decis să luăm porunca Domnului în serios și să facem ucenici (Matei 28:19). Am început să promovăm standardele de sfințenie pe care le-a proclamat Isus în predica de pe munte (Matei 5-7). Învățam ce a învățat și Isus - și anume că nimeni nu poate să-L urmeze, dacă nu moare, zi de zi, față de eul său (Luca 9:23) și oricine iubește banii, nu îl poate iubi și pe Dumnezeu (Luca 16:13).

Dumnezeu are o chemare specială pentru fiecare biserică. Bisericile noastre au fost crescute de Dumnezeu nu pentru lucrarea de misiune, deoarece existau deja foarte mulți care făceau această muncă bună și necesară, ci ne-a chemat să facem ceea ce restul lumii nu făcea – să facem ucenici din convertiți. Ne-a spus să îi învățăm pe noii credincioși acele adevăruri biblice pe care alți predicatori nu îi învățau, să îi conducem înspre viața noului legământ (vinul nou) și să îi ajutăm să formeze împreună biserici ale noului legământ (burdufuri noi). Mulți credincioși ne-au criticat pentru faptul că nu făceam evanghelizări, dar noi ne țineam de chemarea noastră. Știam că nu toate părțile corpului au aceeași funcție. Mâna duce mâncarea din farfurie spre gură (o imagine a evanghelizării), în timp ce rinichii își petrec tot timpul purificând fluxul sangvin și menținând echilibrul substanțelor în sânge (imagine a purificării și a echilibrării credincioșilor). Noi ne țineam de chemarea noastră dată de Dumnezeu de a fi "rinichii" corpului.

De asemenea, am urmat principiul financiar din Noul Testament: nu plăteam salariu nici unuia dintre

prezbiterii bisericii. Fiecare prezbiter trebuia să aibă propriul venit personal sau să se încreadă în Domnul pentru toate nevoile sale, la fel cum au făcut apostolii și prezbiterii Noului Testament. La fel ca apostolii, nu am făcut cunoscute nevoile noastre financiare înaintea oamenilor.

Cea mai mare parte a lucrării creștine din India depindea de banii primiți din vest, de aceea, aproape toată creștinătatea indiană era superficială. Lucrarea Domnului nu poate fi făcută prin dependența de bani, așa că ne-am decis să nu ne alăturăm nici unei organizații străine. Am hotărât să depindem doar de Duhul Sfânt.

Am știut că numărul nostru va crește foarte încet dacă urmăm principiile Noului Testament, dar acest lucru nu ne-a deranjat fiindcă știam că pe Domnul îl interesa calitatea noastră, nu cantitatea. Ca și slujitori ai lui Dumnezeu, eram responsabili de calitate, iar Domnul avea întotdeauna grijă de aspectul cantității. El a adăugat la numărul nostru pe aceia pe care trebuia să îi păstorum - și i-a adus la momentul cel mai potrivit – atunci când am fost în stare să ne ocupăm de ei. Căile Domnului sunt perfecte.

Știam că doar câțiva vor alege această cale a uceniciei, pentru că Isus a spus: „Calea acestei ucenicii pe care am descris-o (referindu-se la predica de pe munte – Matei 5-7) este foarte strâmtă, dar duce la viață și puțini sunt cei ce o află. Păziți-vă totuși de prorocii mincinoși! Ei vin la voi îmbrăcați în haine de oi (având doctrina bună), dar pe dinăuntru sunt niște lupi răpitori. Ei vă vor spune că mulți vor fi deveni ucenicii mei și mulți vor găsi această cale a vieții” (Parafrazare din Matei 7:13-16).

Am înțeles din cuvintele Domnului nostru că dacă vom proclama aceste standarde cu strictețe, ni se vor alătura foarte puțini. Numărul nostru ar crește doar dacă

am lăsa standardul mai jos. Am refuzat să fim proroci mincinoși! Nu am sacrificat nici măcar unul din aceste principii biblice de dragul unui număr mare de oameni.

O altă traducere (Message Bible) a versetelor de mai sus spune astfel: „Feriți-vă de predicatorii mincinoși care zâmbesc des, prefăcându-se că sunt sinceri... Ei vor să te fure într-un fel sau altul. Nu îi crede, chiar dacă mulțimi de oameni o fac. Nu te lăsa impresionat de farmecul lor; caută caracter. Este importanta cine sunt predicatorii, nu ceea ce spun. Un lider autentic nu îți va exploata niciodată emoțiile sau portofelul.”

Dumnezeu își ține slujitorii ascunși și îi testează în secret înainte să le încredințeze o lucrare. L-a păstrat pe Moise ascuns în mijlocul deșertului timp de 40 de ani și l-a testat înainte să îl trimită după Israel în Egipt. Isus a fost ascuns și testat timp de 30 de ani în Nazaret înainte să fie trimis în lucrarea Sa. La fel a făcut Dumnezeu și cu biserica noastră. Timp de 20 de ani ne-a ținut ascunși (din anul 1975 până în 1995) sub o pătură de reproșuri, critică și neînțelegere din partea altor creștini. Dumnezeu ne-a testat să vadă dacă Îi vom rămâne credincioși, în ciuda puternicei opoziții, și dacă le vom plăti cu aceeași monedă acuzatorilor noștri, ori Îl vom lăsa pe El să ne protejeze și să ne răzbune la timpul hotărât de El.

Odată trecuți de aceste teste, Dumnezeu a deschis ușă după ușă, în întreaga lume, ca să putem proclama glorioasa evanghelie a noului legământ— ceea ce a adus roade minunate în viețile și în căminele noastre. Numărul celor care au răspuns acestor adevăruri a fost mic, dar a cuprins oameni din toată lumea. În principiu, am reușit să transmitem aceste adevăruri prin materiale scrise, casete, CD-uri și internet. Nu a fost doar munca unui om, ci a multor bărbați și femei din Trupul lui Hristos, care au

lucrat împreună pentru a împărtăși Cuvântul lui Dumnezeu.

Literatură: Ținându-ne de chemarea noastră, am publicat cărți și reviste despre subiectele Noului Testament despre care ceilalți nu scriau nimic. Dumnezeu a pus povara de a traduce aceste cărți și în alte limbi indiene pe inima unor frați - și aceștia au lucrat din greu pentru a produce și a distribui aceste traduceri. Astfel, Cuvântul Domnului a fost răspândit în tot Sudul Indiei - și s-au născut multe biserici. Aproximativ un milion de copii ale cărților noastre în diferite limbi au fost distribuite oamenilor.

Casete și CD-uri: Una dintre bisericile noastre mai mici a multiplicat și distribuit aproape 35.000 de casete și CD-uri cu mesajele noastre, oamenilor din oraș. Mulți dintre cei care au primit aceste casete, au făcut copii și le-au distribuit mai departe, în multe ținuturi. (Îi încurajam pe oameni să facă lucrul acesta). În SUA, doi lideri de biserică au adăugat casetele noastre catalogului lor de casete, ceea ce a însemnat aproximativ 100.000 casete cu mesajele noastre care circulau de bună voie prin multe regiuni. Un lider de misiune din Sudul Indiei m-a invitat să fac un studiu al fiecărei cărți din Biblie în colegiul său biblic, în luna decembrie a anului 2000. Dumnezeu mi-a dat har să fac acest lucru în 70 de ore – într-o perioadă de 14 zile, 5 ore pe zi. Aceste mesaje au fost înregistrate pe CD-uri. Astfel am făcut împreună primul CD audio din lume care să conțină 70 de ore de studiu asupra fiecărei cărți biblice. Și acest CD a circulat peste tot, ajutând mii de credincioși din multe părți să înțeleagă mesajul esențial a fiecărei cărți din Biblie.

Internet: În timp ce rețeaua de internet devenea din ce în ce mai accesibilă oamenilor, am decis să ne facem un website pentru biserica noastră. Acest website a

devenit o unealtă importantă în transmiterea mesajului în multe țări. La timpul potrivit, Dumnezeu ne-a dăruit o echipă minunată de frați pricepuți în ale tehnologiei care să creeze și să mențină acest website. În fiecare săptămână, trimitem scurte mesaje scrise și postăm noile mesaje-video pe acest website. Multe dintre mesajele audio și cărțile în limba engleză (și alte câteva limbi) se pot găsi aici. Toate materialele sunt oferite gratis pentru oricine vrea să citească, să asculte, să urmărească sau să descarce aceste materiale. Acest lucru ne-a pus în contact cu mulți credincioși de peste tot din lume care vor să ducă o viață evlavioasă. În unele țări, familii care nu au găsit o biserică bună în care să meargă în orașul lor, au făcut din mesajele noastre săptămânale serviciul lor de duminică dimineată – în fiecare săptămână!

Toată slava fie a lui Dumnezeu pentru tot ce a făcut.

Capitolul 48

Privind înainte

Privesc spre viitor cu o puternică încredințare pentru că ceea ce este necunoscut pentru mine, Tatăl meu ceresc cunoaște pe deplin. El a plănuit fiecare detaliu din viața și lucrarea mea viitoare – fiecare circumstanță prin care voi trece vreodată. Nimic nu îl surprinde – pentru că El e Dumnezeu. Singura mea dorință în viață este să Îi fac Lui pe plac și să Îl slăvesc, prin urmare, nu am nici un fel de frică sau îngrijorare pentru viitor.

Cel mai mare adevăr pe care m-a învățat Dumnezeu din Biblie este că El mă iubește la fel de mult cum l-a iubit pe Isus (Ioan 17:23) și că se îngrijește de

mine la fel cum a făcut-o pentru Isus. Toată viața lui Isus a fost plănuită, până la ultimul detaliu, de la nașterea Sa până la moarte Sa. La fel a plănuit Dumnezeu și viața mea. „Când nu eram decât un plod fără chip, ochii Tăi mă vedeau; și în cartea Ta erau scrise toate zilele care-mi erau rânduite, mai înainte de a fi fost vreuna din ele. Cât de nepătrunse mi se par gândurile Tale, Dumnezeule, și cât de mare este numărul lor! (Psalmul 139:16,17).

Eu am o relație specială cu Domnul meu (cum este descrisă în Cântarea lui Solomon). Aceasta este o relație foarte personală, intimă și plină de iubire. Îmi trăiesc viața *„rezemat pe iubitul meu Domn”* (Cântarea Cântarilor 8:5) și din această relație curge lucrarea mea. Eu și Domnul meu mergem să lucrăm câmpul lumii împreună (Cântarea 7:11,12). Nu doresc să merg nicăieri dacă nu mă conduce El. Eu îi spun: „Doamne, ia-o înaintea mea, spune-mi unde mergi și eu voi veni cu Tine. Nu voi alege eu unde să merg de unul singur. Spune-mi ce să predic - și aceea voi predica.” În felul acesta i-am slujit Domnului timp de mulți ani.

Astfel lucrarea mea nu a fost niciodată o povară pentru mine și nu m-am plâns niciodată de nimic și de nimeni – nici măcar de cei care m-au înșelat, mi-au făcut rău sau au căutat să mă facă să sufăr. Îi iubesc pe toți pentru că știu că și Salvatorul meu îi iubește și El m-a învățat să mă rog pentru cei care caută să îmi facă rău astfel: *„Tată, iartă-i căci nu știu ce fac”*. Viața și timpul meu sunt în mâna Domnului. Oamenii nu au putut să îl aresteze sau îi facă niciun rău lui Isus *„până când nu i-a venit vremea”* (Ioan 7:30, 8:20). La fel și mie, nimeni nu poate să-mi facă rău până când nu îmi va veni vremea - și doar Tatăl meu ceresc poate decide ora aceea.

Dumnezeu nu i-a permis niciodată lui Satan să mă ispitească peste puterea mea (1 Corinteni 10:13). El m-a făcut *„să mă iau la întrecere cu oameni”* la început,

pentru ca mai apoi să pot alerga „împotriva cailor” (Ieremia 12:5). Fiecare încercare prin care am trecut prin harul lui Dumnezeu m-a făcut mai puternic, pregătindu-mă pentru încercări și mai mari. Umblarea mea de creștin a fost o educație - și încercările au fost testele prin care Dumnezeu mă promova la o clasă superioară! Harul lui Dumnezeu mi-a fost îndeajuns în fiecare situație întâlnită până acum și îmi va fi îndeajuns și în viitor. Până când îmi voi duce la bun sfârșit formarea spirituală aici pe pământ.

Domnul mi-a dat o lucrare aparte de îndeplinit în Trupul Său – în primul rând, să predic acele adevăruri biblice despre care nimeni nu predică și să expun practicile și obiceiurile nescipturale și necreștine care au loc în creștinismul din ziua de azi. Prin harul lui Dumnezeu, vreau să continuu să fac această lucrare până la sfârșit.

Știu că voi întâlni împotriviri în lucrarea mea; este un lucru de așteptat. Când Pavel a scris că *„toți cei ce voiesc să trăiască cu evlavie în Hristos Isus vor fi prigonți.”* (2 Timotei 3:12) nu a exagerat, ci pur și simplu a fost realist - și a fost inspirat de Duhul Sfânt. Isus le-a spus ucenicilor că vor fi prigonți de lume, la fel cum și El a fost (Ioan 15:18-21) - și Isus a fost persecutat mai mult de evreii religioși decât de lume. Știu că și eu voi avea mai multe împotriviri din partea creștinilor religioși decât din partea necredincioșilor. Fariseii erau invidioși pe lucrarea lui Isus și Îl criticau mereu. Creștinii religioși vor fi invidioși pe lucrarea mea și mă vor critica. Isus a fost acuzat că predica o doctrină falsă. Așa se va întâmpla și cu mine. Isus a fost dus în tribunal – de către farisei. Așa voi fi dus și eu – de către creștinii religioși. Dușmanii lui Isus erau chiar cei din familia Lui (Ioan 7:5). Așa vor fi și dușmanii mei. Isus a spus: „Chiar și cei mai apropiați – frații și rudele – te vor trăda și te vor da să fii arestat. Vei

fi urât, pentru că ești al meu”. El a mai spus „*Lumea religioasă Mă urăște pe Mine, pentru că mărturisesc despre ea că lucrările ei sunt rele.*” (Ioan 7:7). Singura cale prin care un creștin ar putea să evite aceste acuzații ar fi calea tăcerii. Totuși promisiunea Domnului pentru mine a fost aceasta: „*Nici un păr din cap nu vi se va pierde... Orice armă făurită împotriva ta va fi fără putere; și pe orice limbă care se va ridica la judecată împotriva ta o vei osândi. Aceasta este moștenirea robilor Domnului*” (Luca 21:16-18; Isaia 54:17).

Acum câțiva ani, cineva mi-a spus că un grup satanic din Bangalore au făcut din mine subiectul petițiilor lor către Satan. Știam deja de mulți ani de când Satan mă urăște – deoarece eram slujitorul lui Dumnezeu și o amenințare pentru împărăția lui, dar, totodată, știam că el nu poate să se atingă de mine sau de familia mea, pentru că trăiam sub conducerea lui Hrisos, cel care l-a înfrânt pe Satan pe cruce. Eu și familia mea suntem înconjurați de o armată de îngeri și facem parte din puternicul Trup de credincioși care se roagă pentru noi constant. Domnul mi-a vorbit recent spunându-mi: „La fel cum odată îți era frică de Satan, de acum înainte, lui îi va fi frică de tine, pentru că Eu sunt cu tine.” La fel cum i-a fost frică de Isus, lui Satan îi va fi frică și de noi, dacă vom umbla în lumină, pentru că așa „*Cum este El, așa suntem și noi în lumea aceasta*” (1 Ioan 4:17). Astfel, nu ne temem deloc de Satan.

Încercările și greutățile permise de Domnul în viața mea, au fost plănuite de El, ca să mă facă să cunosc puterea Lui și să experimentez eliberarea Lui. Atunci când mi s-au împotrivit oamenii și demonii am văzut cu adevărat puterea lui Dumnezeu la lucru. Astfel de experiențe m-au ajutat să întăresc și credința altora. O lucrare eficientă nu vine doar în urma studiului biblic și a

ungerii Duhului, ci și prin înfruntarea încercărilor și biruința asupra lor (2 Corinteni 1:2-6).

Dumnezeu m-a binecuvântat cu o familie minunată. Mi-a dat o soție deosebită, care are un discernământ spiritual excelent și un mod simplu de viață. Ea a stat tot timpul lângă mine în lucrarea mea, în toți acești 40 de ani în care am fost căsătoriți. Dumnezeu ne-a mai dat patru fii minunați care iubesc pe Domnul, ne iubesc pe noi și iubesc biserica. Ei slujesc generațiilor de astăzi răspândind adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu care le-au văzut în viețile noastre și le-au auzit în biserică.

Dumnezeu mi-a mai dat o echipă de lucrători care au ungera Domnului peste ei și sunt prezbiteri în bisericile din India și în alte țări. Ei fac o slujbă excelentă prin păstorirea bisericilor și m-au scăpat astfel de multe responsabilități, așa încât eu pot să călătoresc și în alte părți să predic Cuvântul lui Dumnezeu.

Trăim într-o vreme de foamete de cuvânt profetic (cum este prezis în Amos 8:11,12). Foarte rar găsești o revelație proaspătă asupra Cuvântului lui Dumnezeu și majoritatea predicatorilor sunt iubitori de bani. Mulți credincioși s-au săturat de predicile plictisitoare și de cererile pentru bani despre care vorbesc liderii lor în fiecare săptămână. În vremea aceasta, Dumnezeu ridică voci profetice în diferite locuri - și Îl laudăm pentru aceasta.

Suntem mulțumitori pentru privilegiu de care ne-a făcut parte Dumnezeu, să putem proclama și noi cuvântul profetic al vieții credincioșilor din diferite denominații. Uni din cei care au ascultat mesajul nostru predică exact același mesaj în propriile lor biserici – biserici care nu mar fi invitat niciodată să vorbesc! Astfel Dumnezeu a trecut de orice barieră făurită de mâini omenești. Lucrarea noastră este o parte foarte mică din trupul lui

Hristos – dar vrem să îndeplinim această lucrare specială pe care ne-a dat-o Dumnezeu pentru acest timp.

În viitor, calea mea va fi grea sau ușoară – nu știu, dar Dumnezeu va alege ce este mai bun pentru mine și știu că mă va „conduce întotdeauna în biruința Sa” (2 Corinteni 2:14). Din moment ce este mereu de partea mea, în lupta cu Satan, El mă va face „mai mult decât biruitor” în orice situație.

Predestinarea înseamnă că ultima mea destinație a fost pre-hotărâtă de către Dumnezeu. Această destinație nu este cerul, ci asemănarea totală cu Hristos (Romani 8:29). Fiecare zi mă apropie de această destinație. Slavă Domnului!!! și chiar dacă această cale spre destinația mea trece prin puțină suferință aici pe pământ, mă voi bucura în ea.

Când Îl voi vedea pe Domnul față-n față, vreau să-L aud spunându-mi: „Bine ai lucrat rob bun și credincios!”.

Amin.

Titlul din limba engleză: ***The Day of Small Beginings***
www.cfcindia.com

Traducere din limba engleză: *Julia Ciupe*
Corectare ortografică: *Dana și Emil Caraman*
Tehnoredactare computerizată: *Adrian Rus*

*Drept de autor – **Zac Poonen** (2007)*
16 DaCosta Square,
Bangalore – 560084 India.
www.cfcindia.com

*Această carte este sub incidența dreptului de autor
pentru a preveni abuzurile. Este interzisă retipărirea
sau traducerea acestei cărți fără permisiunea
scrisă a autorului.*

*Pentru mai multe informații sau comenzi
privind ediția în limba română,
vă rugăm să contactați editura:*

SC ALFA SOFTWARE SA Zalău
450098 - Zalău, Str. Simion Bărnuțiu, Nr. 1,
Bl. A27, Parter
Telefon: +40-260-662.112 sau +40-260-612.777
E-mail: mail@harulzalau.ro
Web: www.harulzalau.ro

Cărțile publicate în limba engleză de către Zac Poonen se pot consulta pe pagina de web: www.cfcindia.com sau pe pagina: www.harulzalau.ro, cele care au fost traduse în limba română, respectiv:

- **Principiile slujirii**
- **Secretele biruinței**
- **Frumusețe în loc de cenușă**
- **Scopul eșecului**
- **Trăind cum a trăit ISUS**
- **Vin nou în burdufuri noi**
- **Cunoaște-ți vrăjmașul**
- **Adevărul neschimbat**
- **Triumful Final**; Un studiu verset cu verset al cărții APOCALIPSA
- **Rugăciunea centrată pe Dumnezeu**; Tatăl Nostru pe înțelesul tuturor
- **O Casă Cerească**
- **Cincizeci de caracteristici ale Fariseilor**
- **Femeie de ce plângi?**
(Annie Zac Poonen)
- **Mame învățate de Însuși Dumnezeu**
(Annie Zac Poonen)

În curs de apariție:

- **Un singur trup în Cristos**
- **Predici ocazionale – vol. 1**
- **O temelie buna**
- **Se cauta oameni ai lui Dumnezeu**

- **Punctul de vedere al unei fete**